

„...mi ebben hiszünk és remélünk: ha a mi erőnk, bizakodásunk, jókedvünk, egymás iránti türelmünk elfogy, akkor az Úristen mellettünk lesz, és megadja azt a pluszt, többet, ami átsegít a nehézségeken.”

Az elkötelezettség kalandja ► 4. oldal

„Vállára vett erdélyi tarisznyájában elfért a lopva hozott Sütő-dráma kézírata, Páskándi börtönnaplója, Kós Károly templomai és iskolái... a vajdaságiak dedikált könyvei, a kasaiaknak vitt Rákóczi-koszorú... kenyér, cukor és gyógyszer az inség véget nem érő éveiben.”

Csoóri Sándor 80. éve ► 7. oldal

„Ezért az idősök védelmében három oldalban összefoglaltuk mindazt, amit tanácsolni tudunk nekik, hogy megelőzhessék a lopásokat, betöréseket.”

„Szolgálunk és védünk” ► 6. oldal

„Ily módon az interaktív rész kimondottan a bibliismeretre alapozódik. »Természetesen« az embereket is lehet vezíteni; ha valaki rosszul teljesít, eggyel kevesebben lesznek a templomban.”

Csoda Csámpitól a Tuteláig ► 12. oldal

PIETER BRUEGEL: A MAGVETŐ PÉLDÁZATA (OLAJFESTMÉNY, 1566)

Hatvanad vasárnapjának evangéliuma (Lk 8,4–15) a magvetőről, illetve a négyféle földről szólva Isten ígéjének, e drága kegyelmi eszköznek a sorsát mutatja, amint az ördög, a világhoz tapadásunk és közönyösségünk akadályozza bennünk Isten magvetésének áldott gyümölcstermését.

Luther-konferencia harmadszor

► **Immár harmadik alkalommal tartottak Luther-konferenciát január 29-én és 30-án a révfülöpi Ordass Lajos Evangélikus Oktatási Központban. Tették ezt ezúttal is azzal a céllal, hogy Luther gazdag teológiai örökségét állítsák a középpontba, és felvillantsák annak egy-egy szelétét – természetesen igei útravalóról is gondoskodva.**

„Teológia nem csak teológusoknak” – a konferencia szlogenje jelezte, hogy a szervezők ezúttal is vártak lelkészeket és laikusokat egyaránt, hiszen „a jó pap holtig tanul” közmondás nem csak a lelkes kar tagjaira lehet érvényes. Bár a korábbi évekhez képest kevesebben éltek a lehetőséggel, hogy ilyen formában mélyüljenek el a lutheri teológiában, a konferencia színvonalát ez nem befolyásolta.

A nem egészen félszáz résztvevőt dr. Hafensch Károly lelkész, az oktatási központ igazgatója, egyben a konferencia programjának összeállítója és *Isó Dorottya* veszprémi lelkész, az oktatási központ igazgatótanácsának elnöke, a Luther-konferencia megálmodója, egyben az alkalmak háziasszonya – és ilyen minőségében a péntek esti és a szombat reggeli áhítatok „felelőse” – köszöntötte.

Rövid bevezetőjük után dr. Fabiny Tibor professzor tartotta meg *Hogyan segít Luther a gyakorlati bibliaolvasásban?* című, „praktikus” útmutatóskál megtűzdelte, valóban a mindenna-

pi Szentírás-tanulmányozásra fókuszáló előadását. Az esti imádságot és a kötetlen együttléte követően három további nagyszerű referátum reményében tértek nyugovóra a résztvevők.

A szombati nap programja az előzetes tervekhez képest némiképp módosult. Dr. Korányi András egye-

je a mai evangélikusságnak? című áttekintése – is előbbre került, és csak a kérdések megválaszolása maradt a kora délutáni órákra.

Mielőtt azonban ki-ki hazaindult volna, a záró istentisztelethez kapcsolódva – melyen 2Pt 1,16–21 alapján, a korábbi évekhez hasonlóan, Ittész

FOTO: ZSOLICZAI BALÁZS

temi docens betegség miatt az utolsó pillanatban lemondani kényszerült a konferencián való részvételét, így nem tudta megtartani *Luther a bűnbűntudat-bűnbocsánat témájáról* című előadását. Helyette a résztvevők a reggeli áhítat után egy tavaly megkezdett témában mélyültek el még jobban: *Véghelyi Antal* lelkész, teológiai referens *Luther felfogásának változása Isten kettős kormányzásáról a parasztháború után* című referátumát hallgatták és vitatták meg. Az eredetileg ebéd utánra tervezett liturgiai előadás – Hafensch Károly *Minta-e Luther istentiszteleti rend-*

János elnök-püspök hirdette Isten ígétét – az úrvacsora közösségében lehettek együtt a résztvevők.

■ V. J.

A referátumok szerkesztett, rövidített változatai lapunk 8–10. és 13. oldalán olvashatók; teljes terjedelmükben a Keresztény Igazság című folyóirat tavaszi és nyári számaiban jelennek meg. A konferencián elhangzott előadások teljes hanganyaga letölthető Garai András honlapjáról (<http://garaiyh.hu/>), a Friss írások & információk linkre kattintva.

A házasság hetén túl

■ KENDEH K. PÉTER

A hazai és az európai statisztikák egyaránt azt mutatják, hogy átalakult a házasság előtt állók vagy éppen helyette más formában együtt élők házasságról alkotott képe. A házasságok számának csökkenése, a házasságon kívül született gyermekek számának növekedése egyértelműen jelzi, hogy az egykor a társadalom alapintézményének számító házassági együttélésről ma már korántsem az az általános felfogás, hogy ez lenne az egyedüli lehetséges útja az emberi élet világi kiteljesedésének.

A statisztikákat látva többnyire a korszellemet emlegetjük, amely kezdte az ősi, tiszta értékeket, amelyeknek legfőbb letéteményesei éppen mi, keresztények volnánk. Annyira kikezdte, hogy már nemcsak Istenről gondolkodik másként a mai emberek többsége, mint ahogyan mi hitünk alapján tanítjuk, hanem már az emberi együttélés alapvető normái tekintetében is szakadék húzódik közöttünk. Ma már nem egyértelmű, megkérdőjelezhetetlen érték a család, a hűség, az „egy testté lélelben” megfogalmazódó kizárólagosság, mindezeket felülírják más érdekek – többnyire úgy látjuk, hogy az egyéni érdekek, szemben a közösségi érdekekkel. Az egyén inkább a közösségről és a közösségtől meghozandó áldozatvállalásról mond le saját érdekeiért, inkább felrúgja a már meglévő közösséget, vagy eleve nem is vállalja fel a teljes elköteleződést, mert egyéni érdekei érvényesülése előtt nyitva akarja hagyni az utat.

A jövőt tekintve még borúsabbak a kilátásaink, hiszen azok a gyerekek, akik összetört házasságban, párkapcsolatban nevelkednek fel, már az általuk megtapasztalt mintát „élik tovább”, és számukra is a válás lesz a konfliktusok kezelésnek lehetséges módja, vagy maguk sem akarják azt az elköteleződést felvállalni, amelyet már szüleik sem vállaltak.

Mi – akik az ember boldogságáért felelősséget érző kereszténynek, illetve ilyen egyházhoz tartozónak valljuk magunkat – óhatatlanul kérdésekkel találjuk szemben magunkat. Talán már túljutottunk azon, hogy egyszerűen csak a „bűnös világot” kárhóztató kérdéseket ismerjük fel, és ezekre keressük a választ ahelyett, hogy az igazán lényeges és a mi felelősségi körünkbe tartozó kérdéseket fogalmazzuk meg a házasság „intézményével” kapcsolatban.

Mert nem elég pusztán azt kérdezni, hogy miért van válásban úgy általában a házasság intézménye, nem elég azt kérdezni, hogyan vehetjük fel a harcot a korszellemmel szemben, nem elég azt kérdezni, hogy milyen bűnös folyamatok vezettek odáig, hogy a legszentebbnek tartott emberi közösség elveszítette a „szentség”-ből született védelmet és elkötelező-

dést. Sőt nem elég megbotránkozva erkölcsi ítélesekbe ülnünk, amikor „saját köreinken belül” élő emberek házassági válsága, életvitele kerül szembe az általunk szentnek tartott renddel. Vagyis nem az az elsődleges feladatunk, hogy a megtört vagy létre sem jött házasságokkal foglalkozunk, hanem az, hogy a meglévővel, a még tervezettekkel törődünk. És az igazán súlyos hiányosságaink, mulasztásaink éppen ezen a területen vannak.

Bizonyára „kellemebb” azzal foglalkozunk, hogy a korszellem vagy „e világ ura” mit tett a házasság, a család rovására, mint azzal, hogy mi mit nem tettünk, teszünk meg a házasság, a család érdekében. Ha az általunk képviselt – e világra vonatkozó – értékrend egyik alappillére a házassági együttélés, a családot tartjuk, ha éppen a házasság, a családi közösség válságáról beszélünk, akkor nem tehetjük meg, hogy nem vesszük észre: saját magunk válságáról kell beszélnünk.

Az elsődleges hiányosságunk – és nem csak a házasság tekintetében – az, hogy megszűntünk lelkigondozói közösség lenni. Összeadunk párokat, előtte pár heten, hónapon át „felkészítjük” őket, esetleg hívjuk őket a „fiatal házások körébe” (már ahol egyáltalán létezik ilyen) vagy úgy általában a gyülekezet közösségébe, megkereszteljük a megszületett gyermekeket, de valamiért mégsem teremődik meg az a közösség, amely egyáltalán teret engedne annak, hogy egy gyülekezet és annak lelki vezetője valóban lelki vezetője legyen egy-egy párnak. Már nem is várjuk ezt el, nem is így tekintünk – lelkészként és gyülekezeti közösségként – saját hivatásunkra, feladatunkra.

Egy-két kezdeményezésen túl (mint például a „házasság hete”, „házashétvege”) nem nagyon látszik, hogy az egyébként jól felismert problémára (a házasság válságára) keresnénk megfelelő, valóban segítséget nyújtó megoldást. És korántsem arról van szó, hogy egy egyszerűen a polcra leemeltetett megoldást, amely ott porosodott évek, évtizedek óta, nem vittünk meg észre, hanem elsősorban a feladatfelismerés, az irányultság, a motiváció és a szakértelem hiányáról. Mert igenis lenne mit tennünk, lenne kik mellé odaállnunk lelki vezetőkként – lelkészként és közösségként egyaránt –, elsősorban talán azok mellé, akik közöttünk vannak, de „kívül hagyják” problémáikat, kríziseiket vagy éppen azt, hogy ellaposodott, elszürkült egymás mellett az életük... És lenne mit tanulnunk a tekintetben, hogy miként lehetünk egy-egy pár mellett kísérő, lelki vezető lelkész és közösség.

Ha valóban olyan fontos érték számunkra a házasság, a család „intézménye” és elsősorban azok, akik ebben a legszentebb emberi közösségben élnek életüket, akkor érdemes lenne végiggondolnunk, mit tehetünk és mit kell tennünk „ezen a héten túl”.

Oratio œcumenica

Örök Istenünk, mennyei Atyánk, aki megígérted, hogy ígéd nem tér vissza hozzád üresen, add meg nekünk is kegyelmesen, hogy szent szavad üzenete megmaradjon szívünkben, és Szentlelked erejével üdvösségre teremjen gyümölcsöt.

[Gyülekezet:] *Uruk, hallgass meg minket!*

Amikor ezekben a napokban és hetekben sok helyen ünneplik a farsangot, a még korántsem enyhülő tél elmúlását és a tavaszi újjáéledés reményességét, szenteld meg az ünneplők örömet. Kérünk, ne engedd meg, hogy elfeledkezzünk a te üzenetedről! Arról, hogy tiszta lélekkel és igaz megtéréssel készülünk a böjti útra, Jézus Urunk áldozatára, mely egyedül adhatja meg nekünk az igazi belső örömet és lelki békességet. Jézus Krisztusért kérünk...

[Gyülekezet:] *Uruk, hallgass meg minket!*

Könyörgünk az ige hallgatóiért. Azokért is, akik hallgatják, de nem fogadják szívükbe szavadat. Tedd fogékonyá szívüket arra, hogy megértsék, minden igehallgatási alkalom tőled kapott lehetőség, mellyel keresel bennünket, és megtérésre hívsz. Azokért is imádkozunk, akik örömmel hallgatják és be is fogadják a szívükbe hullott magot, hogy kitaróak és hűségesek legyenek a jó cselekvésében. Jézus Krisztusért kérünk...

[Gyülekezet:] *Uruk, hallgass meg minket!*

Könyörgünk egyházunkért, gyülekezetünkért és a testvéregyházakért. Te mindannyiunkhoz szólsz, és segítesz, hogy egységesen átéljük ígéd élő és ható erejét. Általa leleplezed bűneinket, feltárod tévedéseinket, és hirdeted a bűnbocsánat örömet. Így munkálkodj ma is, és ezután is közöttünk, hogy megerősödjünk egymás elfogadásában, a hit, a remény és a szeretet ajándékában. Jézus Krisztusért kérünk...

[Gyülekezet:] *Uruk, hallgass meg minket!*

Könyörgünk az egész világot, annak rendjéért és békéjéért. Áldd meg mindenütt a jóakarató törekvéseket. Óvj meg minden veszedelemtől, természeti csapástól és inségtől. Légy a szegények, a rászoruló, a munkanélküliek és a reményt veszített megsegítője. Engedd, hogy megértsük egymás hibáit, segítsünk a kijavításukban, hogy mindannyian egy közösségként tapasztalhassuk meg áldó szeretetedet. Jézus Krisztusért kérünk...

[Gyülekezet:] *Uruk, hallgass meg minket!*

Könyörgünk a szenvedőkért és a betegekért, az élet vége felé járókért. Különösen is azokért, akik saját gyengeségeik rabságában élnek, de nálad keresnek menedéket. Áldd meg mindazokat, akik segítik, ápolják, gondozzák őket. Jézus Krisztusért kérünk...

[Gyülekezet:] *Uruk, hallgass meg minket!*

Erősíts meg mindannyiunkat abban a hitben, hogy igehirdetésünk és szeretetszolgálatunk nem hiábavaló. Add meg nekünk azt a bizonyosságot, hogy beteljesítéd ígéreteidet, és elhód örök országotad szent Fiad, a mi Urunk Jézus Krisztus által. Ámen.

HATVANAD VASÁRNAPJA – ZSID 4,12–13

Leplezetlenül

Isten beszéde, Isten ígéje. Hányzor és hányféleképpen láttam már forgatni. Szemem előtt van az egyik, számomra nagyon fontos lelkész, amint a kezével mutatta, ahogy lecsap az ige kardjával, de elmondta azt is, hogy a másik éle – itt visszarántotta a láthatatlan kardot tartó karját – hogy sebezheti meg ennek a fegyvernek a forgatóját. Ez a kép még akkor is sokat jelentett nekem, amikor tudtam, hogy itt nem kardról van szó, hanem valamiről, ami élesebb minden kardnál. A jelentés ugyanakkor kezdett eltolódni, egyre inkább valami ijesztő sebészkre vonatkozott. Iszonyatos sebeket láttam magam előtt, ahogy elképzeltem. Olyan metszéseket, amelyek az első pillanatban nem is látszanak, nem is fájnak, de rettenetesen mélyek, és pillanatok alatt megmutatják magukat. Akkor a fájdalom kibírhatatlan, minden kötés szakad, minden titok kitarul.

Így ezeknek a mondatoknak a súlypontja számomra egyre inkább ez lett: „...mindenki meztelen és fedetlen az ő szeme előtt.” Isten szava itt személy. Nem alany, állítmány, tárgy, nem kiejtett, leírt, megformált, hatásos vagy hatástalan beszéd, hanem arca van és tekintete.

Nem voltam katona, de voltam sorozáson. Egy idegen fiúkból álló, hosszú sorban mentem az orvosi bizottság elé. A végén teljesen le kellett vetköznünk. Volt, aki tréfával ütötte el a dolgot, mások úgy tettek, mintha ez lenne a természetes, hiszen ilyen a katonaság. Azt hiszem – ahogy visszaemlékezem a jelenetre sok év után –, mindenki ugyanúgy szégyenkezett, mint én. Megéreztem valamit abból, hogy mit jelent kiszolgáltatottnak lenni. Leomlanak a személyiség védelmének utolsó falai is. Nem marad semmiféle rejtőzés. Ki kell állnunk, szé-

gyenletesen meg kell mutatnunk magunkat úgy, amilyenek vagyunk.

Végül a politika, a sors úgy hozta, hogy sok kortársammal ellentétben nem találkoztam többé a honvédséggel, de annak a napnak megalázottságát örökre hordozom.

Elrejtőzünk. Ez a rejtőzésünk hosszú tapasztalatok természetes reflexe. A csoport – legyen az nyáj, falka vagy horda – leggyengébb tagja veszik el elsőként. A jól alkalmazkodó, a sikeresen védekező a túlélő. Márpedig ebben az életben a legerősebb vágyunk nem az élés, hanem a túlélés. Rejtőzködünk Isten elől is. Rettegünk valami végső számadástól, azt hisszük, talán lehet halasztgatni az időt, hogy ne derüljön ki életünk pórosége. Valami mély megalázottság órájaként gondolunk az eljövendő utolsó ítéletre. Ki merné ezután Isten ígéjeként hallgatni a szószékéről elhangzó gondolatokat, a Biblia érthető mondanivalóit? Ki merné kitarítani élete szegényét? Bízunk abban, az talán csak beszéd, okoskodás, információ. Rejtőzködünk.

Néhány nappal ezelőtt olvastam egy egyszerű keresztény lelképítő édesapja temetésén elmondott mondatait. Az édesapa a hit hőse volt. Nagyon nehéz időkben nagyszerűen állt helyt. Fia, akit hasonlóképpen a lelkesítő tartás jellemzett és jellemez, szomorú büszkeséggel beszélt apja életéről, megrendítő módon. Aztán, amikor utolsó óráiról szólt, egyszer csak ezt mondta szívbemarkolóan: „Már nem volt rajta a palástja, csak egy fehér lepedő. Nem láttam többé úgy, ahogy itt ismertem.”

Ezek a mondatok számomra még értékesebbé tették ennek az életnek emlékét, a fiú szavát az apáról. Bizony, a hit hőseivel is egyszer átgördül a beteghordó kocsi az intenzív

osztály küszöbén, hogy kezdetét vegye az utolsó földi lemeztelenítés.

Méltóságunk mindenképpen összemlik egy napon. Elérkezik az őszinteség, a lemeztelenítés órája. Amikor Esterházy Péter ír édesapjáról, aki ide került, arra gondol, most jó esély kínálkozik végre a beszélgetésre, de hiába, már nem lehet ráismerni, azt írja: nem apám. Talán igaz az, hogy keresztény emberként vágyunk erre az őszinteségre. Annyi álarc után végre, ha kényeszerű módon is, azok lehetünk, akik lenni szeretnénk, és bár kényszerként éljük át ezt, félve készülünk rá, mégis ad majd valamiféle katarzist. A régi királyok azért kereszteskedtek meg csak halálos ágyukon, mert egész életükben vért ontottak. Ez pedig nem fért össze a kereszténységgel. Mi is szeretnénk úgy élni, ahogy akarunk, aztán – ha van erre módunk – így átadni magunkat Isten szavának, kitarulkozva, sebezhetően.

Aztán nehogy röhögést halljak – parancsolta annak idején gimnáziumi osztályfőnöknőnk –, mert azért lesz majd jelenet a nászéjszakáról is.

Zeffirelli Rómeó és Júliáját néztük meg az osztállyal. A filmben szereplő színészek a maguk 15–17 évével egyidősek voltak velünk. Franco Zeffirelli művészete ott csodát tett. Az amúgy kaján éretlenségre nagyon is fogékony osztályunk egyetlen beszélő nélkül, áhítattal nézte végig férfi és nő egymás előtti tisztá és bensőséges kitarulkozását. Régi idők voltak. A meztelenséget átjárta a szerelem, a bizalom és az odaadás szépsége. Az ősi titok, amely ember és ember közt leveti a szemérem és elrejtőzés fátylait, akkor egy gimnáziumi osztály magaslatos élményévé lett.

A VASÁRNAP IGÉJE

Még egyszer: Isten ígéje nem fogalom. Nem kardként forgatható igazság, nem eldöröghető, elsuttozható, elrebeghető, elszónokolható retorika. Isten ígéje személy. Azok, akik látták, azt mondták: közöttünk lakozott. Azok, akik látták, a következő nemzedékekre hagyták a hit látását: boldogok, akik nem látnak, és hisznek.

Az, ami ebben a találkozásban történik, az nem az én akaratomon múlik. Tudom, hogy ki szól. Ismerem őt. Igaz, ez az ismeretem mindig is töredékes marad, mégis darabkáiban is elegendő a teljes élethez. Megteszi velem azt a csodát, amelyet ember és ember csak a legritkább intimitásban él át, a legnagyobb szeretet idején, a legönfelelőbb bensőséges pillanataiban.

Lemeztelenít erőszakkal, kényszerűségből, kihasználva halandóságom törekenységét? Nem, itt más történik, igazi szép csoda. Kitarulkozom előttem, hogy én is tárulkozom ki előtte. Nem félelemből, nem kényszerből, hanem bizalomból és odaadástól. Leveszem előttem életem szemérmét, kilépek rejtőzködésemből, azzá leszek, aki igazából vagyok. Összetörök minden addig biztosnak vélt támasz. Magabiztosságom porba hull. Ebben az ősi, édeni találkozásban értem meg, ki csoda ő, és megtalálom életem irányait is. Szégyenem boldogító. Elfogadtatom.

■ KOCZOR TAMÁS

Imádkozunk! Megszégyenítően ismeresz engem. Én pedig erőtlően, porba hullva ejtem ki, vallomásként: vallom, bánom, megbocsátottam, igyekezem, hiszek. Te pedig szavak nélkül hirdeted: megbocsátok mennyen és földön. Ámen.

SEMPER REFORMANDA

„A Szentírás többi könyve előtt a Zsoltárok könyvének az az erénye, hogy nem csupán mindennemű jót tanít és példázatokot nyújt, de a legékesebb módon, válogatott szavakkal mutatja és igazgatja, mint tartathatjuk meg és teljesíthetjük be Isten rendeléseit; vagyis miként legyen jóra való az igaz hitű szív, és hogyan viselkedjék a jó lelkiismeret Istennel szemben a szerencsétlenségben, miként nyerjen vigasztalást és megerősítést. Summa, a Zsoltárok könyve valódi iskola, mivel a hitet és az Isten iránti jó lelkiismeretet tanítja, gyakorolja s erősíti.”

► Luther Márton:

Utószó
a Zsoltárok könyvéhez
(Szita Szilvia fordítása)

DSIDA JENŐ

Hálóing nélkül...

Föl-fölvetem és némán eltűnök, mi is lelt tegnap este engemet? Ruháimat már szálig levettem, még nem vettem föl

hálóingemet, egyedül álltam, kissé tétovázva, szobámban, egyedül és meztelen s a villanyt aztán lassan elcsavartam. Irtózatos sötét lett. Esztelen és irgalmatlan, végtelen sötétség, este, melynek már szinte teste van, a pillanatok estek és zuhogtak és én dadogtam: – Késő este van, éjszaka is talán, s ki tudja, reggel virrad-e ily sűrű sötétre még és nem nyel-e magába mindörökké e kátrányos, fekete sűrűség?

Eszembe jutott minden, ami rossz volt, rossz gondolat, vers, csók, kihűlt falat és annyi régi, sápadt ismerősöm, ki messze van, vagy lent a föld alatt. És hirtelen és furcsán ráijedtem, hogy ami eddig élt, csak a ruha: kabát, kalap, harisnya és cipő volt, nadrág, nyakkendő, kesztyű és puha ing, mely fedez és véd a zord hidegtől, véd és takar magamtól engemet: jaj, elvesztettem minden szál ruhámat, önmagamot és védő ingemet. Nem vagyok már senki tisztelt barátja, kit köszönteni illik, nem vagyok senki teremtett asszony szeretője, se lapok munkatársa nem vagyok, se kártyapajtás, törzsvendég a klubban, se szerkesztő úr többé nem vagyok, se vándor, aki meredélyre kaptat, se út, se cél – és költő sem vagyok, csak ember, aki minden idegével lágynak s melengető vacok után sír és csak áll a nagy sötétben s meztelenül Isten előtt vacog.

Reformáció.500

Megtartotta alakuló ülését a reformációi emlékbizottság

► **2017 jeles év lesz a világ protestánsainak életében, hiszen ötszázadik évfordulóját ünnepeljük annak, hogy Luther Márton 1517. október 31-én ki szögezte 95 tételét a wittenbergi vártemplom ajtajára. A Magyarországi Evangélikus Egyházban az évforduló eseményeiért felelős reformációi emlékbizottság múlt szerdán tartotta meg alakuló ülését az Északi Egyházkerület püspöki hivatalában.**

Id. Fabiny Tibor egyháztörténészként már éveket ezelőtt javasolta, hogy idejében kezdődjék el a felkészülés a kerek évfordulóra, hiszen az ezzel

hajtani elnökére emlékezve, 2008-ban kezdeményezte a munkák összehangolását segítő megbeszélés összehívását. 2009-ben a különböző munkacsoportok képviselői tanácskoztak arról, hogy milyen munkákat kellene elvégezni a jubileumi felkészülés során. A Luther Szövetség a folyamatosan megjelentetett kiadványaival és konferenciáival kimondatlanul is megkezdte már a felkészülést a jubileumi évre.

A zsinat felhatalmazásával, az országos presbitérium megbízásából idén január 27-én kezdődött el a tényleges szervezőmunka. Az emlékbizottság elnöke *Fabiny Tamás* püspök, tagjai pedig az egyház különböző munkacsoportjaiban tevékenykedő munkatársak.

Az alakuló ülést *Korányi András*

bileummal kapcsolatban már korábban felmerültek.

A bizottság tervbe vette többféle kiadvány – teológiai témájú kötetek mellett például lelkészi (tanítói) onomasztikon, evangélikus bibliográfia, egyházművészetet feldolgozó könyv stb. – megjelentetését, és szorosabb kapcsolatba lépett az egyházi kérdésekkel kapcsolatos konferenciákról, vándorkiállításokról, sőt határokon belüli és Kárpát-medencei reformációi emléktúrák megszervezéséről is. A legfontosabb egyháztörténelmi és dogmatikai műveket folyamatosan szeretnék digitalizálni és így módon a nagyközönség elé tárni. A *reformáció.500* programsorozat szervezése hivatalosan – az 1610-ben tartott és az evangélikus egyházszervezet megalakulását jelentő zsolnai zsinatra

is emlékezve – idén pünkösdkor indul. A bizottság több ponton is szeretné bevonni a szervezésbe, illetve a lebonyolításba – egyházunk tagjai mellett – a református egyházat, és számít a határon túli és világi szakemberek segítségére is.

Mint ismeretes, egyházunk elnöksége még 2008 őszén pályázatot írt ki a reformáció jubileumi évének jelmondatára. A pályázat érvényes, de eredménytelen lett. Ezért a reformációi emlékbizottság *Fabiny püspök* javaslatára elfogadta a *reformáció.500* (reformáció pont ötszáz) ideiglenes jelmondatot.

■ BODA ZSUZSA

FOTÓ: HORVÁTH-BOLLA ZSUZSANNA

kapcsolatos egyháztörténelmi kutatások, a különféle kiadványok előkészítése, kiállítások megszervezése mind-mind többéves munkát igényel. Egyházunk gyűjteményi tanácsa,

egyháztörténészeknek, a zsinat lelkészi elnökének bevezető áhítata nyitotta meg. A közel háromórás megbeszélésen először azok a javaslatok és tervek kerültek terítékre, amelyek a ju-

reformációi emlékbizottság *Fabiny püspök* javaslatára elfogadta a *reformáció.500* (reformáció pont ötszáz) ideiglenes jelmondatot.

■ BODA ZSUZSA

Messiás Lőrincen

Händel *Messiás* című oratóriumának első, karácsonyi részét adta elő az orosz-lányi evangélikus gyülekezet ének- és zenekara a pestszentlőrinci templomban január 31-én. A szólisták *Edelényi-Szabó Zsuzsanna* (szoprán), *Bardócz Erzsébet* (alt), *Baski István* (tenor) és *Korpás Ferenc* (basszus) énekelte. *Győri Gábor* esperes a Hallelujah-kórus előtt Jn 4,25 alapján tartott áhítatában a Messiásra mutatott, így az ige és a zene egyaránt róla szólt.

FOTÓ: MESZÁROS GÁBOR

A kórus egyébként 1962 tavaszán – néhány bibliaórás imádságának meghallgatásaként – alakult egy hajdúsági bányász, *Nagy Dániel* vezetésével. Az ő lánya, *Milán Zoltánné*, a jelenlegi karvezető a helyi zeneiskola tanára. A kórus tagjai között egyaránt vannak hivatásos énekesek és laikusok, orosz-lányiak és Oroszlányból elszármazottak, evangélikusok és más felekezetűek.

■ HULEJ ENIKŐ

HIRDETÉS

Böjti evangélikus lelkigyakorlat lesz Révfülpön február 24–26. között az Ordass Lajos Evangélikus Oktatási Központban.

Szeretettel hívjuk mindazokat, akik kis közösségekben, nagy csendben testi-lelki felüdülésre vágyanak, és erre akár három nap szabadságot is ki tudnak szakítani. Gyülekezeti tagokat és lelkészeket egyaránt hívunk és várunk.

Böjti a méregtelenítés alkalma, a lelki méregtelenítés nagy lehetősége. Mi vár az ide érkezőkre? Sok imádság, tudatos bibliaolvasás, beszélgetések, igetanyulmányok, tartalmas csend, friss levegő és pihenés.

A lelkigyakorlatot vezeti *Gáncs Péter* püspök és *dr. Hafenscher Károly* lelkész.

Az alkalmat minimum tizenkét résztvevő jelentkezése esetén tudjuk megtartani.

Jelentkezni lehet írásban a 8253 Révfülp, Füredi út 1. postai vagy a revfulop@lutheran.hu elektronikus címen.

Részvételi díj teljes ellátással 12 000 Ft.

Boltívként összeköt

ÉGTÁJOLÓ

Szerencsés egybeesés volt, hogy január 22-e, a magyar kultúra napja a keresztény egység egyetemes imahe-tére esett. Kolozsvár magyarsága e két kiemelkedő alkalmat újra a zsúfolásig megtelt főtéri evangélikus templomban ünnepelte meg igazán méltó módon.

Ünnepségünket, talán első ízben a Trianon utáni történelemben, megtisztelte Románia kulturális minisztere. Az esemény díszvendégeként *Kelemen Hunor* beszédében kifejtette, hogy „a Himnusz ünnepe az értékteremtés ünnepe is. Azt az alkotást kell ma értékelnünk, amely megtartja közösségünket, tovább élteti anyanyelvünket, és amelynek köszönhetően környezetünk folyamatosan alakul, változik, gazdagabb és színesebb lesz.”

Nem kétséges, hogy a kultúra nehezen meghatározható fogalom. Számátalan definíció próbálja ilyen vagy olyan szemszögből megragadni a „kultúrajelenséget”. A tudományos értelmező szótárak számszerűsítve legalább negyven meghatározást tartanak számon. Egyik igen tetszetős és tág értelmű meghatározás volt az, amelyet *Kelemen Hunor* mondott: „környezetalkító, alkotó munka”.

Valóban, a környezet az ember, az emberi közösség élettere, annak alakítása, formálása pedig az ember alapvető igénye, életfeltétele. Az ál-

latokkal szemben, amelyek között a magasabb rendű fajok biológiailag determinálva ösztönösen alakítják környezetüket, az ember tervezetten, tudatosan és – tegyem hozzá – szabadon alakítja életterét, környezetét. Éppen ezért az emberi környezetről nemcsak tárgyi, anyagi, hanem szellemi, lelki értelemben is lehet és kell is beszélni.

A kultúra éppen lelki, szellemi dimenziójából eredően is „értékteremtő” alkotó cselekvés. Olyan értékalkotás, ahol – szemléltetésül a mitológia alakjait kölcsönvéve – a „prométheuszi érték” az anyagi, a tárgyi szint ötvöződik az „apollóni” szinttel, ami a szellemi, a spirituális érték, és ez együtt jelenti, képezi a kultúrát.

Nem véletlen, hogy kincses városunkban évről évre hagyományt teremtve a magyar kultúra napját a templomban ünnepeljük meg. Templomi istentiszteletünk lett, egyéb alkalmakat is ideszámítva, a város központi, fő ünnepe. Igehirdetésben is próbáltam röviden válaszolni a kérdésre, hogy miért éppen egy templomban, miért igehallgatással, imával, dicsőítő énekkel adunk hálát Istennek azért, ami – a Németh László-i gondolatot felidézve – boltívként összeköt, mint a nemzet lényegi sajátja: a magyar kultúráért.

Azért, mert nekünk a hitvallás erejével, a hit meggyőződésével kell ki-

mondani – szemben egy divatos, progresszívnek titulált, minden eszközzel támogatott, Isten nélküli, szekularizációs érték szemlélet agresszív diktatúrájával, mindennemű öncélúsággal és mindenható relativizmussal –, hogy a kultúra Isten ajándéka. Az emberi alkotó cselekvés gyökere, forrása is az élő Isten, egyben jele annak, hogy kultúra és kultusz összetartozik.

Mert amikor mind a templomból, mind a szellemi templomból kivitték Isten, elhittették önmagukkal, hogy Isten tényleg halott, és kizárólag az embert és az ember produktumát tekintették egyedül autentikus értéknek, akkor lényegétől fosztották meg a kultúrát. Óriási baj van ott, ahol az ember elszakad a transzcendens horizonttól – igazából redukálja önmagát.

Mert az alkotó szellemnek, a kreativitásnak elméletileg nincsenek határai, nyitott a végtelenre, keresi a teljességet, az összhangot, a harmóniát, az egyensúlyt. Célja a legfőbb, a teljes, tökéletes érték felfedezése, megvalósítása. Itt jelenik meg az

emberi alkotás drámájában az a nélkülözhetetlen valami, amit nevezhetünk istenélménynek, vallásnak, hitnek, inspirációnak. Ezért is elválaszthatatlan keresztény hitünk kultúránktól.

Ahol a transzcendencia, az Isten felé való nyitottság nem jelenik meg, ott a kultúra, legyen az tudomány, irodalom, zene, képzőművészet, etikai megnyilatkozás, valamilyen szinten megsérül, károsul, törést szenved. *Popper Péter* írja: „Ha egy kultúra tényleg istentagadóná válik, megismeri elszakítja saját erkölcsi szabályait Isten-től, akkor belezüllik. Két-három generáció alatt morálisan tökéletesen tönkremegy.”

Miért a templomban? Azért, mert a templom, a hálaadó istentisztelet egyben az a jelképes hely, ahol biztonyságot tettünk a keresztény magyar kultúra létjogosultságáról – nem keresztény gyökerekről, keresztény múlttól kultúrától csupán, hanem az éppen aktuális, keresztény, hitbeli értékalkotásról, kultúrateremtésről beszélünk. A hit és kultúra igazi lelki ökumenéje, értékes szimbiózis volt mind az istentiszteletben, mind az ünnepi műsorban.

Prohászka Ottokár püspök gondolatait idézem fel: „A keresztény kultúra bennünk van, ha ott nincs, sehol nincs, mert kívül nem lehet. A keresztény kultúra a mi hitünk, a mi tuda-

tunk. A keresztény kultúra Krisztus világgossága, melyben látunk célt, utat, eredményt, lelket s kötelességet; a keresztény kultúra az az értékelés, mellyel a pogány világot, a pogány gondolatot és érzést átértékeljük; a keresztény kultúra a mi személyes, bensőséges viszonyunk az Úrral... Az ilyen kultúra, szellem és élet, erő és lélek, az tud embert talpra állítani s világot megreformálni. E keresztény, tehát vallásos kultúra gyúrta a magyar népet is. A kereszténység lett a magyar nemzet lelke, s kultúrája lett a vére. E lelkiségből élt; e lelkiséggel csatázott és dolgozott, e lelkiséggel nótázott, ringatta bölcsőit, s temette halottait.”

Akinek van füle a hallásra, az mindenképpen jó, ha elgondolkodik ezen, és ilyenkor, az eléggé mostohán kezelt magyar kultúra napjának környekén felteszi a kérdést, elsősorban önmagának: „Quo vadis, magyar kultúra?”

Adorjáni Dezső Zoltán püspök Erdélyi Egyházkerület

HIRDETÉS

A házasság hete

A Magyar Evangélikumi Aliansz kezdeményezésére immáron harmadik alkalommal rendezik meg Magyarországon a *házasság hete* rendezvénysorozatot, amelynek célja, hogy Bálint napon és az azt megelőző héten a házasság intézményének fontosságára hívják fel a figyelmet a különböző felekezetekhez tartozó hívő emberek és civil szervezetek képviselői.

A 2010. év központi témája: *Kapcsolat – elköteleződéssel.*

Ennek a gondolatnak az elmélyítésében segít *Süveges Gergő*, a Magyar Televízió műsorvezetője feleségével, *Rudan Margittal* együtt.

A hét központi programjai, amelyekre minden érdeklődőt szeretettel hívnak és várnak a szervezők:

- Február 4., csütörtök 14 óra: Nyilvános sajtótájékoztató.
- Február 8., hétfő, 18 óra: A *Házasság és család* című könyv bemutatója (Új Ember Kiadó).
- Február 9., kedd, 18 óra: Beszélgetés Süveges Gergővel és Rudan Margittal az elköteleződésről, valamint *Gary Chapman Egymásra hangolva* című hangoskönyvének bemutatója (Harmat Kiadó). Az alkalom után Süveges Gergő dedikálja a kiadványt, valamint az *Apa-kép-írás* című kötetét (Helikon Kiadó). A beszélgetést vezeti: *Győri Virág*, a *Family* magazin főszerkesztője.
- Február 10.–12.: *A házasság elköteleződés – dr. Pálhegyi Ferenc* előadás-sorozata esténként (február 10., szerda 18 óra: Elköteleződés a szeretetre • február 11., csütörtök 18 óra: Elköteleződés a hűségre • február 12., péntek 18 óra: Elköteleződés a megbocsátásra)
- Február 12., péntek 20 óra: Táncházt (a Pilinszky-kávéház programja). A táncházt belépődíjas: diákjegy 500 Ft, felnőttjegy 800 Ft. Február 13., szombat 18 óra: *Farkas Zsolt és Várnagy Andrea* zongoraművész házaspár négykezes meglepetéskonzertje. A belépés díjtalan, de az est költségeire adományokat szívesen fogadnak a szervezők.

A február 4–13-i programok helyszíne: *Pilinszky János irodalmi kávéház (Budapest V., Váci u. 33.).*

Február 14., vasárnap: Nyitott templomok napja. A Deák téri evangélikus templomban (V., Deák tér 4.) 14 és 17 óra között a betérő házaspárok megerősíthetik házassági fogadalmukat. • 17 órakor ünnepi istentisztelet, a jelen levő házaspárok – köztük a Süveges házaspár – újra megáldása. 18 órakor asztali beszélgetések Süveges Gergővel és Rudan Margittal a Deák téri gyülekezet nagyerőműjében.

HIRDETÉS

A Bibliai Házassággondozó Szolgálat csendesnapokat szervez házaspároknak a házasság hete alkalmával az alábbiak szerint.

- Budapesten a pasaréti református templomban (1026 Budapest, Torockó tér 1.) február 13-án 10 órától 15 óráig *Megbékélés Istennel, a házastársammal és önmagammal* címmel.
- Debrecenben a nagyerdei református templomban (4032 Debrecen, Bolyai u. 25.) február 12-től 14-ig *Kapcsolat elköteleződéssel* címmel.
- Bodrogon a „Jó az Úr” baptista gyülekezetben (7439 Bodrog, Kossuth u. 157.) február 13-án 14 órától 19 óráig *Házaspári csendesdelután* címmel.

További információk: honlap: www.bhsz.hu; e-mail: info@bhsz.hu; telefon: 20/919-3518.

HIRDETÉS

Segítsen a haiti földrengés túlélőin!

Magyar Ökumenikus Segélyszervezet

A Magyar Ökumenikus Segélyszervezet nemzetközi kötelékben már az első napokban megkezdte a segítségnyújtást Haitin – élelmiszerrel, ivóvízzel, gyógyászati eszközökkel segítjük a földrengést túlélőket, elsősorban gyermekeket és anyákat. Segélyszállítmányt is küldtünk, melyet a szervezet jelenleg is a helyszínen tartózkodó munkatársai kísérnek végig, és személyesen felügyelik az adományok szétosztását, valamint újabb segélyezési terveket készítenek. A port-au-prince-i egyik gyermekkorház támogatása mellett iskolák újjáépítésében és további rekonstrukciós folyamatokban is részt kívánunk venni.

Honlapunkat folyamatosan frissítjük. A www.segelyszervezet.hu oldalon végigkísérheti segítségnyújtásunk aktuális híreit.

Az adományozni kívánó magánszemélyek és cégek felajánlásait az alábbi lehetőségeken juttathatják el az Ökumenikus Segélyszervezethez: Csekken vagy átutalással az OTP 11705008-20464565 számlaszámra. On-line a www.segelyszervezet.hu oldalon lehet átutalni pénzzadományt. Csekket a 06 (1) 205 39 55-ös számon lehet kérni. Köszönjük!

Az elkötelezettség kalandja

Beszélgetés Rudan Margittal a házasság hete jegyében

► Tíz éve „már csak együtt vagyunk értelmezhetők” – *Süveges Gergő Apa-kép-írás* című könyvének e sora bátorított fel arra, hogy a házasság hete kapcsán egy-kükkkel, a feleséggel, *Rudan Margittal* beszélgessek. Nagyon érdekelt, ki áll a jól ismert és közkedvelt televíziós mellett. Nem csalódtam: a látszólag visszafogott, mégis sugárzóan kedves fiatalasszony valóban *másik fele* Gergőnek. Elsőként mégis a kétségeiről faggattam őt. Biztos volt-e abban, hogy Gergő az igazi? Kérdésemet hallva kedvesen felnevetett.

– Én alapjában véve nagyon racionális nő vagyok. Ezért is lepott meg, hogy Gergő iránt a „szerelem első látásra” érzését fedeztem fel magamban. Ez szokatlan tapasztalat volt. Ami aztán megerősített, sőt biztossá tett abban, hogy mi egymáshoz valóok vagyunk, maga az idő volt.

Közel öt éven át járunk együtt. Sok időt töltöttünk egymással, naponta találkozunk. Egyre jobban megismertük egymást, és igyekeztünk is más és más élethelyzetben látni a másikat. Színházba jártunk, kirándultunk, a plébánia közösségébe mentünk együtt, árvaházban segítettünk, kórusban énekeltünk. Mindezen keresztül mérlegelhettük, hogy el tudjuk-e képzelni a másikat a társunknak. Emellett folyamatosan visszajeleztünk egymásnak. Elmondtuk, mi tetszett a másokban, vagy éppen azt, hogy mit tartottunk furcsának. Nagyon sokat beszélgettünk. Lassan pedig mindkettőnk számára kiderült, hogy életre szóló társat látunk a másokban.

– Mindketten imádkozó, hívő keresztények. Bizonyára ezért nem említette külön Isten vezetésének fontosságát a párválasztásban.

– Attól kezdve, hogy felfigyeltem Gergőre, mindig az a gondolat volt bennem, hogy csak akkor szeretném ezt a kapcsolatot, ha az Úr-isten is így tartja jónak. Bár munkálkodott bennem a vágy, a nagy szerelem, azért megpróbáltam nyitott maradni annak a meglátására, hogy Isten szemében is kedves-e az együtt járásunk.

– Az esküvőjükre evangélikumi igeként a kánai menyegző történetét választották.

– Ez az evangélikumi szakasz nekünk nagyon sokat mond arról, hogy milyen szerepe van Istennek a hozzá ragaszkodó emberek házasságában. Tudjuk a történetből, hogy amikor az ifjú párnak elfogy a bora, akkor az Úr Jézus jön és segít. Ám nem úgy, hogy valami vacak lőrét vet oda a vendégeknek, hanem sokkal jobb itallal kínálja őket.

Azért választottuk az esküvőnkre ezt a történetet, mert mi ebben hiszünk és remélünk: ha a mi erőnk, bizakodásunk, jókedvünk, egymás iránti türelmünk elfogy, akkor az Úristen mellettünk lesz, és megadja azt a pluszt, többletet, ami átsegít a nehézségeken. A házasság szentségi volta éppen ez: az Isten pecsétje a döntésünkre. Annak a tudatában élhetjük életünket, hogy Isten mindig mellettünk fog állni. Különös „kegyelemfolyamot” nyit meg a szentség. Úgy gondoljuk, ha nem lenne ott naponta az Isten kegyelmi ereje, a saját erőnk már rég kifulladt volna. Saját erőnkönk nem tudnánk fenntartani a házasságunkat.

– Az élet pedig tartogat próbákat, kísértéseket... Ön gyógypedagógia szakot végzett, és elárulta, hogy nagyon fontosnak tartja a hivatását. Most azonban négy picit gyermekkel otthon van édesanyaként, háziasszonyként, miközben férje reflektorfényben áll, karriert fut be. Nem érzi magát háttérbe szorítva?

– Így igaz, nagyon izgalmasnak találom a hivatásomat. Néhány évig gyakorolhattam is. Ám mindig is tudtam, hogy ha gyermekeink születnek, akkor majd az lesz az elsődleges felada-

tom, hogy velük legyek. Tény, ezt nem mindig könnyű elfogadni, hullámzó érzésekkel jár. Van, hogy nem okoz gondot a bezártság, ám néha belülről feszít, hogy a világ egy részéből ki vagyok zárva. Átsegít azonban a mélypontokon az, hogy tudom, a gyermekeimnek most ez a jó. Nekik is, a férjemnek is arra van most szükségük, hogy rendet, biztonságot, nyugodt életet teremtsék köréjük. Gergő a munkája mellett a családban is igyekszik teljes mértékben szerepet vállalni. Ha azt látnám, hogy változik, hogy kezd eltávolodni tőlünk, akkor az nehéz lenne.

– A férje bizonyára megosztja Önnel a munkájával kapcsolatos gondokat...

– Az ő munkája kint, a világban zajlik, az enyém itthon, bent. Mindketten küzdünk a feladataink szépségeivel és nehézségeivel, de nem egymástól eltávolodva, hanem – ha külön-külön is – egymásért. Mert a család számára ez a jó.

– A média világában sok a szabadosan gondolkodó ember. Ott is vannak olyan nők, akik nem tisztelik más házasságát. Nem félti a férjét, hogy ebben a környezetben egyszer elcsábul?

– A férjemnek a munkahelye nem az élete. A barátai, az a közösség, amelyben mozgunk, nem a média világból kerül ki. Úgy látom, elvégzi a munkáját lelkesen, örömmel, de a szíve nem marad ott. Az itthon van nálam, a gyerekeknél meg a barátainknál. Ez engem megnyugtat. Igaz, ez őt még nem védené meg a „rá hajtó” kolléganőktől. Ám az esetleges kísértések között megtartja őt az, hogy a házasságunkat ő is komolyan gondolja, Istentől rendelt ajándéknak, szentségnek tekinti. S amíg ő nem gondolja másként, addig én felvertezem érzem magamat a féltelme, a féltékenység ellen. Harmadszor pedig: imádkozni sosem árt. Biztos előfordul az ember életében olyan kísértés, ami meghaladja az erőnket. Hiszem, hogy ilyenkor, ha kérjük – a kánai menyegző történetéhez hasonlóan –, az Úristen segítségünkre jön.

– Rendkívül bizarr képpel élve a házasságot Ön a halálugráshoz hasonlította. Tudom, nem a veszély voltát akarta ezzel kiemelni, hanem azt kívánta hangsúlyozni, hogy két ember közös élete tulajdonképpen hallatlan nagy kaland.

– Ez így van. Csodálatos kaland. Aki vállalkozik az „ismeretlenbe” ugrásra, az egy szenzációs világba csöppen, a feltétel nélküli bizalomba. Fantasztikus szabadságot ad, hogy tudjuk egymásról: a másik döntött mellettem. S mivel megbízhatunk e döntésben, ezért bátran lehetünk nyitottak egymás iránt. Őszintén kitarthatjuk a lelkünk minden szépségét és bugyrt egymás előtt, tudva, a másik úgy fogad el, ahogyan vagyok.

A szentségi házasságban a kapcsolat nincs feltételekhez kötve. Lehetek olykor rosszkedvű, elviselhetetlen, bármilyen hisztis, akkor is tudom, hogy a férjem szeret, elfogad, és nem azon gondolkodik, hogy hol cserélhetne le. Vagyis az ember lehet önmaga. Nem kell szerepet játszania, viselkednie, megfelelnie... Ilyen biztonságot sehol máshol sem kaphat az ember, csak a házasságban. Ahol megvan az a biztos tudat, hogy elköteleztük magunkat egymás mellett. Ha esik, ha fúj, bármilyen lesz is, mi együtt akarunk maradni, mert összetartozunk, döntésünk örök életre szól. És ez boldoggá tesz mindkettőnket.

■ B. PINTÉR MÁRTA

Tormay Cécile és a Napkelet

Egy tüneményes diákpályázat margójára

► **Schöppflin Aladár** író, irodalomtörténész 1940-ben megjelent, *Búcsú a Napkelettől* című elégikus írásából idézek: „Szép csendben, búcsúztatók és gyászszertartások nélkül, kimúlt a Napkelet, havonként megjelenő irodalmi és kritikai folyóirat. Tormay Cécile alapította 1923-ban. (...) Bevallott célja az akkor úgynevezett keresztény megújulás irodalmi szolgálata volt, s be nem vallottan a Nyugat ellensúlyozása. (...) Tormay Cécile előkelő szelleme nem engedte, hogy folyóirata fölösleges polémiákkal s az akkor divatos politikai jelszavak hangoztatásával szálljon ellenünk harcra. Irodalmi súlyával akart hatni. Meg kell állapítanunk, a tónusa előkelő és írókhoz méltó volt.” A méltató sorok a *Nyugaton* jelentek meg, abban a folyóiratban, amely indulása, 1908 óta a századelő radikális nemzedékének adott fórumot. Az irodalmi érték jegyében szerkesztett jeles folyóirat sokak szerint mellőzte a nemzeti sorskérdések taglalását, ami Trianon után különösen fájó jelenség volt. Schöppflin Aladár, az örök békítő, aki többször hangoztatta, nincs jobboldali és baloldali irodalom, csak értékes, színvonalas irodalom létezik, szóval Schöppflin búcsúszavait – bár az ellenoldalról érkeztek – őszintének és igaznak kell tekintenünk; a *Napkelet* megszűnésével egy újabb csillag hullott le a magyar irodalom égéről.

A bevezető sorokat felütésnek szántam. Ugyanis a közelmúltban a folyóirat és létrehozója, *Tormay Cécile* egy nemes vetélkedő témája volt. Az alapötlet az író és munkássága emlékéért ápoló *Jobbágy Évától* és a Klebelsberg Emléktársaságtól származott.

A versengésnek – stílusosan – a Klebelsberg Kultúrkúria adott otthont. (Nem mellékesen megjegyzendő, hogy a *Napkelet* című folyóirat szellemi és anyagi inspirátora a kor kiváló kultuszminisztere volt.) Több mint harmincan jutottak az elődöntőbe, olyan tizenhat-tizenhét esztendő diákok, akik életükben nem hallottak Tormay Cécile-ről, ám vették a fáradságot, és könyvtárról könyvtárra haladva leemelték a polcokról azokat a ritka példányokat, amelyek a negyvenes-ötvenes évek fordulóján nem kerültek máglyára vagy tiltólistára.

De ki is volt Tormay Cécile, a huszadik század fordulóján és a két háború között alkotó író? Kivételes adottságait is bizonyítja, hogy már négyesztendő korában olvasott, tizennégy évesen már érettnak mond-

Színes, elragadóan érdekes „úti-élménybeszélései” Olasz- és Görögön szépségeit tárták fel, majd az ószi-órszás forradalom után toll alá fogta a forrongó magyar világot, és *Bujdosó könyv* című naplóregényében számot adott a polgár, a birtokos, az istenhívó, a szegény ember szenvedéséről és megtöretéséről.

Legjobb alkotói korszakában kapta a megbízást *Klebelsberg Kunótól* a *Napkelet* létrehozására. A folyóirat 1923 januárjában indult hódító útjára; 1937-ig az életre hívó szerkesztette. Tormay Cécile 1937-ben halt meg, sajnálatosan türelmetlenül; nem várta meg, hogy megkapja a Nobel-díjat, amelyre munkásságáért felterjesztették. Egy nagy formátumú történelmi regény, a három kötetre tervezett *Az ősi küldött* utolsó fejezeteit már egyik munkatársa írta meg, Tormay jegyzetei alapján. A könyv a tatárjárás idejébe kalauzolja az olvasókat; a kelet és nyugat közét szorult magyar királyság „kiütkeresésének tragikumát” vizsgálja fel.

E dióhéjba sűrített életrajzot azért írtam le, hogy érzékeltessem: milyen hatalmas terepet kellett pásztázniuk a versenybe lépő diákoknak. A zömében egyházi iskolák tanulóit (pedagógiai tanulmányírók egyszerű arról is számot adhatnának, hogy a kutatást, a magánszorgalmat és az összefüggések felismerését feltételező pályázatokra miért e tanítézetek diákjai hajlamosak jelentkezni elsősorban) kitűnő dolgozatokkal startoltak. Volt olyan tanuló, aki a könyvtárak jelenlegi „Tormay-könyv-állományáról” adott hírt, tágitva a kört székeludvarhelyi és szatmárnémeti bibliotékaik faggatásával. Egy másik diák pedig fényképezte és értelmezte az író nő budapesti lakóházaiban, vidéki bujdosásának színtereit.

A pályamunkák egyikében kiemelt betűkkel szerepelt a kérdés: Tormay Cécile miért nincs benne a kötelező kerettantervben? Aztán jött egy meglepetés: a versenyző diák – kilépe a *Napkelet* tartalmi elemzéséből – egy látványos ugrással eljutott *Herczeg Ferenc Új Időkjéig*, összehasonlítva a folyóirat és a hetilap „nemes”, illetve „ó”-konzervatívizmusát.

Egy másik versenyző azt elemezte, hogy a német, a horvát, a szerb, az olasz és orosz (van az írónőnek egy tüneményes karácsonyi novellája – az *Ő volt!* című –, amelynek oroszok a szereplői) férfiak és nők miért szerepelnek Tormay Cécile témáiban. A *Mesekönyv kis hercegnője* című novella elemzését olvasva felfigyel-

hettünk a diák éleslátására. Az a novellai mondat, mely szerint „A csók a szóval: a megmondhatatlan megmondása” – a diák olvasatában – Tormay Cécile stílművészetének esszenciája.

Idézet az egyik dolgozatról: „Megdöbbenéssel olvastam azokat a mondatokat, amelyekben »szembeszállt« Trianonnal. A mai napig érzékenyen érint ez a kérdés, hiszen erdélyi vagyok; családom egy része átélte az akkori szenvedéseket. Kislány koromban esti mese helyett sokszor hallgattam erről történeteket. Nagypám nyíltan vállalta véleményét: függetlenséget akart Erdélynek. Nem volt ezzel egyedül, de ebben a kérdésben nem dönthetnek egyszerű emberek. Sokan beletörődtek a sorsukba. Büszke vagyok a családomra, a gyökereimre. Tisztelem azokat, akik sokat tettek az emberekért, a hazájukért. Tormay Cécile-ről mindezeket elmondhatjuk.” (Klebelsberg azért is sürgette a *Napkelet* létrejöttét, mert mint vallotta: „Az olvasóközönség megszervezése ma különösen fontos feladat, amidőn a Felvidék és Erdély műveltségét elveszítettük.”)

Tormay Cécile a folyóirat leendő olvasótáborát a tudásra szomjazókban és a középosztály értelmiségében vélte felfedezni. Fontosnak tartotta az ifjúság megnyerését is. Az egyik pályamű szerzője pontosan utánajárt annak, hogy – mai szóval élve – e célközönségnek mit kínált a szerkesztőség, miután (ahogy a lap egyik szerzője írta): „A budapesti irodalom jóformán csak két hangon beszélt, a pénz és az erotika hangján, és az úgynevezett egyéni boldogság jogával rátiport az emberi közösség érdekeire.”

Volt diák, aki arra is felfigyelt, hogy a vidéken élő írók és történészek jelentős szerepet kaptak a folyóiratban. E tekintetben a *Napkelet* volt az egyedüli; Szeged, Debrecen, Miskolc, Pécs más városok íróit, művészeit is bekapcsolta a műveltségterjesztés hazafias áramkörébe. *Eckhardt Sándor*, *Németh László*, *Bíró Lajos*, *Oláh György*, *Szentmihályiné Szabó Mária*, *Reményik Sándor*, a fiatalabb nemzedék soraiból *Hamvas Béla*, *Szerb Antal*, *Thurzó Gábor*, *Keresztury Dezső* és még sokan mások publikáltak a lap hasábjain.

A remek stílusban megírt, nagy felkészültségről tanúskodó verseny-munkákból kiolvasható: Tormay Cécile életmintát kínál, jelentős író, mellőzése méltatlan. A *Napkelet* pedig fennállása során mindvégig feladatának tartotta, hogy kulturális, majd politikai síkon is választ keressen arra a kérdésre, hogy hogyan őrizheti meg nemzeti identitását egy kiszolgáltatott helyzetű kis ország.

■ PÁRKÁNY LÁSZLÓ

Mese, mese, Biblia

Ki ne emlékezne arra, mennyire szerette kisebb-nagyobb gyermekkorában a meséket? Azt a mesét is, amikor anya vagy apa felolvasott egy réges-régi könyvből, de azt talán még sokkal jobban, amikor nagyanyó sebtiben kötényébe törölte a kezét, leültetett maga mellé a sámlira, és már ágaztak-bogaztak-virágoztak is szájából a szavak: Egyszer volt, hol nem volt... Ráadásul nemcsak a jól ismert Jancsiról és Juliskáról, boszorkányokról és sárkányokról hallhatunk tőle, hanem szájtátva figyelhetjük saját történeteit is: Himmelinchenről, a furfangos törpéről, a három ázott pillangóról vagy a bababólról, ahol éjszaka megelevenednek a játékok...

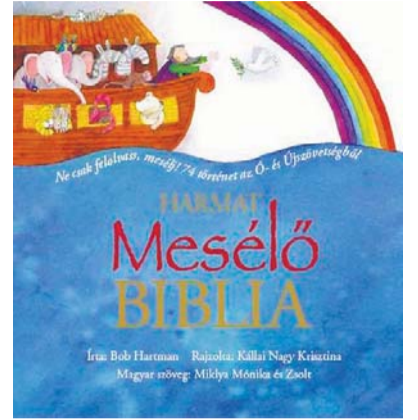
Minden gyermek szereti a mesét, ezért a mese sokszor a legmegfelelőbb eszköz lehet szülők, nagyszülők, pedagógusok kezében. A mesék által tanultuk meg, hogy nem szabad feladni a reményt, hogy jött helyében jót várhatunk, hogy nem mindig a legnagyobb a legerősebb, hogy többet ésszel, mit erővel. A mesék segítettek elhittetni, hogy mi is lehetünk daliás vitézek vagy tüneményes királykisasszonyok. A mesék gyakran megmutatták a helyes utat, amelyen elkerülhető a gorombaság, az önzés, a veszekedés.

A Harmat Kiadó remekbe szabott kötete – és a kiváló segédanyagok – ezúttal a Bibliát mesélik el, a bibliai történeteket ismertetik meg az óvodás, kisiskolás korú gyermekekkel úgy, hogy elkerüljük akár a gügyögés, akár a negédség, a hamisság csapdáját, amelyekkel hasonló célú kiadványokban sajnos gyakran találkozhatunk. Az alkotóknak sikerült, ami csak keveseknek: gancsot vetettek az esztétikai Gonoszok, a giccsnek, amely gyakran épp a látszólag szent kerestül támadja gyermekeink lelkét.

Mert a *Mesélő Biblia* alkotói jó értelemben vett profi gyerekbarátok. *Bob Hartman* múzeumpedagógusként varázsolja el a kis múzeumlátogatókat. A *Miklya házaspár* nemcsak népes családot nevel, hanem társasjátékok és gyermekkönyvek készítésével a hit, a Biblia világát ismerteti meg gyerekek sokaságával. *Kállai Nagy Krisztina* pedig a legsikeresebb, legnépszerűbb gyerekönyvgrafikusok közül való. Nem véletlen, hogy nem illusztrátornak nevezzük, hiszen festményei úgy keltik életre a szöveget, hogy eközben a könyv egyenrangú alkotóelemeivé válnak. A gyönyörű kivitelű, kemény táblás *Mesélő Bibliát* éppen az ő színes, ritmikus-expresszív, lényegre törő képei által láthatjuk mesekönyvnek, még inkább: mesélő vagy meséltető könyvnek.

A bibliai személyeket és történeteket a kortárs fogalmazásmód, a gyakran gyermeki látószög és a gyermekien őszinte hang vagy a bárány-

és tallérszámláló mondókák hozzá közel a kis hallgatókhoz. Ebben a Bibliában talán semmi sem ijesztően idegen vagy félelmetes. A paradicsomból való kiűzetéskor Isten nem haragosan, inkább szomorúan köszön el Ádámtól és Évától: „Viszontlátásra”. Már a keresztre feszítés története fo-

lyamán értesülünk arról, miért is történt mindez a rettenet: „Hogy halálával jóvátegyen minden rosszat, amit az emberek valaha is elkövettek.” Húsvét hajnalán pedig a „madarak egyszer csak énekelni kezdtek. A nap nagyra nyitotta fényes szemét. Ilyet még ő se látott.”

A történetmesélés pontos, ám a *Mesélő Biblia* nyelvezete egyszerű és nagyon kedves, megfelelő helyeken pedig még a humort sem nélkülözi.

„– Hé, te – szólt a langaléta –, adj nekem egy kis maltot!”

– Miltér? – horkant fel a köpcös. – Milt malt ter tortör? (Vagyis: Mi van? Mit beszélsz?)

Isten megint kuncogni kezdett. Tetszett neki a dolog.”

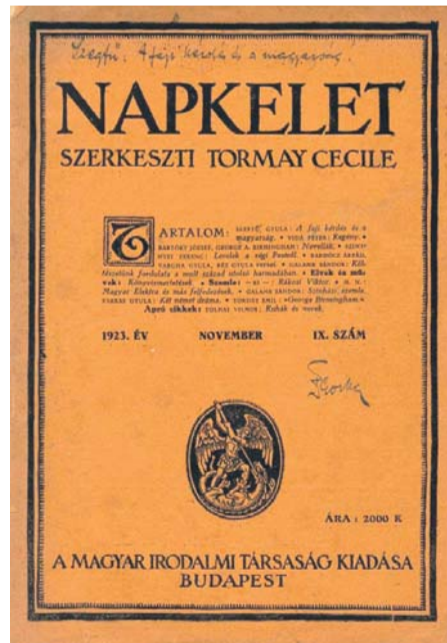
Talán mindenki felismeri: az idézet a bábeli történetből való.

A *Mesélő Biblia* hangoskönyvátváltatán *Rudolf Péter* háromgyermekes édesapa mondja a legjobb mesemondók hangján a bibliai történeteket. A csomag harmadik eleme pedig egy játéktár, amely a hetvennégy történet játékos, közös feldolgozására ad remek ötleteket – hittanórán, óvodában, családi együttléteken.

Ám-bám lezö-ket, nedmin zölüs gmemm ganyzölüs... Az egyik bábeli nyelven ez annyit tesz: a könyv szülőknek és nagyszülőknek kötelező, hitoktatóknak pedig melegen ajánlott.

■ ZÁSKALICZKY ZSUZSANNA

Bob Hartman: Mesélő Biblia. Magyar szöveg: Miklya Mónika – Miklya Zsolt, rajzolta: Kállai Nagy Krisztina. Harmat Kiadó, Budapest, 2008. Ára 3500 forint. • *Miklya Lúszányi Mónika – Miklya Zsolt: Játéktár a Mesélő Bibliához. Harmat Kiadó, Budapest, 2008. Ára 1500 Ft.* • *Mesélő Biblia – 74 történet az Ó- és Újszövetségből gyerekeknek. Hangoskönyv, felolvassa Rudolf Péter. Harmat Kiadó, Budapest, 2009. Ára 3500 Ft.*

hatta magát, s alig múlt tizenöt esztendő, már megírta első regényét.

A kisenemesi családból származó író első jelentős műve, az *Emberek a kövek között* című regény 1911-ben jelent meg. Egy horvát lány a főszereplője, aki egy hajdan Magyarországhoz tartozó sziklás vidéken, a tengerig futó magyar államvasutak órházainak egyikében élt, s tragikus nagy szerelem tetőzte be életét.

Következő regénye (ez 1914-ben látott napvilágot) *A régi ház* volt, amelyben három nemzedék embert próbáló küzdelmének kísérte nyomon, szikrázóan eleven stílusban, elragadó női meglátásokkal és versbe illő lírával. *Thomas Mann Buddenbrook-jához* hasonlítható a mű.

HIRDETÉS

Kapcsolat és kommunikáció

Előadás-sorozat 2010 tavaszán hétfő este 18 órakor a Ráday Kollégium dísztermében (Budapest IX., Ráday u. 28.). Előadó: *dr. Pálhegyi Ferenc*.

- Február 15.: *Halló- és látószerv a szív?*
- Február 22.: *Kapcsolatillúziók*
- Március 1.: *Mosolyzünet – szabadulás magánzárkából*
- Március 8.: *Tüzes nyilak – gyilkos szavak*
- Március 22.: *A hazugság színskálája*
- Március 29.: *Érdemes hallgatóni?*
- Április 12.: *Áldásüzenetek*
- Április 19.: *Isten kommunikációs csatornái*

Légy óvatos!

Azon gondolkodtam a 148-as autóbusszon, hogy miként jelenik meg a közélet, a politika a Bibliában. Talán Nehémiásnál tartottam, amikor megtörtént. Velem is. Betörést már kétszer éltem át, zseblobást most másodszer. Megfosztottak hét darab igazolványtól és mindkét bankkártyámtól. Kézpénz nem volt közöttük.

Persze, amint lenni szokott, a ténnyel csak otthon szembesültem, mintegy két óra múlva. Sikeredt a történetet visszaidézni, és a lopás módja, stratégiája világossá vált. Első utam a rendőrségre vezetett. Felvették az ismeretlen személy elleni feljelentési jegyzőkönyvet.

A rendőrségről hazaérve bekapcsoltam a számítógépet, hogy letiltsam a bankkártyáimat. Az egyiken 30 528 forint volt eredetileg, a másikon, mivel késett a fizetésem utalása, csupán 85 forint. Akkor láttam, hogy az első kártyán már csak 528 forint van, harmincezer valaki leemelt. Két nap múlva a számlatörténetet megnézve informálódtam a bank címéről, amelynek automatáján elvégeztek a kétféle tranzakciót. Először öt-, azután huszonezer forintot emelt le a tolvaj.

Megörültem, gondolván, ez az információ fontos a nyomozáshoz. Hiszen a tranzakciókról videofelvételek készülnek, amelyek kiegészíthetik a jegyzőkönyvbe mondott személyleírást. Rohantam tehát a rendőrségre. De nem az fogadott, amire számítottam. Az ötven év körüli hölgy, amolyan hivatalnokféle, egyáltalán nem örült. Mindenáron arról akart meggyőzni, hogy teljesen értelmetlen az új bejelentésem, a rendőrség teszi a dolgát az én igyekezetem nélkül is.

Nem hagytam magam. Többször is elmagyaráztam neki, hogy engem a harmincezer forint hiánya nem juttat koldusbotra, nem magamért teszem, amit teszek. Nem önző, hanem közéleti

szempontok motiválnak. Nem mindegy, hogy hány ember károsul a jövőben, s hogy milyen a főváros közbiztonsága. De ő továbbra is értetlenkedett. Kérésemet, hogy szívesen beszélnek az ügyeletes tiszttel, arra hivatkozva, hogy szükségtelen, megtagadta. Bennem pedig erősödni kezdett a gyanú. A rendőrhölgy mentalitása három dologra utalhat: vagy összejátszik az alvilággal, vagy életem leglustább emberével állok szemben, vagy egyszerűen csak buta. Húsz perc huzavona után annyit elértem, hogy kitölthetem egy űrlapot, amelyet végül – kényszeredetten – hivatalosan átvett.

Rossz szájjal mentem haza. Figyeltem magamra, arra, hogy miféle belső lelki folyamatok zajlanak bennem. „Szolgálunk és védünk”, „szolgálunk és védünk”, „szolgálunk és védünk” – visszhangzott bennem a rendőrség szlogenje. Elgondolkodtam. Lehetséges, hogy van a történetben valami ördögi motívum? Hiszen a bibliaolvasó ember tudja, a sátánra jellemző az, hogy a „világosság angyalának öltözik”. Majd azt is észrevettem, hogy a zsebtolvajok „becsülete” egyetlen vonatkozásban felértékelődött bennem. (Micsoda relativizmus!) Ők ugyanis legalább következetesen és elszántan azt teszik, amire vállalkoztak. No de ez a hölgy...?!

Istenben megnyugodva hunytam le este a szemem. Gondviselésé lenyűgöz: arra, hogy a fizetésem átutalása késett volna, korábban nem volt példa. Most éppen ez a rendkívülség akadályozta meg a sokkal nagyobb veszteséget. És a hálaadás mellett most azért imádkozom, hogy ne essek az általánosítás vétkébe. Csupán egy emberben, csak egyetlen közalkalmazottban csalódtam. Hogy az ismeretlen tettesből ismert lesz-e, nem tudom. Az én közéleti felelősségem eddig tartott.

■ LÁZÁR ATTILA

Bűnmegelőzési tanácsok

Az időskorúak sérelmére elkövetett cselekmények legnagyobb része vagyon elleni bűncselekmény. Ezek közül is elsősorban lopás (alkalmi lopás, zseblobás, betöréses, besurranásos, trükkös, pénzváltásos lopás, kórházi lopás), csalás, sikkasztás és rablás áldozatává válnak ezen korosztály tagjai.

Az elkövetők a bűncselekmények során azt használják ki, hogy az áldozatok jószívűek, hiszékenyek, egyedül élnek. Az óvatlanság, a túlzott bizalom még mindig gyakori áldozati magatartás. Az idős emberek korukból, egészségi állapotukból, életmódjukból, szokásaikból, hiszékenységükből adódóan könnyebben megteveszthetők.

A biztonság nagyon sok esetben nem pénz, sokkal inkább óvatosság, odafigyelés kérdése! Személyi biztonsága és értékei védelmében az alábbiakat javasoljuk.

Mit tehetünk zseblobás és alkalmi lopás elkerülése érdekében?

- Bevásárlását lehetőség szerint nappalra időzítse!
- Kerülje a zsúfolt helyeket a bevásárlóközpontokban, piacon, tömegközlekedési eszközökön, mert ezek a zsebtolvajok számára ideális terepet jelentenek!
- Vásárláskor ne tegye táskáját, pénztárcáját a pultra!
- Értéktárgyait, pénztárcáját, bankkártyáját, mobiltelefonját, iratait ne tegye táska, kosár tetejére, annak külső zsebébe, azokat belső zsebben helyezze el vagy olyan zárható táskában, melyet szorosan testközelben tart!
- Soha ne tartsa bankkártyája mellett PIN azonosító kódját, mert ennek ismeretében a tettes akár hitelkeretét is felveheti valamely ATM automatából!
- A pénzkidom automata által kiadott kontrollszelvényt vegye magához, mert számos információt tartalmaz számlájáról!
- Ha a közelében gyanús viselkedést tanúsító személyek jelennek meg, ellenőrizze értékei meglétét, és ha tetten érte a zsebtolvajt, hangozzon segítségért a közelben tartózkodóktól! Ne szálljon szembe a támadóval!

- Ha iratok mellett lakáskulcsot is elvittek, sürgősen cseréltesse zárat otthonán!
- Ha bankkártyáját vitték el, mihamarabb tiltassa le!
- Elutazáskor fokozottan vigyázzon értékeire, mert pályaudvarokon, vonatokon jellemzőek a csomaglopások!
- Le- és felszálláskor ügyeljen táskáira, ne bízta őket ismeretlenekre!
- A vállra akasztható táskát ne csapja a háta mögé, hanem tartsa a teste előtt vagy szorosan a hóna alatt, így észrevétlenül senki nem nyúlhat hozzá.
- Idegen kérésére ne váltson fel pénzt!

Mit tehetünk besurranásos lopások megelőzésére?

- A besurranásos lopásokat jellemzően családi házaknál és földszinti lakásoknál követik el, ezért célszerű rácsot felszerelni a földszinti ablakokra, a bejárati ajtót pedig zárva tartani akkor is, ha otthon tartózkodik! A kapu, bejárati ajtó zárjában soha ne hagyja benn a kulcsot!
- A ház ablakait, melléképületeit tartsa zárva, ha elmegy otthonról! Otthonának kulcsait ne rejtse el az ajtó közelében, az elkövetők ismerik a „dugi” helyeket!
- Bejárati ajtajára szereltesse megfelelő biztonsági zárat!
- Ha csengetnek, ellenőrizze, ki keresi, használjon széles látókörű optikai kitekintőt!
- Ajtaját ne tárja ki idegennek! Gondolja át, indokolt-e az idegen jövelete, miért kér iratot, értéket, pénzt öntől! Kérjen igazolványt, ellenőrizze azt, illetve a megadott telefonszámot, közben ne engedje be az idegent!
- Ne tartson otthon 100 000 forint feletti összeget, tegye inkább bankba!
- Az értékeket ne hagyja elől, zárja el, lehetőleg lemez- vagy pénzkazettákba! Ha rajtakap egy besurranó tolvajt, a helyzetet mérlegelve gondolja át, hogy szembeszáll-e vele.
- Legyen jó viszonyban szomszédjaival, ha Ön is figyelmet szentel nekik, ők is jobban fognak figyelni, ha segítségére volna szükségük.

Elérhető segítség: 107, 112

„Szolgálunk és védünk”

Beszélgés Oláh László őrnaggyal, a BRFK Bűnmegelőzési Osztályának vezetőjével

► **Valljuk meg, nem túl szívesen találkozunk a rendőrséggel. Mert az az esetek legtöbbszörében azt jelenti, hogy vétettünk valamely közlekedési szabály ellen, baleset vagy éppen bűncselekmény áldozataivá váltunk. A rendőrség kifejezés sajnós „nem hordoz pozitív üzenetet” – idézte angol kollégája furcsa megfogalmazását Oláh László, a Budapesti Rendőr-főkapitányság Bűnmegelőzési Osztályának vezetője. Az őrnaggyal annak kapcsán találkoztam, hogy az Országos Rendőr-főkapitányság akciót indított az idősebb állampolgárok biztonságának megőrzése érdekében. Ebben a bűnmegelőzési munkában számítanak a történelmi egyházak közreműködésére is, hiszen leginkább a keresztény közösségekben találkozhatunk aktív nyugdíjas korúakkal.**

Oláh László – rációfóva angol kollégájának szavaira – rendkívül pozitív benyomást tett rám. Civil ruhában, őszinte nyitottsággal fogadott a Millenáris Park egyik pavilonjában, ott, ahol – február 7-ig – a népszerű bűnügyi filmsorozat, a CSI – A helyszínelők alapján készült interaktív vándorkiállítás látható.

– Az amerikai szervezők mindig felkérnek a helyi rendőri szerveket is, hogy mutassák be munkájukat. Így van jelen a Budapesti Rendőr-főkapitányság bűnügyi helyszínelőinek bemutatója is a kiállításon. Igaz, a mi tárlatunk ingyenesen látogatható! – mondja az őrnagy.

– Itt a vendéglátó szobában – ahol most beszélgetünk – fotókkal illusztrálták, milyen volt a rendőrség régen, és milyen ma. Szembeötlő a változás, különösen a technikai eszközök tekintetében. Vajon Ön mit mondana, korszerű rendőrségünk van?

A SZERZŐ FELVÉTELE

– Nincs miért szégyenkeznünk. Technikai eszközeink talán nem csillognak annyira, mint a filmekben, de megbízhatóak, s nemhogy európai, hanem világszínvonalúak.

– A korszerű rendőrség bizonyára nem csupán műszaki felszereltséget igényel...

– Nagyon nagy szükségünk van arra is, hogy az emberek bizalommal forduljanak hozzánk. Nemcsak itt Magyarországon, hanem egész Európában küzd a rendőrség azért, hogy hiteles legyen. A jól ismert jelmondatunkon kívül – „Szolgálunk és védünk” – bevezettünk egy újabb szlogent is: „Biztonság-bizalom-becsület”. Ez utóbbi azt is jelenti, hogy nem titkolhatunk el semmit az állampolgárok elől, a hiányosságainkat is őszintén fel kell tárunk. A modern rendőrséghez hozzátartozik az átláthatóság.

Talán nem is sikerült mindent jól kommunikálnunk eddig, mert sokakban még mindig hamis kép él a munkánkról. Egy-egy ügy kapcsán panasz érkezik hozzánk, mondván, hogy a rendőrség nem tesz semmit. Ez nem igaz. Nincs olyan ügyirat, feljelentés, amely nyomozás nélkül az irattárban landolna. Mindent kivizsgálunk, és sokszor akkor is folytatódik a munka a háttérben, amikor látszólag lezárul egy akta.

– Egyházi lapunk néhány hete írt arról az idős férfiről, akit több éven át „csicskázattak”, azaz ingyen dolgoztattak egy szabolcsi tanyán. Nem tehetett volna ez ellen a rendőrség? – A rendőrségnek nem feladata, hogy ellen-

őrizze a magángazdaságokat, családi vállalkozásokat. Legtöbbször úgy van, hogy egészen más szabálysértési vagy büntetőügyben nyomozunk, és akkor derül fény arra, hogy valakit „fogságban” tartanak. Amíg nincs bejelentés, nem vizsgálódhatunk. Viszont nem mérlegeljük, hogy ki értesít bennünket. Akár jóindulatú, akár rosszindulatú egy bejelentés, kivizsgáljuk.

– A rendőrséget meg is lehet téveszteni. A „rabot” el lehet rejtteni, békés család benyomását lehet kelteni.

– Ez valóban így van. Előfordult, hogy a kollégáim sem értékelték kellő súllyal a beérkezett panaszokat. Ezért is fogadjuk el az állampolgárok, a közösségek kitartó segítségét. Azt javaslom, hogy ha valaki nem tudja elfogadni eljárásaink végén hozott döntéseinket, határozatainkat, akkor ne várjon sokat, hanem keresse meg a jogi lehetőségeket, és akár jogi útra is terelve tegye meg panaszát.

Azoknak viszont, akik a rendőrséget tehetlenséggel vádolják, hadd mondjam el, hogy én nem szeretnék olyan országban élni, ahol a rendőrségnek az lenne a feladata, hogy a családi gazdaságokat ellenőrizze, bekopogjon minden otthonba, kontrollálja, hogy rendben van-e az asztal körül a család... Ugye érti? Nekünk, demokráciában élőknek meg kell tanulnunk demokratikusan is gondolkodnunk!

– Bizonyára a rendőrség új, demokratikus szemléletmódját tükrözi az is, hogy a keresztény közösségekre mint partnerekre tekint...

– A bűnmegelőzésben most figyelmünk az idősek felé fordult. Ők azok, akiket nehezen érünk el. Gyermekkel, diákokkal találkozhatunk az oktatási intézményekben, a dolgozó felnőttekkel munkahelyükön, de a nyugdíjasokkal már nehéz kapcsolatba kerülnünk. Pedig ők rendkívüli módon veszélyeztetettek. A bűncselekmények tizenhat százaléka hatvan felettiek ellen irányul.

Legtöbbször akkor találkozunk az idősekkel, amikor már baj van, bűncselekmények áldozatai lettek, meglopták vagy kirabolták őket. Ezek a leggyakoribbak, a sérelmükre elkövetett bűncselekmények kilencvenhárom százalékban vagyon ellen irányulnak. Ám elkerülhetnék ezeket, ha jóval óvatosabbak lennének. Ezért az idősek védelmében három oldalban összefoglaltuk mindazt, amit tanácsolni tudunk nekik, hogy megelőzhessék a lopásokat, betöréseket. S ezt az írásunkat eljuttattuk mindegyik felekezethez, azzal a kéréssel, hogy terjesszék híveik közt.

– Miközben Önt hallgattam, Krisztus imádságának egy sora jutott az eszembe: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.” Természetesen Jézus az ördög hatalmának nagyobb dimenziójára utal itt – a sátán az üdvösségünkre tör –, mégis szavai mindennapjainkban is éberségre intenek. A hívő embert sem kerüljük el a kellemtelenségek? Van-e olyan tanácsa, amely kifejezetten a templomba járó híveknek szól?

– Bizony előfordult már, hogy valakit éppen a miséről hazajövet az utcán raboltak ki, vagy lakását törték fel, míg az istentiszteleten volt. A betörők gyakran kifigyelik az áldozatok szokásait, a napi rutinjukat. Azt is észreveszik, ha vasárnaponként ugyanabban az időben istentiszteletre mennek...

– Remélem, nem akar lebeszélni bennünket arról, hogy templomba járjunk?!

– Szó sincs róla! Csupán legyenek óvatosak, amikor elmennek otthonról akár istentiszteletre, akár az orvoshoz vagy a boltba. Tanácsos égvéle hagyni a villanyt, a rádiót bekapcsolva, hogy „életszaga” legyen a lakásnak. Hasznos a jó zár, a több ponton záródó ajtó. Figyelmeztetek mindenkit, hogy a legrosszabb vagyonvédelmi eszköz a nagy lakat. Egyrészt könnyű feltörni, másrészt mivel kívül van, egyértelműen hirdeti, hogy nincs otthon senki. A leghatékonyabb módja a bűnmegelőzésnek azonban az, ha figyelünk egymásra. A keresztény közösségeket pedig éppen ez jellemzi: törődnek egymással. Ezért is számítunk az egyházak segítségére.

■ B. PINTÉR MÁRTA

Megtartó erő a művelődés

Templomi ünnepség Kolozsvárott a magyar kultúra napján

► **Ökumenikus istentisztelet keretében ünnepelte január 22-én a magyar kultúra napját a kolozsvári magyarság. A szervezők, a Romániai Evangélikus-Lutheránus Egyház, az Erdélyi Magyar Közművelődési Egyesület, a Járosi Andor Keresztén Kulturális Műhely, valamint a Magyar Köztársaság kolozsvári főkonzulátusa meghívására zsúfolásig megtelt a kolozsvári evangélikus templom.**

Adorjáni Dezső Zoltán evangélikus püspök köszöntésében emlékeztetett arra, hogy a kultúra mindig értékteremt, a vallásnak pedig értékhorozó szerepe van. A keresztény vallástól elválaszthatatlan a kultúra, a

ferálta be a Schola fellépését a cantus magister, figyelmeztetve mindenkit, hogy amit hallani fognak, az nem előadás, hanem istentiszteleti liturgia. Az éneküket hallgatva valóban istentiszteleti hangulat keletkezett a templomban, a régi dallamok betöltötték a templomot és a jelenlevők lelkét egyaránt.

„Mit teszünk mi azért, hogy a magyar kultúra és a magyar nép megerősödjön?” – tette fel a kérdést ünnepi beszédében *Bálint-Benczédi Ferenc* unitárius püspök. „Ma sem könnyű magyarul alkotni, beszélni. Anyanyelvünk sajátos hangzásának megőrzése érdekében beszédünk legyen igaz, Istent dicsőítő, derűs és félreérthetetlen” – hangzott a válasz.

Kovács Sándor római katolikus főesperes hangsúlyozta: a *Himnusz* főleg a kisebbségben élő magyarok

remté és -megőrzés napjává vált. Kötelességünk tehát erről megemlékezni és továbbéltetni anyanyelvünket. A kultúrát nem kényeztette el sem az állami költségvetés, sem a piacgazdaság. A romániai magyaroknak fel kell ismerniük a kultúrában rejlő lehetőséget. Cseben kell tartanunk tehát az erdélyi magyar kultúrát. Húsz év után nemcsak eredmény, hogy magyar ember vezeti Románia kulturális minisztériumát, hanem egyben mentalitásváltoztatást is jelent – hangsúlyozta a miniszter.

Szilágyi Mátyás, Magyarország kolozsvári főkonzulja arról beszélt, hogy „*Kölcsey Himnusza* összefogja a magyarság lelki, kulturális és vallási értékeit, és egyúttal a kulturális egységet is jelképezi. Magyarország az utóbbi húsz évben a kultúra által tett a legtöbbit a nemzetetészek megtartásáért és erősítéséért.”

Az ünnepségen fellépett a Kolozsvári Református Kollégium énekkara *Székely Árpád* karnagy-igazgató vezetésével. Műsorán ezúttal is európai és magyar szerzők alkalmához illő művei szerepeltek. A kollégisták tiszta, áhitatos énekét hallgatva sokan érezhették azt, hogy ezek a fiatalok a zene által üzenik a hallgatóknak: átérzik az ünnep magasztosságát. *Fogarasi Alpár* színművész *Radnóti Miklós* és *József Attila* egy-egy költeményét tolmácsolta.

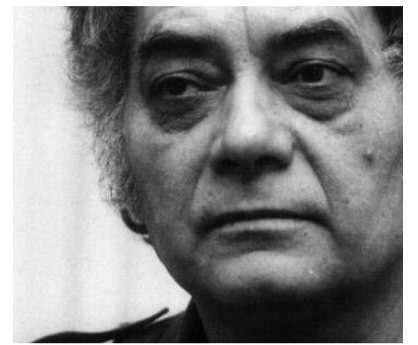
„A *Himnusz* nemcsak állami ünnepeink szimbóluma, hanem a zoltároskönyvben is megtalálható. *Kölcsey* verse így számtalan szimbólummal bír, és egységet teremt. A *Himnusz* 1823-as megírása után megkezdődik a magyar kultúra demokratizálódása, és létrejönnek a kultúrát támogató magyar intézmények” – fejtette ki *Dánó Tibor Kálmán*, az Erdélyi Magyar Közművelődési Egyesület elnöke. A történelmi magyar egyházak az elmúlt százötven évben felismerték a közművelődés megtartó, közösségteremtő erejét. Nemzetünk nem a balsors nemzete, törekedjünk tehát elégedett emberekké válni – üzenté az elnök.

Az ünnepségen ezután *Horváth Zoltán* orgonaművész előadásában szólalt meg *Liszt Ferenc B-A-C-H* című alkotása, majd pedig a *Himnusz* eléneklésével ért véget a rendkívül alkalom.

■ FEHÉR ATTILA

Az új haza reménye

Csoóri Sándor 80. évére

Szerencsés ember az, aki kis könyvtárszoba csendjében hallgathatja *Csoóri Sándort*. Egy óra alatt annyi igazságot tud meg, mint máshol hónapok vagy évek alatt. Van-e még Magyarország, kire fenekednek ordas eszmék, mit üzen – a síron túlról – *Ady Endre*?

Szétzaggatott ország, új jelmez és új jelszó, de Csoóri ugyanaz maradt. Hangjából mindig féltés és biztatás árad, nem mélységében változatos, hanem férfias erejében és bátorságában.

Sokszor hasonlították *Illyés Gyulához*, nemzeti költő ő is, folytatni akarja nagy elődjét. Én inkább *Weöres Sándor* rokonának tartom. Meg akarja változtatni a világot, a lehetetlent ostromolja. Cselekedeteivel erősíti költészetét és prózai írásait, filmjeit, társadalmi szerepléseit. Vállára vett erdélyi tarisznyájában elfért a lopva hozott Sütő-dráma kézírata, *Páskándi* börtönnaplója, *Kós Károly* templomai és iskolái... a vajdaságiak dedikált könyvei, a kassaiaknak vitt Rákóczi-koszorú... kenyér, cukor és gyógyszer az ínség véget nem érő éveiben.

Nagyra törés ez? Magamutogatás? Nem. Türelmetlenség a gyávaság ellen. Mert Csoóri Sándor egy pillanatra nem hagy bennünket a közönyösség karosszékeiben. Lázító mondataival szinte kiránt bennünket, és mondja igazát: ne hagyj elveszni jussodat! Ne engedd, hogy az idő átlépjén rajtad! Őseink nem engedték: „S ó, régiek, régvoltak, eleim, / váratlanul ti sajdultok meg bennem / a hótól roskadó diófa alatt. / Mintha vadhatyúcsordát hajszolna feltekek egy farkas: / hordja rátok a szél, hordja a havat.”

Versei első olvasásra érthetőek, megrakva meghökkentő képekkel: „Nagyéntek újra. Gyászlepel az égen”, „A csákerényi, négy fehér ökör / fákra fölaggatott koponyája”, „Hazák s otthonok sorban sülyednek el”, „Bokor-szavak és lomb-szavak”, „Himnuszot írni a porba”... alig vannak rímek, a versek a beszéd ritmusát követik, fő éltetőjük az élet.

Találón mondta róla valaki, hogy Csoóriban a malomkövet elhajító Toldi Miklós indult a munkál. Mindig és fáradhatatlanul. Már ifjúsága zámolyi falusi kertjében is, mikor *Illyés Gyulának* tízoldalas levélben írta meg a Rákosi-idők zsarnoki bűneit. Lehallgatások, cenzúrák és tiltások,

de a költő kibújt a fojtó hálókból, és megtalálta a tenni akarás lehetőségét. Igaz, ennek ára is volt, ahogyan többen ki is mondták: „Cs. S. sokra vitte, de nem annyira, amennyire tehetsége feljogosította volna.” Ennek oka az, hogy a közösségi feladatvállalás kényszere mégiscsak elvonta saját kertje: költészete művelésétől.

Rá is illik *Rilke* vallomása: „amikor alkotok: igaz vagyok”. Csoóri Sándor is akkor a legigazabb, amikor verset ír vagy esszét. Visszaszerzett szabadságában igyekezett a legmaradandóbbat alkotni. A második világháborús apokaliptisz alapélményét cipelte magával egész életében. Gyógyíthatatlan seb volt, segítette eligazodni és tenni minden időben.

Mintha feledtük volna az irányított emlékezetkihagyásban Trianont, a Don-kanyar megfagyott százezeit, az 56-os forradalom pesti srácit. Csoóri a nagy tüzes előd, Ady után fel tudta rázni a nemzet rossz lelkiismeretét verseivel. De prózai írásai is késélesek. Gyönyörűen ír magyarul, talán legszebben kortársai közül. Tanulmány, esszé, publicisztika, novella van itt összegyűrva. Elragadtatottság és megrendülés ragyog bennük nem múló fényvel.

Aki elolvassa a *Tenger és diólevél* két hatalmas kötetét, a pusztá felsorolástól is szédül. Az elmúlt fél évszázad Magyarországa lüktet és kavarg benne. Kirabol és eltékozolt életünk. Minden veszendő a könyvébe menekítve, minden érték följegyezve. Köszönet érte Csoóri Sándornak most, nyolcvanadik születésnapján. Kívánunk neki békés és csendes hétköznapokat, vidéki műzsát, aki türelmesen várja, de el is számoltatja a de nem fejezett műveket. A kínálkozó egyetlen utat mutatja, amely *Babitscsal* szólva „Isten szava benned / mutatva, hogy merre rendelte menned”.

■ FENYVESI FÉLIX LAJOS

FOTO: GODRI B. ALPÁR

kultúra Isten adománya. Ezt nemcsak ünnepelni kell, hanem hitet is kell tenni róla. Az ünnepelés alatt számos kulturális kuriózumban lehet részük – mondta –, ezt azonban azzal a tudattal kell megélni, hogy mindez Istentől származik, az ő ajándéka. Ezt pedig hálás szívvel kell fogadni.

A püspöki köszöntő után a *Schola Gregoriana Monostorinensis* tartott műsort, amelynek keretében *Jakabffy Tamás* cantus magister a liturgiáról érkezett röviden, majd egy másik előadóra hívta fel a hallgatóság figyelmét: 2010-ben a kolozsvári monostori bencések meglepedésének 950. évfordulójára emlékezhetünk. „Kamaraegyüttesünk a panonhalmi bencések magyar nyelvű esti vesperását végzi most el” – kon-

önazonosságának erősítésére hivatott. „Kultúránk meggyőzhet minden velünk és közöttünk élő, más nyelvet beszélő embert, hogy az a magyar nép, amelynek ilyen alapon álló kultúrája van, nem lehet ellenség, csak barát” – fejtette ki a főesperes.

A keresztény kultúra alapja az a feltétel szeretet – állapította meg *Kovács István* református előadó-tanácsos –, amellyel csak Isten tud szeretni. „A kereszténység és a kultúra, illetve az egyház és a művelődés egymástól elválaszthatatlan, együtt kell haladniuk” – fogalmazott.

„A magyar kultúra azoké, akik művelik, tisztelik és érvényre juttatják” – kezdte beszédét *Kelemen Hunor*, Románia kulturális minisztere. A magyar kultúra napja az értékte-

Bízást kijelenthetjük: az Asztali Beszélgetések Kulturális Alapítvány (ABKA) hagyományt és műfajt hozott létre az *Asztali beszélgetések* címmel útjára indított közéleti beszélgetéssorozattal. Az alapítvány elsősorban a közéleti párbeszédkultúra területén kíván valami olyasmit meggyökeresíteni, aminek mostanában igencsak híjával vagyunk: a disputák egyik fő célja, hogy az érdeklődők megtapasztalják, létezik egymásra figyelni képes, elnévelményekhez építő módon viszonyuló, a másikkal szembeni sebezhetőségük megismerését, egymás világlátását mégis gazdagító párbeszéd- és vitakultúra a politikai és ideológiai székértáborokra szakadt, ellenségeskedő, hiteltel és presztízsét jórészt elvesztett közéletünkben.

Az ABKA a Luther Kiadóval közösen könyvsorozat formájában is szeretne hozzájárulni e kulturális-közéleti küldetés sikeréhez, egyre jelentősebb, lassú, de biztos térnyeréséhez. E sorozatnak immár a harmadik kötetét vehették kézbe az olvasók 2009 végén, egy olyan esztendőben, amelyben az alapítvány egy kényes, de aktuális téma felé fordult: a *Közös örökségünk* cí-

A HÓNAP KÖNYVE – ASZTALI BESZÉLGETÉSEK 3.

Közös örökségünk

mű kötet a holokauszt hatvanötödik évfordulója alkalmából jelent meg.

A témaválasztás azonban nem csupán a jubileum miatt indokolt. Hazánk zilált közállapotainak egyik legsúlyosabb társadalom-lélektani oka és társadalmunk egyes rétegeinek szélsőségekkel szembeni sebezhetősége abban keresendő, hogy a 20. század különféle uszult eszméktől átitatott s azok által meghatározott korszakainak történelmi tényeivel és következményeivel a magyar társadalom mind a mai napig nem nézett szembe kellőképpen. Az ösztársadalmi „feldolgozás” ráadásul a mindenkori hatalomnak sem állt érdekében, hiszen az adott szélsőséges eszmék mindig kapóra jöttek az egyik „oldalnak”, hogy a másikat revolverezze, és fordítva: ez a játszma oda-vissza működtethető.

Mint arra *dr. Fabiny Tamás* püs-

pök, a Keresztény-Zsidó Társaság ügyvezető elnöke a könyv előszavában rámutat, a holokauszt után hatvanöt évvel lehetőség nyílik a közös vigasztalásra – ami, tegyük hozzá, ha valóban megvalósul, akkor már a múlttal való szembenézésnek, a közös felelősség keresésének, a zsidóság és a kereszténység viszonyában a kölcsönös megbékélésnek az eredménye. Az alapítvány által közzétett

beszélgetések ugyanis visszatérő motívumként azt a múltért vállalt közös felelősséget emelik ki, amelynek révén képet kaphatunk arról, ahogy a kereszténység újra és újra átgondolja a zsidósághoz fűződő viszonyát, a történelmi, társadalmi és kulturális összefüggéseket gondolkodásában, közéleti megnyilvánulásaiban érvényre juttatja, és minderre teológiai reflexiót ad.

A hónap könyve – februárban a Luther Kiadótól 30% kedvezménnyel

Asztali beszélgetések 3. – **Közös örökségünk**

Vásárolja meg a hónap könyvét kedvezményesen! Eredeti ára: 1750 forint.

<http://bolt.lutheran.hu/>

E-mail: kiado@lutheran.hu

Fax: 1/486-1229 • 1085 Budapest, Üllői út 24.

S mindezt az egyház részéről igen jelentős közéleti erőfeszítésként kell értékelnünk, a társadalom többsége számára ugyanis korántsem köztudott, hogy a keresztény egyházaknak és a zsidóságnak a közös örökség, a zsidó-keresztény kultúra talaján állva milyen erőfeszítései vannak, melyek a közelmúlt feldolgozására, a bűnbánatra és a megbékélésre irányulnak.

A zsidó-keresztény kultúra közös alapzatának és értékrendjének megismertetésében, valamint a fájdalom közelmúlt feldolgozásában olyan beszélgetőpartnerek próbálnak egymásnak és az olvasóknak segíteni, mint *Csepregi András* teológiai tanár, *Fehér László* festőművész, *Gáncs Péter* evangélikus püspök, *Jutta Haussmann* biblikus teológus, *Kertész Imre* Nobel-díjas író, *Pálinkás József*, a Magyar Tudományos Akadémia elnöke, *Schweitzer József* nyugalmazott országos főrabbi, *Solt Pál*, a Legfelsőbb Bíróság volt elnöke, *Spiró György* író és *Szabó Lajos* teológus-professzor.

■ – PETRI –

III. Luther-konferencia

Tartsatok bűnbánatot, vagy vétkezzetek bátran?

Tanítás és lelkigondozás a bűnbánatban Luthernél

A reformáció történetében kettős értelemben is a bűnbánat és bűnbocsánat kérdése állt a középpontban. Egyrészt maga a reformátor, *Luther Márton* sokéves belső küzdelmére gondolhatunk a „kegyelmes Isten” utáni vágyakozásban, másrészt a kilencvenöt tétel megfogalmazására és közüggé tételére, amelynek kiindulópontja éppen az emberi bűnökkel való visszaélés, a bűnbocsánat árusítása feletti megrendülés volt.

Luther mint Ágoston-rendi barát a szerzetesi mozgalom, különösen is a középkori szerzetesi tökéletesség eszményének hatása alatt rengeteget szenvedett a bűneivel és a kísértésekkel vívott elkeseredett küzdelme során. Kétségbe ejtette a hivatás szerinti vallásos élet – amelybe a papság mellett a szerzetesség is beletartozott a korabeli világban, mint kiváltságos lelki csoport – minden más hivatás és életforma fölé emelt tökéletessége és a saját magában tapasztalt lelki tökéletlenség közötti szakadék. A vallásos teljesítmény – böjtök, aszkézis, jó cselekedetek – fokozása csak növelte kétségbeesését. Hiszen minél komolyabb teljesítmény állt mögötte, annál elkeserítőbb volt számára, hogy bár az egyház előírásainak egyre inkább megfelelt, Isten mértékével mérve mindez mégsem volt elég, ezért kétségbe ejtette őt a rossz lelkiismeret.

Végül felismerte, hogy olyan elvárásokkal áll szemben, amelyeknek – hiába minden erőfeszítése – képtelen megfelelni, s ekkor kiáltott a kegyelmes Isten után. Így jutott el a személyes áttörésig: hogy a bűnbánat nem a tökéletesség révén, hanem az Isten kegyelmes szeretetében vetett bizakodásban éri el célját.

A reformáció 1517-es kezdetének hátterében is éppen a bűnbánat és bűnbocsánat körüli viták álltak. A búcsú, ebben az esetben a pénzért vásárolható, bűnbocsánatot igazoló irat eredeti formájában a tisztítótűzben elszennvedhető büntetések alól adott felmentés, amelyek az egyház által megkövetelt vallásos életre vonatkozó előírások meg nem tartása esetén a pápa hatáskörébe tartoztak. A búcsú gyakorlata és a búcsúprédikátorok – ma úgy mondanánk: brókerek – propagandája azonban messze túllépett ezen, s az Isten parancsolatai elleni bűnöket és a kárhozát és örök élet felőli végítélet kérdését is gátlástalanul bevonta ebbe a körbe. A „szent üzlet” – ahogyan az egyházi hivatalos körökben nevezték – így sokkal szélesebb piacra talált, és terjesztette a bűnbánattal való gátlástalan visszaélést.

Amikor a kilencvenöt tételt Luther nyilvánosságra hozta, abban éppen a bűnbánattal és bűnbocsánattal kapcsolatos visszaélésekkel szembeni követelése szólalt meg: „Amikor Urunk és Mesterünk ezt mondja: »Tartsatok bűnbánatot!«, azt akarja, hogy a hívek egész élete megtérés legyen.” (1. tétel) Az egyházi előírások szerinti, sokszor csupán külsőleg vallásos élettel szemben helyreállította az Isten méltóságát és kegyelmes jóakarátának egyedüli esélyét az ember üdvözülésében és lelkiismeretének igaz megnyugvásában. Ez a bűnbánat olyan megtérés meghirdetése volt, amelyben a bűnös ember és a kegyelmes Isten egymásra találása nem vallásos teljesítményben vagy éppen a papok és püspökök elvárásainak teljesítésében volt lehetséges, hanem a bibliai örömhír hívó megragadásában.

Ha a reformáció történetének első éveit vizsgáljuk, a fennmaradt iratok is azt igazolják, hogy ennek a tanításnak a széles körű elterjedésében ez a hatalmas vallásos-teológiai változás jelentette a lényegi elemet: az iratok jelentős részben éppen ilyen kérdéseket tárgyalnak német – azaz nem a teológusok és hi-

vatatos egyházi vitázók által használt latin – nyelven.

A későbbiekben természetesen Luthernek és munkatársainak egészen szerteágazó témakörökben kellett tanításukat és bibliaértelmezésüket megfogalmazniuk, s így a bűnbánat-bűnbocsánat vezértémája egy lett a sok egyéb fontos kérdés mellett. Az 1519-ben, majd ismételtelen kinyomtatott sermo (prédikáció) a bűnbánatról, majd a *Nagy kátéban* adott tanítás (1529) éppúgy megismerteti velünk is Luther álláspontját, mint kiterjedt levelezésében fennmaradt állásfoglalásait.

Luther tanításának néhány hangsúlyos eleme a bűnbánat kérdésében

Luther a középkori egyház előírásai által gúszba kötött gyónási gyakorlattal szemben a bűnbánat örömteli újrafelfedezését hangsúlyozta nagy erővel. A tételes, szabályok által részletesen irányított bűnvallás, az egyházban előírt külsődleges vallásos életvitel egyoldalú túlhangsúlyozása, a büntetés alóli formális – a búcsúcédulak esetében lényegében üzletszerű – mentesülés, valamint az egyéni vallásos teljesítményen alapuló jóvátétel nem Isten szabaddítása, mint inkább az egyház, kiemelten is az egyházi hierarchia felé torzították el a tanítás hangsúlyait. A visszaélések és tanításbeli elhajlások következményeként a bűnbánatból egyházilag ellenőrzött rítus lett, „emberek uralma” alá hajtva a bűnbánókat, ellenben Isten kegyelmes szabadítása és a megszabadított lelkiismeret boldogsága teljesen a háttérbe szorult.

Talán meglepő, mégis az előbbiekből következik, hogy 1519-es sermója első részében nem a bűnbánati gyakorlat rendszerezett kritikáját adja, hanem kirobbanó erővel emeli ki az isteni szabadítás szinte láthatatlanná halványított örömhírét. „A bűnbánat szentségébe három dolog tartozik” – a feloldozás, a kegyelem és a hit. A bűnök töredelmes felismerése és megvallása majd csak ezután kerül elő, s így szinte visszafelé közelíti meg a gyónás lényeg-

Mivel a bűnbánat és bűnbocsánat egymásra találása csak a kegyelmes Isten és a benne bizakodó ember összetalálkozásából lehetséges, Luther nagy hangsúlyt helyezett a büntudat, a bűntől való lelki győtrelem valódi feloldására is.

A bűnbocsánat semmiképpen sem silányulhat az emberi elvárások maradéktalan teljesítése vagy erőfeszítések és cselekedetek által elért teljesítmények eredményévé. Ezt bizonyítja az is, hogy minden formális előírás és emberi elvárás teljesítése során is rettegget és meghasonlott maradhat a lelkiismeret, mert azt csak Isten hit által megtalált kegyelme töltheti be békeséggel.

Ezzel szemben a leggyalázatosabb visszaélés éppen az, amikor ezek a formális elvárások Isten valódi akarata, parancsolata és hitre hívó szava elé tolatkodnak. Luther szerint a büntudat feloldása a kegyelmes Istenre találás örömteli velejárója; a büntudattól nem szabadíthat meg az egyházi, illetve emberi szabályozás alatt álló búcsú, hanem csak a mennyei búcsú, vagyis az isteni bocsánat. Ezért a bűnbánatra hívás nem az emberek büntetéssel fenyegető szavával lehetséges, hanem egyedül Isten megtérésre, hívó bűnbánatra szóló igéjének hirdetésével.

Ez az értelmezés nyílt támadás volt a pápa és az egyház előírásaival szemben az ezekkel – mint Isten parancsolataival egyenértékű – követelésekkel agyonterhelt lelkiismeretű keresztény emberekért. Azzal, hogy az egyház mintegy Isten elé helyezte magát a keresztény emberek életében, emberi uralom alá hajtotta a lelkiismeret, amire viszont Isten kizárólagos jogot tart fenn magának. A keresztény egyháznak a bűnök feloldására vagy megkötésére vonatkozó felhatalmazása viszont „nem hatalom, hanem szolgálat... hogy a bűnösöknek segítenek, hogy a lelkiismeretük megvizsgálódjon és megerősödjön”. A lelkiismeret megnyomortításán trónoló emberi uralom ellen in-

gét: a feloldozás csak a lelkiismeret békeségét visszaadó isteni kegyelem által lesz lehetséges, s az Isten felé forduló hit által lesz valóságos. „Ezen a hiten fordul meg minden, mert egyedül ez cselekszi, hogy a szentség azt eredményezze, amit jelent...” Éppen ebből következik – a fordított megközelítést követve – az is, hogy nem a bűnök felsorolásának teljességétől függ a bűnbánat ereje vagy hatékonysága, s nem is a bűnvallás egyházi előírásoknak megfelelő különöségeitől.

dított evangéliumi támadás s az ezen alapuló hatalom- és pénzszerzési lehetőségek sérelme vezetett a Róma és Luther közötti feloldhatatlan ellentétbe.

A bűnbánatról szóló lutheri tanítás mai ereje

Aligha tévedünk nagyot, ha az előző évszázadot az emberi lelkiismeret feletti uralom megszerzésére törő erőfeszítések korszakának nevezzük. A totalitárius ideológiák leglényegesebb

vonása éppúgy ebben ragadható meg, mint ahogyan ez a mozgatórugója a kereskedelmi és reklámcégek birodalmának is. Az emberi hatalom, amely ellentmondást nem tűrve nyilatkoztatja ki ítéletét kötelező erővel minden és mindenki felől, és az egyéni lelkiismereti mérlegelést a leggyorsabb és legkövetkezetesebb erőszakkal torolja meg, szinte állandó problémája a modern emberiségnek.

Nem véletlen, hogy éppen ezen a ponton ütközött meg egymással a német hitvalló egyház és a náciizmus – ahogyan az a *Barmeni teológiai nyilatkozatból* is tisztán kiolvasható –, és ezen a ponton mondta ki ellenállását a Norvég Evangelikus Egyház a második világháború idején a következő szavakkal: „Ha az állami felsőbbség engedélyezi az erőszakot és jogtalanságot, és nyomást gyakorol a lelkekre, akkor az egyház válik a lelkiismeret őrévé.” Ugyanez a felismerés szól meg *Illyés Gyula* híres „egy mondata” végén: „...ott áll / eleve sírodnál, / ő mondja meg, ki voltál...”; s ugyanezért töltötte mérhetetlen békeség *Ordass Lajos* hitvalló püspököt a népbírói ítélethozatalkor, mert szabaddá tudta tenni lelkiismeretét az arra egyedül jogosult Isten számára.

Míg a reformáció esetében a lelkiismeretre telepedő emberi hatalmaskodást inkább egyházon belüli megjelenésben kellett kiemelniünk, habár ugyanúgy feszültséget jelentett a külvilággal való kapcsolatban is – például a parasztlázadás vagy a fejedelmek háború kapcsán –, addig az elmúlt évszázadban inkább az egyház és a külvilág összetűzéseként szoktuk vizsgálni, pedig ugyancsak lehet fedezni egyházon belüli megjelenését is.

Luther tanítása arra figyelmeztet bennünket, hogy az egyház sohasem tekinthet úgy magára, mint egyszerű jogi képződményre, amelyet önmagában is összetarthat bármiféle közös rendtartás, vagy mint valamiféle belső, pszichés közösségzetre alapozott egyesülésre, amelyet közös célok és érdeklődés fűz egybe. Az egyházat csak az fűzheti valóságosan össze, s egyben mentheti meg az egymás feletti emberi hatalmaskodás kísértésétől és gyakran megvalósuló bűnétől, ha Isten lelkiismeret feletti hatalmát a legszentebb ajándékként tisztelben tartja.

A lelkiismeretnek ez az evangéliumi megszabadulása és békesége a kegyelmes Isten és a bizakodó ember találkozásának egyetlen lehetősége, a hit újjászületésének temploma – amelynek őrzésével és hiteles megélésével az egyház mindenkor tartozik az egész emberiségnek.

1521 augusztusában Luther a következőket írta egy levélben *Melanchthonnak*: „Ha a kegyelem prédikátora vagy, akkor ne kitalált, hanem valódi kegyelmet hirdess, de ha a kegyelem valódi, akkor valós, ne kitalált vétkeket töröljön el! Légy bűnös, és vétkezz bátran, de még bátrabban higgy és örülj Krisztusban, aki legyőzte a bűnt, a halált és a világot.” Ez a biztatás nem Luther és a lutheri tanítás erejét hirdeti, hanem Krisztusét – aki a valóságosan elkövetett bűnöket is le tudja törni és el tudja törölni kegyelmével, és a hívőnek békeséges lelkiismeretet ajándékoz.

Aligha van két olyan mondat, amely világosabban hangzik egymással szemben, mint ezek: tartsatok bűnbánatot – és vétkezzetek bátran! Amelyik egyházban a valós bűnök felismerésével és mégis Krisztus szabadításában győzve hirdetik és élük meg a hit erejét, csak ott van valóságos szabadulás az emberek uralma alól. Csak ilyen egyház lehet a reménység jelévé az új évezred kezdetén.

■ DR. KORÁNYI ANDRÁS

ancia Révfülöpön

A konferencia előadásainak szerkesztett, rövidített változata
Fotók: Zsolczai Balázs

Luther felfogásának változása Isten kettős kormányzásáról a parasztháború után

Amíg Luther a parasztháború előtt ragaszkodott ahhoz, hogy az eretnekek, tévtanítók ellen csak az ige fegyverével szabad küzdeni, addig a parasztháború tapasztalatai alapján úgy látja, hogy a világi hatalom köteles minden rendelkezésére álló eszközzel, akár fegyveres erőszakkal is fellépni a társadalomra nézve veszélyes, a társadalom békéjét megbontó szekták felszámolása érdekében, hogy így vegyék elejét a parasztháborúhoz hasonló tragédiáknak.

Csak emlékeztetőül: Münzerék az evangéliu-

Ebben benne van a válasz arra a kérdésre is, hogy a világi hatóság irthatja-e fegyverrel az eretnekeket annak ellenére, hogy Krisztus világosan megtiltja a konkoly kiszagztatását, és azt parancsolja, hogy várjunk az ítélettel az Úr ama napjának eljövételéig. Mert az evangélium itt másként nem rendelkezik, mint hogy a szolgák a konkolyt ne tépjék ki. De ezt nem a világi birodalom szolgáinak mondja, hanem azoknak, akik a mennyek országának szolgálatában állnak...

kapáikból fegyvert kovácsolnak. Róluk mondja, hogy a lelki birodalom területéről kiléptek a világi birodalomba, ahol viszont Isten parancsára az a rend, hogy „aki fegyvert fog, fegyver által kell elvesznie”.

Münzer és Geyer tanai tovább éltek, és az anabaptista mozgalom kelet felé való terjeszkedése során Oroszországba is eljutottak, ahol a szintén magántulajdon-ellenes nazarénusok

Jézus irgalmasságot akar, és nem áldozatot! Más szóval szolidaritást. A krisztusi szolidaritás nem kívülről jövő kényszerből, hanem belülről, a szív mélyéről feltörő szeretet kényszeréből fakad. Jézus pedig azt ígéri, hogy akik hisznek benne, és követik őt, azoknak éppen ilyen formálja a szívét. Mert Jézus szíve is ilyen! Csordulig van irgalommal és szeretettel. Jézus a szív legmélyéig szolidáris az elesett emberrel. Ez indította arra, hogy ne csak a vagyonszerzésről mondjon le, hanem szó szoros értelmében az életét adja értünk. Pál a *Filippi levél* Krisztus-himnuszának bevezetőjében erről mondja: „Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt...” Münzertől, Florian Geyertől és a felbujtásukra fosztogató prebolszvik parasztbándáktól ez az indulat állt a legtovább.

Ha a bolsevizmust a Münzer és Geyer tanait keletre exportáló anabaptisták és a szintén tulajdonellenes nazarénusok évszázados tudatformálása előzte meg, akkor ez a tudatformálás pozitív értelemben is lehetséges, sőt égetően szükséges. Mert a világi birodalom területén a politikusok egészen addig hiába beszélnek a társadalmi szolidaritás szükségességéről, amíg a társadalmat alkotó emberek nagy többségének szívében nem él a krisztusi szolidaritás indulata. Addig a gyakorlatban a szolidaritás a maffiaszellem megtestesülése lesz.

A szívek indulatának krisztusivá alakítására pedig a világi hatalomnak nincsen eszköze. Mert az evangélium a lelki kormányzás. És nagy baj, ha nem él vele. Luther gondolkodásában itt kapcsolódik a világi birodalomban hatalmat gyakorlók felelőssége a lelki kormányzás felelősségéhez: a világi hatalom bölcsen teszi, ha felismeri a lelki kormányzást végző egyházak munkájának fontosságát, és minden rendelkezésére álló eszközzel támogatja. Nem helyettük próbálja elvégezni a lélek- és tudatformálást, hanem támogatja azokat, akikre Isten a lelki kormányzást bízta, akik által ő maga pásztorolja nyáját. Ez nem a társadalomra veszélyes tanokat hirdető szekták felkarolását jelenti, mert azokat a bölcs világi kormányzat inkább visszaszorítja és minden lehetséges módon korlátozza. Hiszen a társadalom békéjének megőrzése nemcsak küldetése, de jól felfogott érdeke is.

Végül itt mutatkozik meg Luther két birodalomról vallott nézeteinek egysége: mindkét birodalomnak Isten az Ura. Luther többször is kifejti, hogy a bölcs kormányzat Isten ajándéka.

mi vagyonszerzést akarták a világi társadalom rendjévé tenni. „A vizek halainak és a mezők vadjainak közösnek kell lenniük. Ha az egyházi és világi fejedelmeknek, grófoknak és lovagoknak nem lenne többjük, mint a köznépnek, akkor mindnyájunknak minden elegendő lenne, aminek be is kell következnie” – mondja Münzer munkatársa, *Johann Böheim* egy prédikációjában.

Florian Geyer pedig már nem is a jeruzsálemi ösgyülekezetben időlegesen létezett evangéliumi vagyonszerzés felélesztését szorgalmazta, hanem a teremtésből próbálta levezetni a javak egyenlő mértékű birtoklását. Elég, ha Geyer dalát idézem: „A föld teremtésének kezdetén, sej-haj, hahó! / Nem volt még gazdag és szegény, sej haj, hahó!” Nem voltak urak és szolgák – mondja Geyer –, mert Ádám és Éva földműves volt, és kezdetben minden ember vagyonszerzésben élt. Ez írásmagyarázati tévedés, mert a Biblia első lapjain nem a teremtés kori társadalmi rendről olvasunk leírást. De ez a teológiai tévedés mégis alkalmas ideológiává vált a társadalmi élet felforgatására, mindenekelőtt Svárország lángba borítására.

Luther tehát azt ismerte fel, hogy amikor egy hittani tévedés, egy hibás teológia a társadalom rendjét megváltoztatni szándékozó politikai ideológiává lesz, akkor átlépi azt a határt, amikor az ellene való fellépés csak az ige eszközével megengedett. Mintegy tíz évvel a parasztháború után egyik ígéhirdetésében ezt mondja: „Az egyház lelki hivatalához nincs hozzárendelve a kard viselete. Csak egy fegyver van: az ige. Megteheti bár, hogy a bűnösöket egyházi átokkal sújtja, és kizárja az egyház közösségéből, mégis újra be kell fogadnia őket, ha megtérnek, és kegyelmet kérnek.

A világi birodalomra vonatkozóan viszont Isten más parancsot adott, nevezetesen ezt: aki fegyvert fog, fegyver által kell elvesznie.

A világi hatóság viszont azzal az utasítással kapta a fegyvert, hogy a botránynak elejét vegye, és elharapozását – hogy kárt ne okozzon – meggátolja.

A legveszedelmesebb botránynak pedig a hamis tan és a helytelen istentisztelet elterjedése kelti. Ezért a keresztyén hatóságnak mindenhol jobban kell ügyelnie az ilyen botránynak leküzdésére, mivel az minden esetben rendzavarással és sok más csapással és szerencsétlenséggel jár. Az elmúlt események is ezt igazolják...

Ahol tehát a (...) hamis tanítókat nem lehet szép szóval a helyes útra téríteni, és nem hajlandóak felhagyni a hamis tudomány hirdetésével, a világi hatóság minden esetben bátran felléphet ellenük. Meg lehet győződve, hogy a fegyveres erőszak alkalmazása tisztához tartozik, valahányszor a tan tisztaságáról, ...és ezzel egy időben a közbéke és egyetértés megőrzéséről van szó.”

Mielőtt megütköznénk, figyeljünk Luther megszorító megállapítására: „A világi birodalomra vonatkozóan viszont Isten más parancsot adott, nevezetesen ezt: aki fegyvert fog, fegyver által kell elvesznie.” A tévtanító, az eretnek csak akkor kerülhet a világi hatóság látókörébe, ha fegyverhez nyúl, vagy hallgatóit nyíltan és félreérthetetlenül arra biztatja – miként Münzer és prédikátorai tették –, hogy fogjanak fegyvert, hogy a hit nevében, Istenre és Isten ígéjére hivatkozva robbantsanak ki lázadást a fennálló rend eltörlésére, Isten országának földi megvalósítására!

Luthernak a parasztháború után sem jutott eszébe olyasmi, hogy a világi hatalmat uszítja mindenkire, aki a Szentírás valamelyik ígéjét másként értelmezi, mint ő. Hanem az olyan közbotránynak okozó hamis istentisztelet-ről beszél, amelynek szervezői és résztvevői – miként Münzerék is tették – kivonulnak a templomból, és a szó szoros értelmében szektárokban szerveződnek, kaszáikból és

kal együtt igen sikeres missziót folytattak, elsősorban a falvak lakossága körében.

Nagyjából száz év állt rendelkezésükre, hogy az egyszerű emberek széles tömegeinek tudatába plántálják, hogy a *magántulajdon bűnös dolog*, és a jobb jövő ígéretét a *javak közös tulajdonlása* jelenti. Nem más, mint a cári hatalom által megtúrt vallási szekták tanítói által száz éven át végzett *tudatformálás* a titka a bolsevik propaganda gyors sikerének Oroszországban.

A kommunisztikus elvek hirdetői mindig is előszeretettel hivatkoztak arra, hogy tulajdonképpen Jézus is azt tanította, amit ők. Ez megint tanításbeli tévedés.

A vagyonszerzés prófétái abból indulnak ki, hogy tulajdonra szerezni és tulajdonnal rendelkezni bűn. Az ösgyülekezet ezt nem fogalmazta meg, bár kötelező elvárás lett náluk, hogy a gyülekezet tagjai – kvázi önként – mondjanak le vagyonukról, és bocsássák a közösség rendelkezésére. Münzer, Geyer és a bolsevikok ezt megtoldották azzal, hogy aki önként nem mond le a vagyonáról, attól a közösségnek joga van elvenni.

Jézus ezzel szemben senkit sem jogosít fel más tulajdonának elvételére. Arra se bátorít, hogy a közösség bárkit vagyona „önkéntes” felajánlására kényszerítsen. Jézus sosem vitatja, hogy a tulajdon azé, aki birtokolja. A tulajdonlást nem nevezi se bűnnek, se jogtalanságnak. Csak arra mutat rá, hogy amink van, arról szabad lemondanunk. A lemondásnak az ad értéket, ha szabadon történik. Mert Jézus nem rabszolgájává tesz, amikor követésére hív, hanem felszabadít!

Amikor Pál arról vall, hogy ő *Krisztus rabszolgája*, akkor ezt úgy érti, hogy szabadon szolgálja Krisztust teljes élete odaszánásával. Krisztus iránti rajongó szeretetből végzi el mindazt, sőt többet is annál, amire mások a rabszolgájukat erővel kényszerítik. Pál megértette, hogy

■ VÉGHÉLYI ANTAL

LUTHER-KONFERENCIA
RÉVFÜLÖPÖN

Győri olvasókör

Két Luther-konferencia között ott-hon is tanulmányozhatjuk Luther írásait. Ehhez bevezettként Isó Dorottyá lelkész *Virág Jenőnek* a *Dr. Luther Márton önmagáról* című kötetét ajánlja, a *Kis káté* és a *Nagy káté* után pedig a *Schmalkaldeni cikkek* következhetnek.

Isó Dorottyá

– A keresztény ember szabadságáról vagy *Az egyház babiloni fogságáról* című műveket egyedül feldolgozni már kicsit nehezebb. Ha valaki komolyan rászánja magát, hogy beleássa magát reformátorunk írásaiba, érdemes mielőbb társakat találnia hozzá – javasolja a lelkész. A múlt század elején egyébként *Maszynek Endre* evangélikus lelkész sajtó alá rendezte Luther műveinek hatékony válogatását, de ez sajnos ma már nehezen hozzáférhető, újra ki kellene adni.

A Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület területén szolgáló pedagógusok kezdeményezésére néhány évvel ezelőtt Luther-olvasókör alakult Győrött. *Pongráczné Gaál Elvira* győrségi pedagógus, az olvasókör egyik vezetője a Luther-konferenciák rendszeres résztvevője.

Pongráczné Gaál Elvira

– Az olvasókör tagjaival kéthavonta találkozunk. Mára mérnökök, közgazdászok, jogászok, nyugdíjasok is csatlakoztak hozzánk; az aktív mag tizenhat-húsz főből áll. A megalakuláskor *Ittész Gábor*t kértük meg, hogy legyen a kör vezetője, az ő halála óta pedig Isó Dorottyá és *Tubán József* csornai lelkész segít bennünket eligazodni Luther műveiben. Két találkozás között izgatottan hívogatjuk egymást, hogy melyikünk hol tart a „házi feladatul” kiszabott Luther-szakaszban, az olvasóköri alkalmakon pedig élénk vitákat folytatunk az olvasottakról. Megdöbentő erejű, amikor hús, harminc, negyven évvel a konfirmálásunkat követően (újra) rácsodálkozunk egy-egy alapigazságra.

■ – VITÁLIS –

Hogyan segít Luther a gyakorlati bibliaolvasásban?

1. Luther hármas szabálya a Biblia olvasásáról

1.1. Oratio (imádság)

„Tudnod kell – írja Luther –, hogy a Szentírás olyan könyv, amely minden más könyv bölcsességét bolondsággá teszi, mivel a Biblián kívül nincs olyan könyv, amely az örök életéről tanítana.” (LW 34, 285) „Essél ezért bátran kétségbe saját értelméd és okosságod miatt. Ezek révén ugyanis sohasem jutsz az örök életre, hiszen beképzeltégeddel megfosztod magadat és másokat is a mennytől, s akárcsak Lucifer, a pokol mélységébe zuhansz. Térdelj ezért le a benső szobádban, igazi alázattal és komolysággal, hogy Atyád az ő Fián keresztül adja néked az ő Szentlelkét, aki megvilágosít, vezet, és megérteti veled az ő igazságát.” (LW 34, 285–6)

Luther Dávidot állítja példának, aki imádságban kéri az Urat, hogy oktassa őt, hogy megismerje az ő bizonyosságait. A Szentírást nem lehet az emberi értelemnek alárendelni, az nem olyan, mint *Aesopus* meséi, amelyeket a Szentlélek vagy imádkozás nélkül is meg lehet érteni.

1.2. Meditáció (elmélkedés)

Luther szerint az embernek nemcsak szívében kell forgatnia az olvasottakat, hanem „külsőleg” is ismételtetni kell a szavakat, a szöveget újra elolvasni, a kimondott és a leírt szavakat össze kell hasonlítani, s szorgalmas figyelemmel kell kutatni, hogy a Szentlélek mit akar általuk mondani. Dávid is azért mondja újra és újra a 119. zsolnában, hogy „...igen szeretem a te törvényedet, egész napestig arról gondolkodom” (97. vers), „Hajnál előtt felkelek, kiáltok hozzád; a te beszédedben van reménységem. Szemeim megelőzik az éjjeli őröset, hogy a te beszédedről gondolkodjam” (147–148. vers). Luther nyomatékosan mondja, hogy Isten nem adja az ő Szentlelkét az ő „külső” (*eusserlich*) igéje nélkül (LW 34, 286).

1.3. Tentatio (Anfechtungen, kísértések)

Miért van szükség erre a harmadik szempontra? Azért – írja Luther –, mert ez tanít meg bennünket, hogy ne csak értelmünkkel, hanem saját tapasztalatunkkal is érzékeljük, hogy mennyire igaz, drága, gyönyörűsége s minden emberi bölcsességen túlmutató bölcsesség az Isten vigasztaló igéje.

Figyeljük csak meg a 119. zsolnában, hogy Dávid milyen gyakran beszélt ellenségéről: „A kevélyek szerfelett gúnyolnak engem; nem hajlottam el a törvényedtől” (51. vers); „Vermet ástak nekem a kevélyek, akik nem a törvényed szerint élnek” (85. vers); „Vártak rám a gonoszok, hogy elvezzessenek, de én a te bizonyosságaidra figyelek” (95. vers); stb.

Némi szarkazmussal mondja Luther, hogy ő igen hálás a pápistáinak, amikor ördögi dühöngéseik, üldözéseik révén annyi szenvedést okoztak neki. Akaratuk ellenére ugyanis jó teológussá tették őt, hiszen az ő támadásai nélkül nem lett volna az, aki lett.

Vállalnunk kell tehát ezeket a kísértéseket, hiszen ezek által edződik, erősödik a mi hitünk. Ne arra sóvárogjunk, hogy mások dicsérjenek bennünket írásaink, könyveink, tanításunk vagy éppen a prédikációink miatt. Az emberi hiúság és a büszkeség, a „mások mit mondanak” mértéke csak ostoba számarrá tesz bennünket, a dicsőség sohasem a miénk, hanem egyedül Istené – fejezi be a német nyelvű írásaihoz írt előszavát Luther.

2. A hét „lutheri szabály” a zsolnámagyarázatok alapján Scott H. Hendrix értelmezésében

Egy neves amerikai Luther-kutató, egykori princetoni mesterem, *Scott H. Hendrix* Gettysburgben, egy 1977-ben rendezett Luther-kollokviumon a témánk szempontjából fontos előadást tartott arról, miként mutatkozik meg Luthernek a Szentírás tekintélyéről vallott felfogása zsolnámagyarázatának gyakorlatában.

Hendrix szerint Luther a Szentírásra nem úgy tekintett, mint egy matematikai tételre: „ez meg van írva, s mivel ez Isten szava, ez igaz”, hanem inkább úgy közelített a Bibliához, mint ahogy mi egy nagy műalkotáshoz. Felismerjük, hogy a műalkotás tekintéllyel bír, ha igényt tart az életünkre.

Nem formális tehát a Szentírás tekintélye, hanem ugyanúgy küzdünk a szövegével, amint egy nagy műalkotás szövegével is küzdünk, hogy jelentését megértsük. Akkor válik számunkra érvényessé annak tekintélye, ha – a küzdelem eredményeképpen – a szerző inspiráltsága bennünk, az olvasóban is folytatódik. Hendrix a tézise megvilágítása érdekében Luther hármas szabályát – Luther szellemében – hétté bővíti ki.

2.1. Tanuld meg követni a modellt!

A 119. zsolná példájából is láthattuk, hogy a bibliaolvasásban és a bibliamagyarázatban a zsolnáos példája volt az etalon. Különösen sokat jelentettek Luthernek a zsolnáok a megpróbáltatások és az üldözések idején. 1530-ban írta a 118. zsolnárról: „Noha igen kedves számomra az egész zsolnároskönyv, akárcsak a teljes Szentírás, hiszen ez állandóan vigasztalás a lelkemnek, a 118. zsolnába teljesen beleszerettem. A magaménak tartom, hiszen amikor sem fejedelmek, sem hatalmasság, sem bölcsek, sem tanulak sem tudtak segíteni nekem, ez a zsolná hűséges társamnak bizonyult megpróbáltatásaim idején.” Luther számára különösen is kedves volt ez a vers: „Nem halok meg, hanem élek, s hirdetem az Úr csodálatos dolgait.”

2.2. Kutasd szorgalmasan az Írásokat!

Három egymás melletti zsolná alapján szöveztünk eddig Luther bibliaolvasásáról. A 119. zsolná a leghosszabb, hiszen 175 versből áll, a 118. zsolná általános hosszúságú, hiszen 29 verset tartalmaz, a legrövidebb azonban a 117. zsolná, amely mindössze kétversnyi: „Dicsérjétek az Urat mind, ti pogányok; magasztalják őt mind a népek! Mert nagy az ő kegyelmessége mihozzánk, és az Úrnak igazsága megmarad örökké. Dicsérjétek az Urat.”

Bármennyire rövid is ez a zsolná, tévednek azok, akik azt hiszik, hogy gyorsan elolvassák, azonnal megérthetik – mondja Luther. Beismeri, hogy magának is sokszor küzdenie kellett a felület olvasás ellen, pedig az Írást nem lehet felületesen olvasni, hanem csak „félelemmel, alázattal és szorgalommal”.

2.3. Alkalmazd az értelmezés eszközeit (Használd az eredeti nyelveket!)

Egy nagy művésznek is el kell sajátítania technikai ismereteket ahhoz, hogy formát öltönnön a műalkotás, a Biblia magyarázójának is ezért hasznos tanulnia az eredeti nyelveket.

Egyik írásában a waldensek – mai divatos szóval „rövidzárlatos” – bibliamagyarázata kapcsán Luther különbséget tesz az „egyszerű lelkész”

és az „írásmagyarázó” között. Az előbbinek elég a fordításokra hagyatkoznia, de ő nem tud majd a hamis tanítókkal a Szentírás alapján vitatkozni. Az írásmagyarázó számára nem elég a szent élet vagy a helyes doktrína, neki a nyelveket is alaposan kell ismernie. Luther kimondja, hogy az egyszerű lelkész hirdetheti az evangéliumot a nyelvek ismerete nélkül, de mondanivalója így előbb-utóbb lapossá válik, amit majd megünnak az emberek.

2.4. Kapcsold össze a szöveget saját élettapasztalattal!

Ezzel az egyik legfontosabb lutheri elvhez értünk el. Bármennyire fontos is a szöveg nyelvi elemzése (exegézise), az írásmagyarázat művészetéhez hozzátartozik saját élettapasztalattunk is. A szöveg, amelyet tudományosan boncolunk, akkor válik élő szöveggé, Isten élő hangjává, ha megszólítja egyéni vagy egyházi életünket. Csak saját lelki küzdelmeim fényében értem meg a 118. zsolná 22–23. verseit: „A kő, amelyet az építők megvetettek, szegletkövé lett! Az Úrtól lett ez, csodálatos a mi szemünk előtt.”

Csak ha magam is a csataterre léppek, s küzdök az ördöggel, a bűnnel, a halállal, értem meg, mit jelent az, hogy „csodálatos” az Úr műve. Luther itt a harmadik szabályra, a *tentatióra* utal, arra, hogy az ördög támadásai, az állandó kísértések is szükségesek ahhoz, hogy megértsük az ige nekünk szóló mondanivalóját. Reformátorunk itt egy szellemes szójátékot alkalmaz: a zsolnároskönyv, a *Psalterium* valójában *palestra*, azaz birkózóaréna, ahol a magyarázóknak addig kell küzdeni saját érzelmeivel, amíg azokat összhangba hozza az Írással.

2.5. Imádkozunk a Lélek inspirációjáért!

Ez volt Luther első szabálya. Nem lehet eléggé hangsúlyozni. A Szentlelket kérni kell, hogy adja nekünk azt a lelkületet, amellyel a Szentírás üzenetét befogadhatjuk szívünkbe. Kérni, segítségül hívni is meg kell tanulnunk – mondja Luther. „Nehogy az ágyadon heverésszél, miközben az Írást forgatod, hanem térdre, te lústa disznó, s emeld karjaidat magasba, mondd el a *Miatyánkot*, hívd Istent segítségül, s könnyes szemekkel valld meg bajaidat” – írja a 118. zsolná 5. versének magyarázatok.

Nem győzi eléggé hangsúlyozni, hogy a Szentlélek nem önmagában szól, hanem csak az igéjén keresztül. Amint nincs ige Szentlélek, úgy nincs Szentlélek ige nélkül.

2.6. Keresd a központi üzenetet!

A Szentlélek nem a Szentírásban való hitet tanítja (Luther ezért nem volt a mai értelemben vett fundamentalista!), hanem a Szentírásba rejtett Isten igéjébe vetett hitet. Ennek az igének ugyanis tartalma van, s ez pedig az evangélium.

A *Mi az evangélium?* című írásában mutat rá Luther, hogy „az evangélium» nem más, mint egy Krisztusról szóló beszéd vagy történet (...) nem más ez, mit egy krónika, történet, elbeszélés Krisztusról, hogy ki ő, mit tett, mit mondott, és mi történt vele (...) Az evangélium legrövidebb megfogalmazása ugyanis ez: Krisztus Isten Fia, értünk ember lett, meghalt és feltámadt, a mindenség ura lett.” Luther szerint az elbeszélést újra és újra el kell nekünk is beszélni. Ezért is inkább *ennarratio*, azaz „elmondás” Luther írásmagyarázatának formája, mintsem hagyományos szövegmagyarázat.

A Szentírásban tehát ott van a „mag”, az evangélium, hogy a mi érdemünk nélkül Krisztusban, egyedül Krisztusban nyerünk igazságot, életet és üdvösséget.

Az evangélium magját azonban mindig meg kell találnunk, vagy akár így is fogalmazhatunk: „ki kell találnunk”. Isten igéje ugyanis egyszerre törvény és evangélium: az egyik követel, és azt parancsolja, mit kell tennünk, az evangélium pedig csak felszólít, hogy fogadjuk el azt az ajándékot, amelyet Isten Jézus Krisztusban adott nekünk. Luther tudván tudta, hogy a törvényre is szükség van, s hogy éppen a törvény és az evangélium feszültségéből születik meg az evangélium. Nagy kísértés, ha a kettőt összekeverjük, s ha az evangéliumból törvényt, Krisztusból pedig Mózeset csinálunk. Luther szerint a megkülönböztetés képessége tesz minket teológusokká: ha meg tudjuk különböztetni a törvényt az evangéliumtól, a betűt a lélektől, a világi biradalmat Isten országától.

2.7. Ismerd el a Szentírás kimeríthetetlen mélységét!

Bármennyire megtaláltuk is az olvasás művészetével a magot, az evangéliumot, sohasem érezhetjük azt, hogy minden lényeges dolgot megismertünk, hogy kimerítettük az Írás mélységét. A bibliaolvasás művészetének iskolájában mi mindig tanulók maradunk. Luther nem győzi eléggé hangsúlyozni, hogy megértésünk csak rész szerinti marad.

Luthert idézve *Ebeling* mutat rá arra, hogy „az értelmezés nem lehet állandó, egyszer és mindenkorra érvényes tény, hanem csakis az ember fejlődésével folyton lépést tartó, soha be nem végezhető feladat. Ha ugyanis valamit egyszer már megértettünk, fennáll a veszélye annak, hogy a lélekből ismét betű lesz, ha nem értjük meg és nem sajátítjuk el újra.”

Noha az Írás világos és tiszta, mégis kimeríthetetlen. Ezt jól értette Luther, aki valóban a Szentírás olvasásának és magyarázatának zseniális művésze volt. Luther írásmagyarázatát azért érdemes olvasnunk, mert minden egyes vers magyarázatakor, elmondásakor saját hangszerén adja elő a Szentírás Jézus Krisztusról szóló tanúságtételét.

A megértésben természetesen mindig haladhatunk előre, de az ige mélységét sohasem tudjuk teljesen felogni e földi életben. Luther minket is arra biztat, hogy bátran lépünk mi is a *palestra* birkózóporondjára, az arénába, alkalmazzuk mi is az értelmezés eszközeit, s vigyük mi is hitbéli tapasztalatunkat e muzsikába. Könyörögjünk a Lélekhez mi is, hogy világítsa meg elménket az ige megtalálására, az evangélium kitalálására, nyissa meg szívünket a befogadására.

■ DR. FABINY TIBOR

Az írás a Luther-konferencián elhangzott előadás szerkesztett, rövidített változata

Hogyan állítsuk helyre, ha szétesett az életünk?

Tűz pusztítja el az otthont, elemésztí a család minden földi vagyonát. Sikeres üzletemberek pusztító üzleti válságba kerülnek, ezzel elveszítve minden reményüket és álmukat. A Biblia így mondja: „Van ilyen hiábavalóság is, ami a Földön történik: vannak igazak, akikkel úgy bánanak, mint a bűnösökkel; és vannak

Mondd meg Istennek pontosan, hogyan érzed magad. „*Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak.*” (Mt 5,4) „*Istennél van segítségem és dicsőségem, erős sziklám és oltalmam az Isten.*” (Zsolt 62,8) „*Akik az Úrhoz kiáltanak, azokat meghallgatja, és kimentti őket minden bajból.*” (Zsolt 34,18)

De hogyan tudjuk elkerülni a keserűséget? Újra az a javaslatom, hogy olvassuk a Bibliát gyakorlati tanácsért: fogadjuk el a megváltoztathatatlan. „*Ha hozzá fordítod szívedet, és felé terjeszted kezedet..., elfelejted a nyomorúságot...*” (Jób 11,13.16) Összpontosíts arra, ami megmarad, és ne arra, ami elveszett. „*...mindenért hálat adjatok, mert ez az Isten akaratja Jézus Krisztus által a ti javatokra.*” (1Thessz 5,18)

4. Emlékezz, hogy mi a legfontosabb. A kapcsolatok, nem pedig a dolgok azok, amik végső soron számítanak. Jézus ezt mondta: „*...ha bőségben él is valaki, életét akkor sem a vagyona tartja meg.*” (Lk 12,15) „*...mert semmit sem hoztunk a világba, nem is vihetünk ki semmit belőle.*” (1Tim 6,7)

5. Támaszkodj Jézus Krisztusra. Ez a titka annak, hogyan találhatunk erőt a nehéz időkben. „*Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.*” (Fil 4,13) Támaszkodj Krisztusra stabilitásért. „*Akik az Úrban bíznak, olyanok, mint a Sion hegye, amely nem inog, hanem örökre megáll.*” (Zsolt 125,1) „*Akinek szilárd a jelleme, azt megőrzöd teljes békében.*” (Ézs 26,3) „*Nem is fog meginogni sohasem, örökre emlékezetes lesz az igaz. Nem fél a rossz hírtől, erős a szíve, bízik az Úrban.*” (Zsolt 112,6–7)

Figyelj Krisztusra, amikor útirányt keresel. „*Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az Úr –: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek.*” (Jer 29,11) Nézz Krisztusra a megváltásért. „*Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban.*” (Zsolt 46,2)

■ DR. RICK WARREN
(Forrás: Monday Manna)

bűnösök, akikkel meg úgy bánunk, mint az igazakkal. Azt mondom, hogy ez is hiábavalóság.” (Préd 8,14) Hogyan viszonyuljunk az ilyen dolgokhoz? Mit tegyünk, ha tragédia csap le ránk?

Erre az időtlen, egyetemes dilemmára nem tudok bölcsőbb tanácsot, mint amelyet az Írás ad. Ezért ezen a héten egyszerűen engedem Isten szavát beszélni arról, hogyan bánjunk a tragédiával vagy az ellenségeskedéssel.

1. Engedd el a fájdalmat. Ne tagadd le, és ne hagyj figyelmen kívül.

2. Fogadd el a segítséget másoktól. Ne szigeteld el magadat! Keresd támogatást a hívőknek olyan közösségében, amelyben ugyanúgy, mint te, hisznek Isten szeretetében és gondoskodásában. „*Egymás terhet hordozzátok...*” (Gal 6,2)

3. Ne engedd, hogy a keserűség eluralkodjon rajtad. Mindig van választásod: vagy keserűbb leszel, vagy jobb emberré válsz. „*Ügyeljetek arra, hogy senki se hajoljon el Isten kegyelmétől, hogy a keserűségnek a gyökere felnövekedve kárt ne okozzon, és sokakat meg ne fertőzzön.*” (Zsid 12,15)

Nem jutottam el hozzád, pedig nagyon akartam...

Hányszor hangzik el a kegyes hazugság: „*Valahogy nem jött össze...*”, „*Mindig közbejött valami...*”, „*Annyi a tennivalóm...*”, „*Jövő héten biztosan...*” és még számtalan mindenféle, előkapkodott indok a lelkiismeret elaltatására. Valami mindig fontosabb volt.

Pedig semmi egyebet nem akart, csak hogy egy kicsit együtt legyetek. Egy-két jó szót, egy simogatást, egy őszinte kérdést, de az is lehet, hogy kíváncsi volt rád, mert régen látott. Talán éppen neked lett volna szükséged néhány szavára.

A saját szívednek vagy adós sok látogatással. Mert a lelkiismeret a szívben gyökeredzik. Ilyenkor a „*Hogy vagy?*” nem csak szünetkitöltő izé, sőt a közvetlenebb, finomabb „*Hogy érzed magad?*” kérdés még jobb és a valódi érdeklődés jele lehetne – ha kimondanád.

Hajlamosak vagyunk arra, hogy ami kissé kellemetlen, attól akkor is megszabaduljunk, ha másnak fájdalmat okozunk vele. Fiatalos hév vezette, rossz beszélgetések, „*nem értelek*” helyzetek, csupa pusztító okoskodás. Az igaz szó egyszeri, mindent tisztázó kimondásának hiánya miatt romlik a lélek, a valaha volt tiszta tekintet nincs már meg. Összezavarodott érzelmek, türelmetlenség, semmit se érő indokok, sehová se vezető magyarázkodások. A szívben lévő kicsi pont, a ragaszkodás morzsányi maradéka egyre halványabb, már majdnem teher.

Csak hiszed, hogy felelhető, kitörölhető. Tudatod mélyén egyre nagyobb az a csomó, amely nem hagy békén, egyre nyomasztóbb, sürgetőbb, és akkor kell elmenne hozzá, amikor már csak sírva tudsz bocsánatot kérni. Az az idő is eljön, hogy hiába fogod meg a kilincset, már senki sincs az ajtó mögött. Csak a helye, a hiánya. Itonka néni két fia volt, de néha egy se. A jó feleség próbálta pótolni a pótolhatatlant, de az „*nem az igazi*”, mert ő „*csak*” a menyee.

Nehezen, kínlódva írom ezeket a sorokat, de muszáj leírnom. Nem lett semmi sem könnyebb tőle. Hetvenéves ésszel kellene harmincévesnek lenni...

Valahol azt mondtam, hogy „*ha valakit több gyermekkel áld meg az Isten, annak több esélye adódik, hogy legalább félévenként rányissák az ajtót.*”

Ugye, Mama, azért szeretted, amilyen lehettem volna, nem azért, amilyen voltam? Őt percnél tovább sosem váltál képes haragudni. Ugye odafent ismeretlen a harag? Talán már az is valami, hogy meg merem kérdezni...

■ DR. SCHROTT GÉZA

FOTÓ: JERÁBEK-CSEBÉPES CSILLA

PÁSZTORI JENŐ

Jézus közelében

Máté 14,34–36

Genezáret földjére érkezett, Én is ott állok a parton, S a bűnbocsánat szép ígérteit Másokkal együtt hallgatom.

Lázás ajkak és fájdalmas sebek Kiáltanak itt, Jézusom. Lehajolsz, s a szomorú könnyeket Látod a megtört arcokon...

Beteg világunk gyógyulást akar, De nem ott keresi, ahol te vagy. Isten-köntösöd lebeg a szélben,

Zsoltárütemre dobog a szívem. Engedd, most nyújtsam kezemet feléd, Hogy megérintsem ruhád peremét!

FOTÓ: T. PINTER KÁROLY

HETI ÚTRAVALÓ

„*Ma, ha az ő hangját halljátok, ne keményítsétek meg a szívetekeket...*” (Zsid 3,15)

Hatvanad hetében az Útmutató reggeli és heti igéi felszólítanak: jussunk el a lelki siketségéből az ige hallására és megtartására!

„Isten sokszor és sokféleképpen szólt az atyákhoz a próféták által, ezekben az utolsó időkben pedig az ő Fia által szólt hozzánk.” (Zsid 1,1.2; LK) Krisztus meghalt bűneinkért, hogy visszavezessen az Atyához! „*Könyörülj rajtam, Istenem, könyörülj rajtam, mert tebenned bízik az én lelkem!*” (GyLK 712,1) Ám ez a feltétel nélküli bizalom, az Istenbe vetett élő hit az ige hallgatásából jön. Az Úr Jézus „*városról városra és faluról falura járt, és hirdette az Isten országának evangéliumát.*” A magvető példázatához emelt hangon (!) hozzátette: „*Akinek van füle a hallásra, hallja!*” (Lk 8,1.8) – „*Hallgatni, hallgatni!* Atyánk azt ígerte, hogy aki a Fiút hallgatja, annak Szentlelket ad. A Szentlélek megvilágosít s felgerjeszt, hogy tisztán megértsük Isten igéjét. Újjászüli jótetszéséből ma is!” (Luther) A négyféle föld az igehallgatók szívének típusait jelképezi, ám mindenkinek a szíve átvilágításra kerül a szent mag, az ige fényében! „*...Isten igéje élő és ható (...), és megítéli a szív gondolatait és szándékait.*” (Zsid 4,12) Ezért jól „*vigyázzatok, testvéreim, senkinek ne legyen közületek hitetlen és gonosz szíve, hogy elszakadjon az élő Istentől!*” (Zsid 3,12; lásd még: Zsolt 95,7.8a)! Mózes „*minősíti*” a törvényt minden igéjét: „*Mert nem üres beszéd az számotokra, hanem életet jelent nektek. Általa éltek...*” (5Móz 32,47) S az Úr kijelentése őt igazolja: „*...az én igém (...), nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.*” (Ézs 55,11) Mi a sorsa e világban Isten igéjének? Ő konokká teheti az uralkodók szívét is, így a csodák ellenére „*a fáraó szíve (...), kemény maradt, és nem hallgatott rájuk – ahogyan megmondta az Úr.*” (2Móz 7,13). Egyetlen próféta sem kedves a maga hazájában! Názáretben megbotránkosztak Jézusban. „*Nem is tudott itt egyetlen csodát sem tenni...* Csodálkozott is hitetlenségükön.” (Mk 6,5.6) Csodát az élhet át, aki hisz öböne! Amilyen a fa, olyan a gyümölcs: „*...amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj.*” S aki hallgatja Jézus beszédeit, és azok szerint cselekszik is, „*hasonló ahhoz a házipítő emberhez, aki leásott, mélyre hatolt, és a kősziklára alapozott!*” (Lk 6,45.48). Ezért járjunk az ő világosságában; Jézus a világ világossága (lásd Jn 8,12)! S „*amíg nálatok van a világosság, higgyetek a világosságban, hogy a világosság fiait legyetek!*” „*Noha [Jézus] ennyi jelt tett előttük, mégsem hittek benne...*” (Jn 12,36.37) „*Az embereket gyávaságuk zárja ki az üdvösségből...*” (lásd: Biblia magyarázó jegyzetekkel, 1278. o.) Urunk hét példázatot is elmondott a mennyek országáról – egyebek mellett a mustármaghoz és a kovászhoz hasonlított –, beteljesítve az ősi próféciát (lásd Zsolt 78,2): „*Példázatokra nyitom meg számat, és a világ kezdete óta rejtett dolgokat jelentek ki.*” (Mt 13,35) Egyedül az igében „*van örök kincsünk, becsebb / Nincs nála földön, égen.* – S nincs, aki el ne nyerhetné / E kincset: szent igédet.” (EÉ 286,1–7)

■ GARAI ANDRÁS

Csoda Csámpitól a Tuteláig

▶ **Diplomamunkaként először mobiltelefon akart tervezni Bence Domonkos, aztán egyik tanára rábeszélésére – nem mintha hosszan kellett volna győzködnie őt... – inkább társasjátékot készít majd. Adekvát választás, ugyanis a Moholy-Nagy Iparművészeti Egyetem végzős, formatervező szakos hallgatójának Tutela nevű játéka 2009 novemberében a Mensa HungarIqa (a magas intelligenciájú embereket összefogó Mensa nemzetközi egyesület magyarországi szervezete – a szerk.) első társasjátékversenyének győztese lett stratégiai játékkategóriában. Domonkossal és édesapjával, Bence Imre budavári lelkészszel nemcsak a Tuteláról, hanem a Bence Művek másik portékájáról, az Imádkozz okosan! gyülekezetépítő játékról is beszélgettünk.**

Bence Domonkos: Egészen kicsi korunktól kezdve rendszeresen játszottak velünk a szüleink. A legtöbbször talán catanoztunk (*Catan telepesei, táblás stratégiai társasjáték – a szerk.*), de például annak idején a *Csoda Csámpi* is nagy sláger volt. Utóbbi egy olyan bogárról szól, amelynek az egyik lába előre, a másik pedig hátrafelé áll. Egyszerű dobókockás játék; egy pályán kell körbemenni, mindenkinek négy bábuja van, páros dobással lehet előrelépni, páratlannal pedig hátrafelé kell menni.

Bence Imre: Mások is tudják ró-lunk, hogy szeretünk játszani; finn barátaink például mindig társasjátékkal örvendeztetnek meg bennünket. Azt, hogy a család – négy gyermekünk van – úgy tudott és tud mind a mai napig beszélgetni, hogy közben játszik, nagy ajándéknak tartom. Ez is egy módja annak, hogy jobban megismerjük egymást, mert az, hogy valaki a játék során miként reagál egy-egy helyzetre, arról is árulkodik, hogy mi van a szívében.

– *Mi a fontos egy társasjátékban? Pihentető legyen vagy inkább elgondolkodtató? Vagy a kettő együtt?*

B. D.: Ezt nem lehet ilyen általánosan megfogalmazni; minden társasjátéknak más a célja, mint ahogyan az is a hangulatunktól függ, hogy épp mire vágyunk. Egyszer egy hosszabb, bonyolultabb stratégiai játékhoz van kedvem, máskor egy félórás, könnyed kikapcsolódásra van szükségem, valami olyasmire, ami nem igényel összetett gondolkodást.

– *Két játék van itt előttünk az asztalon: a Tutela és az Imádkozz okosan! Ezek, ha jól sejtem, az első csoportba tartoznak.*

B. I.: Az *Imádkozz okosan!* kimondottan közösségi, méghozzá gyülekezetépítő játék. Annak idején egy piliscsabai gyülekezeti hétvégén körülbelül nyolcvanra játszottuk először; és később találtuk ki, miként is lehetne táblás társasjátékot készíteni belőle. A grafikáját a sokak számára jól ismert *Gazdálkodj okosan!* mintájára készítette el Domonkos. Míg azonban az előbb említett játékban házat kell vásárolni és berendezni, addig az *Imádkozz okosan!*-ban gyülekezetet kell építeni, és a cél az, hogy minél többen legyenek a templomban.

A leendő hívek megnyeréséhez különböző feladatokat kell teljesíteni. Énekelni kell, vagy épp egy bibliai igét kell beleszólni egy baráti beszélgetésbe. Ily módon az interaktív rész kimondottan a bibliaismeretre alapozódik. „Természetesen” az embereket el is lehet veszíteni; ha valaki rosszul teljesít, eggyel kevesebben lesznek a templomban. A játék célja az, hogy a résztvevők ráésszámoljanak: a gyülekezet elsődleges feladata, küldetése a misszió, és ki-ki felismerje, milyen módon szolgálhatja a közösség lelki és fizikai gyarapodását.

– *Azt lehet tudni, hogy maga a játék jelen pillanatban hány helyen szolgálja a gyülekezet épülését?*

B. I.: Az első néhány darabot Domonkos és öccse, Győző saját kezűleg készítette el, karácsonyi ajándékképpen a testvéreim családjainak. Később, miután a *Fraternet* levelezőlistán meghirdettem a társasjátékot, tizenhat gyülekezet rendelte meg. Ezeket a példányokat is házilag gyártottuk le, ez azonban, sajnos, elég sok-

ba került. De ha minden jól megy, ősszel már olcsóbban tudjuk előállítani őket.

B. D.: Néhány ismerősömmel megpróbáljuk összefogni a magyarországi kis kiadókat. Így költséghatékonyabban tudnánk sokszorosítani a játékaikat, és a piacra is sokkal könnyebben be tudnánk törni.

– *A Bence Művek másik játéka a Tutela...*

B. D.: Az alapötlet édesapámtól származott, és egy a *Ki nevet a végén?*-hez hasonló játék volt. Egy méhkaptárszerű, hatszögű mezőkből álló táblán kellett lépegetni, a dobókockával kidobott szám alapján, mindig abba az irányba, amerre az adott szám mutat. (Minden hatszög oldalán van egy-egy szám egytől hatig.) Amikor azonban a különböző társasjátéklubok látogatói között tesztelni kezdem a játékot, többen is azt mondták, hogy így egy kicsit gyermekded.

Ekkor jött az ötlet, hogy ne a dobókocka – és így a szerencse – döntse el, merre kell továbbmennie a játékosnak, hanem különböző akciókártyák felhasználásával, mindig hat kártya közül választva ő maga dönthesse el, hogy milyen irányba indul tovább. Az akciókártyákon egytől hatig szerepelnek a számok, és vannak különböző figurás kártyák is, amelyekkel

A SZERZŐ FELVÉTELE

vagy a saját bábuját juttathatja előbbre a játékos, vagy az ellenfél bábuját tartóztathatja fel, akadályozhatja meg a továbblépésben.

– *A kerettörténetet szerint Párma földesura futárokat küld a környező városokba, és minden futárcsoportnak négy várba kell minél hamarabb eljutnia. Miért pont Olaszország a színhely? És miért pont Tutela?*

B. D.: Olyan nevet szerettem volna adni neki, illetve az egész játékot próbáltam úgy kialakítani, hogy adott esetben könnyen adaptálható, exportálható legyen. Ezért sem a táblán, sem a kártyákon nincsenek feliratok – sem magyarul, sem más nyelven. A *tutela* latin szó, jelentése: futár. Amikor a nevet kitaláltam, egyszerűen a kerettörténet is kibontakozott.

– *Ármánykodásra is van lehetőség: le lehet lakatolni és ezzel megközelíthetlenné tenni az ellenfél várát, a gombás kártyával meg lehet mérgezni őt... Mennyire „keresztényi” a játék?*

B. D.: Sok olyan játék van, amelyekben fontos, hogy a játékos hogyan tudja kicselezni a játékosársait, de ettől még a játékok nem arra sarkallnak, hogy csaljunk bennük! Játék közben azt is mindenkinek magának kell eldönteni, hogy, mondjuk, kiüti-e a játékosátárs bábuját vagy sem... A *Tutela* alapvetően logikus gondolkodásra, a terep, az adott helyzet átlátására készítet, nevel. Én egyébként a családi társasjátékok közé sorolom, mert a kisgyerekek is könnyen megérthetik a szabályait, élvezni tudják a játékot, és annak ellenére, hogy nem csak a szerencse számít, akár még nyerhetnek is benne az idősebbekkel szemben.

– *De mint tudjuk, nem a győzelem, hanem a részvétel a fontos... Visszagondolva a régi nagy család társasjátékokra: így érezték ezt a gyerekek is?*

B. D.: Hát... De ahogy felnő az ember, hozzászokik, hogy a vereség is az élet része.

B. I.: Nem volt jellemző, hogy a gyerekek kedvéért hagyjuk volna, hogy ők győzzenek. A játék a győzelem megélése mellett a kudarc elhordozására is megtaníthat. És arra is rámutathat, hogy az élet ugyan néha küzdelmes, és a vereség is „benne van a pakliban”. De nincsen véglegesen elrontott helyzet, szabad, lehet újratekinteni. Azt se felejtjük el, hogy Isten alapvetően szép és derűs világot teremtett, amelyben benne van Isten játékosága is, a mi életünkben is ezért lehet jelen – szinte minden szinten – a játékoság.

■ VITÁLIS JUDIT

Régi könyvek várnak örökbefogadóra Bonyhádon

A Bonyhádi Petőfi Sándor Evangélikus Gimnázium és az intézmény öregdiákjainak szövetsége régi könyvek örökbefogadási akcióját hirdette meg. A kezdeményezés célja, hogy felújítsák az intézmény régi könyvtárát – amelyben az 1500-as években kiadott könyvek is találhatóak –, restaurálják és megtisztítsák a köteteket. Az örökbefogadási akcióval egyúttal az érzelmi kötődést is szeretnék erősíteni a volt diákok, a könyveket szerető, az értékeket megőrizni vágyók, illetve a gimnázium régi könyvtára és az intézmény között.

Antal Mária, a gimnázium könyvtárosa elmondta, hogy az örökbe fogadni szándékozóknak lehetőséget biztosítanak a személyes választásra. Keddenként 15 és 17 óra között várják az érdeklődőket a régi könyvtárban, a gimnázium Bajcsy-Zsilinszky utcai épületében, ahol mindenki megismerkedhet az állománnyal, és kiválaszthatja a számára rokonszenves könyvet. Az örökbefogadás minimum kétezer forintért történhet meg.

Az örökbefogadó természetesen nem kapja meg a kötetet, az a könyvtár tulajdo-

nában marad; kap viszont egy elismervényt, amely tanúsítja, hogy melyik könyvet fogadta örökbe. Ezenkívül a kötetbe bekerül, hogy ki fogadta örökbe, és az elektronikus katalógusban is feltüntetik, hogy ki támogatta az adott könyv állagmegővését.

A Bonyhádi Petőfi Sándor Evangélikus Gimnázium könyvtára egyébként 2009 decemberében felvételt nyert a *Magyar országos közös katalógus (MOKKA)* régi nyomtatványok tagozatába, amely a muzeális nyomtatványok közös magyarországi nyilvántartása.

■ MÁTÉ RÉKA

Süteménnyel Haitiért

Adománygyűjtés a soproni líceumban

Azt mondjuk, hogy a mai gyerekek már nem az igaziak... Hogy a mai gyerekekben már nincsen áldozatkészség, nincsen adakozókedv. Sajnos, lehet, hogy az általános tendenciát nem tudjuk megcáfolni néhány példával egy kisalföldi kisváros evangélikus középiskolájából, de talán az építő példákat sem szabad elhallgatni.

2009 adventjének első vasárnapján a szokásos révfülöpi csendeshétvégénkre utaztunk több mint nyolcvan licista diákkal. A táborzáró istentiszteleten – ha csak magunk vagyunk, és nem gyülekezet alkalmán veszünk részt – nem szoktunk perselyezést tartani. Tavaly november végén azonban örömmel hallottuk, hogy egy olyan intézményt nevezett meg egyházunk az offertórium céljaként a Szt. Gábor-emlékév kapcsán, amely talán a mi tíz-tizenéves diákjainkhoz is közel állhat. Így mi is meghirdettük a gyűjtést a Sa-

repta Evangélikus Szeretettelthon javára, és még én is meglepődtem, hogy majd tizenkétezer forint gyűlt össze ott a révfülöpi nagyteremben. Ehhez aztán még hozzátettünk körülbelül ugyanennyit, amely a 2009-es – német nemzetiségi osztályaink által szervezett – *Kuchen Aktionból* jött be, és ezt az összeget utaltuk a segítségképpen.

Január végén aztán újra felvehettük ezt a fonalat, hiszen megkeresett bennünket (is) a Magyar Ökumenikus Segélyszervezet, hogy gyűjtsünk mi is pénzdományt a borzasztó haiti földrengés túlélőinek számára. Igazából tetszett a *Magyar diákok a haiti gyermekért*

gyűjtés, hiszen a haiti képek mellett sem mentek el érzelmek nélkül az éhes diákok. Felemelő volt idézni az előző napi újságcikket is arról, hogy a katasztrófa utáni tizenhatodik napon egy túlélő kislányt találtak egy kádban. Istennek legyen hála!

Istennek legyen hála – nemcsak ezért a túlélőért, hanem azért, hogy a líceumban is megmutathattuk azt, hogy érdekes a szolidaritásra buzdítani a ránk bízottakat. Érdemes, hiszen mindnyájunkat jóleső elégedettséggel töltötte el, hogy pár száz forint híján hetvenezer forintot utalhattunk el a segélyszervezet számlájára. Csodálatos volt látni, hogy ez a közös cél fon-

A SZERZŐ FELVÉTELE

tosá vált sokak számára. Fontossá vált egy iskola számára. Adja Isten, hogy ne csak az ilyen extrém esetek hozzák össze a közösséget, hanem a mindennapokban is meg tudjuk élni, hogy jó segíteni másokon, a magyarországi Sa-

reptában lakó beteg fiatalokon és a több tízezer kilométerre lévő szigetországot sújtó katasztrófa túlélőin egyaránt. És rajtuk keresztül talán egymásban is megláthatjuk a testvért.

■ MESTERHÁZY BALÁZS

iskolalelkész,
Berzsenyi Dániel Evangélikus (Líceum) Gimnázium,
Kollégium és Szakképző Iskola

LUTHER-KONFERENCIA RÉVFÜLÖPÖN

Minta-e Luther istentiszteleti rendje a mai evangélikusságnak?

A „torgau definíció”

Többek szerint az evangélikus istentisztelet „non plus ultrája” az a mondat, amelyet Luther a torgaui várkapolna felszentelési igehirdetésében mondott: „...ne más történjék, mint az, hogy maga a mi kedves Urunk az ő szent szava által velünk beszél, mi pedig fordítva: vele beszélünk az imádságban és a dicső énekekben.”

Ezt hallva azonban nem feledhetjük, hogy egy prédikációban hangzik el a mondat. Az igehirdetés műfaja azonban nem enged és nem is kíván meg precíz körülírást egy-egy fogalommal kapcsolatban: eleve nem fogalmakban gondolkodik, hanem eseményekben. Isten nagy tetteiről és azok hatásáról szól. Azt is le kell szögeznünk, hogy Luther nem volt sem rendszeres teológus (dogmatikus), sem pedig liturgiával tudományosan foglalkozó ember. Nemcsak az igehirdetés műfajától lett volna idegen egy ilyen szószéki értekezés, de Luther személyétől, a teológiához való hozzáállásától is. Reformátorunk a szószéken igehirdető volt és nem professzor, a tudományos munkáján keresztül is süttött az igehirdetői szenvedély. Tisztán kell látnunk azt is, hogy itt szó sincs valamiféle definícióról, inkább egy állításról, amelynek lényege a működő dialógusélmény Isten és ember között.

A torgaui prédikáció 1544-ben hangzott el. Eddigre már mindenki számára világos volt, hogyan vélekedik Luther az istentiszteletről, milyen reformot vezetett be ezen a területen, illetve milyen gyakorlatot alakított ki Wittenbergben, ahol maga is – nem csupán igehirdető, hanem – gyakorló liturgus is volt.

Istentiszteleti iratok

Luther nem két évvel halála előtt foglalkozott először az istentisztelettel. Emlékezzünk vissza a legfontosabbakra: 1523: *A gyülekezeti istentisztelet rendjéről*; 1524: *Formula missae*; 1526: *A német mise és az istentisztelet rendje*.

Két évtizeddel a torgaui igehirdetés előtt Luther letette a voksát, megreformálta az istentiszteletet. Számára magától értetődő volt, hogy az ősi keresztény örökséget, a nyugati egyház istentiszteleti tradícióját nem eltörölni, hanem megtisztítani akarja. Ide sorolandók továbbá azok az iratok, amelyek a misével kapcsolatos visszaélésekről, illetve az úrvacsoráról szóló tanításait tartalmazza.

Protestált kora egyházának visszaélései ellen, de pro-testált az igazi, tiszta, ígét hordozó istentisztelet, Isten kegyelmét közvetítő, megjelenítő, tevő liturgia mellett is. Munkássága, istentisztelethez való viszonya egyszerű volt a kontinuitást megőrző és innovatív.

Eleinte Luthert az alapvető kérdések érdeklik: az ige központi szerepe, az egyház tanításának biblikus tisztogatása, Krisztus keresztdíszítésének üdvösséget szerző valósága. Csakhamar világhírűsége miatt, hogy a nép az istentiszteleten imádkozza, érte meg és vallja meg az egyház titkait, és az istentiszteleten élheti át a hit ébredését és megerősödését. Ezért hamar központi kérdéssé vált a reformátor számára az istentisztelet.

A német mise előszavában háromféle istentiszteletről beszél. Az első a latin mise. Ennek mintája, alaprendje a *Formula Missae*. Ezt folyamatosan szeretné használni, hiszen nincs szándékában „a latin nyelvet az istentiszteletből egészen kiküszöbölni”. Volt ebben a döntésében tradíciótisztogatás, az ifjúságra irányuló pedagógiai szándék s az adott körülmények reális felmérése.

A második a német mise és istentisztelet. Ezt az „együgyű nép kedvéért kell létesíteni”. Luther itt a nem hívőkre, nem keresztényekre, „bámszokókra” gondol. Arra a helyzetre, ahol még „nincs rendezett és tudatos gyülekezet, amelyben az evangélium szellemében lehetne a keresztényeket kormányozni, hanem csak nyilvános buzdítás folyik a hitre és a kereszténységre”.

A harmadik csoport tagjai azok, akik már az evangéliumi rend igaz természetével bírnak. Ezeknek zárt körben kellene összejönniük, imádkozniuk, ígét olvasniuk, a szentségeket élvezniük. „Itt rövid, megfelelő módon a keresztséget, illetve a szentséget is ki lehetne szolgáltatni s minden súlyt az ígére, az imádságra és

a szeretetre helyezni.” Ilyen közösségről azonban csak a reménysége alapján szól, hiszen maga vallja: „Még nincsenek meg a hozzá való embereim. De hát várjunk, míg ennek is eljön a maga ideje.”

Ez az idő Luther életében nem érkezett el, így valójában csak két istentiszteleti rendet ha-

gyott ránk, ezek mindegyike úrvacsorás istentisztelet volt.

Az ige központi szerepe

Luther számára a kulcsszó az ige, Isten teremtő, megváltó, megszentelő igéje, a testté lett és üdvösséget hozó, hallható és látható ige. A kettő szorosan összetartozik, a hallható ige is láthatóvá inkarnálódik, s a látható ige is hallani és hallgatni való, hiszen az úrvacsora lényege is az ige.

Igencsak elgondolkodtató az a reformátori merészség, ahogyan az úrvacsoráról és egyéb újításokról szóló iratában arról beszél, hogy mit jelent az egy és két szín (kenyér és bor), illetve az ige összefüggése. „...harmadszor, hogy a prédikációban a szentség igéit ugyancsak hangoztassuk: Ez az én testem, mely tiérettetek adattott; ez az én vérem, amely tiérettetek adatott, stb.; és ezeket minden egyes keresztény vesse a szívébe, és tartsa maga előtt, és mívelje, mikor a szentséget veszi, avagy a misét hallgatja; mert ezerszer fontosabbak ezen igék, mint a szentségek színei; és ez igék nélkül a szentség nem szentség, hanem csúfság Isten előtt.”

Az istentiszteleten, amely primer módon Isten cselekedete velünk, Isten megszólal igéjében, int, fedd, ítél, biztat, simogat és vigasztal. Krisztus önmagát adja oda az egyetlen áldozatban, így válik az úrvacsora a hit által megragadott kegyelem alkalmává. Kiemelt szerepe van Luther istentiszteleti teológiájában a hitnek is. Az ige és a hit korrelációban vannak egymással. Ugyanakkor a hit és a szentség (sacramentum) is elválaszthatatlanok egymástól.

Hangsúlyos és elválaszthatatlan az istentisztelet újraértelmezésétől és megtisztítót gyakorlatától: a bűnbocsánat evangéliuma. Kiemeli az úrvacsorai közösséget, amely mind vertikális, mind pedig horizontális értelemben érvényes. Az úrvacsora a Krisztussal való teljes közösséget jelenti.

Kettős célú harc

Az ige és a szentség tisztaságáért, megfelelő súlyáért, helyes értéséért és gyakorlataért két fronton nyitott harcot.

Az ige a nép nyelvén hangozzék – a reformátor számára ez nem csupán fordítási kérdést jelentett. Nem csupán nyelvi értelemben az anyanyelvén hirdette az evangéliumot, hanem személyesen, az adott helyzetben, az adott korban. Isten igéje nem elvont tanítás, hanem az életet jelentő isteni cselekvés, esemény. Nem csupán hangzik, hanem történik az Isten igéje. A gyülekezet aktív részesévé vált az ige-eseménynek.

Ennek kiemelt eszközévé vált az ének. Az ének, amely többé nem a kegyes hangulatok vallásos megfogalmazása volt, hanem az ige hordozója, tudatosítója, begyakorlása a nép ajkán. Az ige vissza- és közel hozatalának eszköze volt a miseolvasmányok megreformálása is. Tudatosan úgy formálta a perikópákat, hogy azok a Krisztussal való hitről beszéljenek.

Az úrvacsorát meg kell tisztítani minden

„emberkedéstől”: gondolati, szokásbeli, gyakorlati elferdüléstől. Nem magyarázta agyon a megmagyarázhatatlant, de tisztán és világosan látta és láttatta a lényegét: Krisztus önfeláldozó szeretetét, értünk vállalt halálát, megváltó kegyelmét. Felhívta a figyelmet arra a veszélyre, amelyet minden olyan értelmezés-mesterkedés, szellemi zsonglörködés jelent,

amely megkísérli, hogy Isten titkát belepréselje emberi gondolatainkba. A jelentős torzulások felszámolásának másik példája az, ahogyan a két szín alatti áldozást, azaz az úrvacsora megcsönkítatlan, teljes formáját tette természetessé reformátori intencióban.

A legfontosabb ügy az istentisztelet megreformálásában az ige „visszahozatala” mellett az áldozat helyes

értelmezése. Luther határozottan elutasít minden olyan momentumot, és kivág a misegyakorlatból minden olyan szakaszt, amely arra utalhat, hogy a pap, az egyház mutatja be az áldozatot. Isten odaadta Fiát áldozati bárányul, ezért ünnepehetjük az úrvacsorát.

Az úrvacsora nem eszköz az ember kezében, amellyel megbékíti a haragvó Istent, hanem Isten adománya, amelyben ő békességet és szabadulást kínál az embernek. Nem emberek tette, hanem Isten cselekedete ez. Krisztus áldozata *beneficium Dei* és nem *sacrificium hominis*. Ezért Luther törölte az offertoriumot a mise rendjéből. Krisztus maga végzi a konzekrációt. Ezek ugyanolyan teremtő erejű szavak, mint amelyekről a Biblia első fejezetei beszélnek: legyen és lett. Nem kívánságot fejeznek ki, hanem teremtő szavak. Létrejön, ami elhangzik.

Luther nem veti el a külsőségeket, hagyja a régi szokások megtartását, akár ruháról, énekekről, szertartásokról van szó. Nem erőlteti a formai egységet az istentisztelet területén, de szükségesnek tartja azt, hogy legalább regionálisan egységes legyen az istentisztelet rendje.

Könyörtelen kritikus, ugyanakkor – ismerve az emberi lelket és a közösség dinamikáját – vigyáz arra, hogy ne legyen kényszer a megújulásból. Ő maga következetesen képviseli a változás szükségességét, alaposan megindokolja minden lépését, alátámasztja minden kritikáját, de az egyébként vehemensen intézkedő Luther óvatosan lép az újítások bevezetésében. Elsősorban tanít, azután példát ad, s a szó és a gyakorlat összecsengett.

Az alapkérdés

Luther istentiszteleti rendje minta minden korban – ma is az –, mert formáját és lényegét tekintve használható, aktualizálható modell mutat.

Luther istentiszteleti rendje minta abban, ahogy a tradíciót kezeli. Tisztelettel, de kritikusán. Kritikája nem érzelmi, hangulati kritika, hanem biblikus, a Szentírás mérlegén bíráló alázatos kritika. Ami jó, ami Istentől van, hagyjuk meg, vegyük át, használjuk fel. Ami nem állja meg a helyét a Szentírás mérlegén, nem felel meg az „egyedül Krisztus az üdvösségünk” tanítás bibliai mércéjének, az tűnjön el. Csak ez lehet mértéke mai tradíciókezelésünknek is.

Minta Luther rendje számunkra abban is, ahogyan az újítás eszközeivel bánik. Nyoma sincs dühből, „korszerűsködből”, ötletelésből származó meggondolatlan változtatásnak. Luther nagyon jól tudta azt, amit a liturgia történetével foglalkozók előbb-utóbb felismernek, hogy bármivel kísérletezünk is, nem tudunk jobbat, mint amit az egyház Istentől elfogadott, évszázadokon és ezredek keresztlátásán csiszolt, „kiimádkozott”, megélt.

Minta számunkra Luther abban, ahogyan a lényegre tör. Semmi emberi díszítés, de teljes pompában ragyog az evangélium. Semmi okoskodó magyarázat, de tudatos megszólal-

tatása Isten igéjének. Semmi mellébeszélés, csak a Krisztusról és a benne nyert kegyelemről szóló tanítás. Nem látszatsokszínűség, hanem vállalt szent „együgyűség” – tudniillik Krisztus ügye. Semmi látványos külsőség, de a tartalomhoz méltó forma.

És minta számunkra reformátorunk istentisztelet-formálása abban, ahogyan az objektív és szubjektív oldalt jó arányban tartja. Nagy művészet ez. Ma, az individualizmus és az élmény(hajkurászó)társadalomban nagy kísértés, hogy minden az egyén érdekét szolgálja, mindenki egyenként jól érezze magát, megkapja azt, amit kíván – az istentiszteleten is. Barátságos, családi, show-műsor szerű, megható történetekkel megtűzdelt, kis színesekekkel és hangulatos elemekkel fellazított istentiszteletet igényelnek sokan – s ezt az igényt szolgáló módon ki is szolgálják. Rendhagyó liturgikákat írnak a korszerű istentiszteletről, a médiaprogramokkal is konkurens templomi alkalmakról, és nem egy ember végig is kísérletezi ezeket. Azután a pillanatnyi fellendülést követően jön a visszaesés, hiszen minden csoda három napig tart.

Korábban is voltak ilyen szubjektív elemekkel átítatott kísérletek, akár a megtérések megható tálalása bizonyágtételek formájában, akár a könnygázgránát hatásával vetekedő angolszász nóták elterjesztésével. A szubjektivistáknak sohasem volt hosszú élete az istentisztelet-történetben.

De a másik oldal is nagy veszélyeket rejt. Az tudniillik, hogy a liturgia a maga szent objektivitásában – hiszen Isten cselekszik benne, ő az alany, s mi vagyunk cselekvésének tárgya – hideg, rideg, dogmatikus levegőt árasztó, embertől távoli, sőt idegen kultusszá válik. Igaz minden szava, s mégis embertelen.

A kettő között kell megtalálni a helyes arányt: nem feledni, hogy a liturgia nagy, öröktől fogva és örökké tartóan zajló esemény, amelynek mi részesei lehetünk, de rajtunk kívül és nélkülünk is zajlik. Isten országának létformája ez a próféták, a zsoltaírók és a *Jelenések könyve* szerint; ugyanakkor azt sem szabad feledni, hogy Isten nagy és objektív tettei értünk, sőt értem személyesen történeket, történnek. Nem lazíthatunk hát azon, ami szilárdan áll: Isten kijelentésén, de közel hozhatjuk az emberekhez, s közel engedhetjük magunkhoz azt, amit Isten nekünk szánt, ami értünk van. Luther zseniális arányérzéről tanúskodott.

A torgaui formula szerint az istentisztelet Isten igéje és az ember válasza. E kettő a maga teljes értelmében valóban kifejezi, sőt definiálja az istentisztelet lényegét. Az ige azonban nem csak a prédikáció, s a válasz nem csupán a mi imádságunk. Az ige Isten irgalmas és kegyelmes cselekedete rajtunk. Nagy tetteinek összessége, amely hol verbálisan, hol nonverbálisan ér el minket. Ott, akkor és úgy, ahol, amikor és ahogyan Istennek tetszik. A válasz pedig nem szavak, mozdulatok, magatartásformák és viselkedési szekvenciák összessége, hanem a hit megnyilvánulása. Az Isten nagy tettei nyomán ébredt, a Szentlélek által teremtett, az emberi lét egészét – múltját, jelenét és örök jövőjét – Isten szeretetére bízó hit.

■ DR. HAFENSCHER KÁROLY (IFJ.)

Az előadás szerkesztett, rövidített változata

Százket év a szeretet szolgálatában

Családias ünnepeken köszöntötték január 26-án, 102. születésnapján Zsohár Lenke diakonissza nővért. A győri evangélikus szeretetház legidősebb lakója legnagyobb ajándékának a Bibliát, „Isten életet és erőt adó igéjét” tartja.

Egy évben, egy hónapban született – sok más mellett – Wass Albert erdélyi íróval, Teller Ede világhírű atomfizikussal. Lenke nővér ugyan nem írt rojtosra olvasott regényeket, nem végzett világot rengető kutatásokat, de diakonisszáként két emberöltőn át állhatatosan szolgálta Istent, a szeretetet, a híres győri Csillag-szanatórium – egy ideig hadikórház – műtősnővéreként pedig az emberi életet.

Derűt és nyugalmat árasztó kis szoba a győri szeretetházban, ahol a nem mindennapi születésnapot ünneplő diakonissza lakik. A falakról a megfeszített Krisztus és a nagy reformátor, Luther Márton képe, egy-egy mives gobelin, finom akvarell köszönti a látogatót.

Az intézményben mindenki szívesen és gyakran tér be az idős nővérhez, akinek szeméből kifogyhatatlan szeretet sugárzik, csendes szavaiból mindenkor mérhetetlen bölcsesség és rendíthetetlen hit árad.

– Hosszú életem egyik legnagyobb ajándékának tartom, hogy személyekkel ugyan, de mindennap olvashatom a Bibliát, Isten szavát, ígéit, amelyek számomra az örök igazságot, az erőt, az életet jelentik. Arra figyelmeztetnek, hogy életünk során igazán csak az Úrban bízhatunk, aki mindenkor megsegíti, nem hagyja magára az embert, a legnagyobb bajban is mellettünk áll. Egész életemben tapasztaltam ezt, ezért is hiszem Isten segítő szeretetét és kegyelmét – vallotta találkozásunk-

kor az ünnepeket, majd csendesen hozzátette: – Kegyelem ez a nagy idő, de már szeretnék hazamenni, az igazi otthonomba!

Zsohár Lenke életútja Kőszegről indult, Győrött avatták diakonisszává, szolgálatát is sokáig a folyók városában, a Csillag-szanatóriumban teljesítette. Ahogy szavaiból kiderült: innen vitte az egyik orvos 1956 októ-

FOTÓ: KRIZSÁN CSABA

berében Mosonmagyaróvárra, hogy Lenke nővér – kollégáival együtt – a sortűz áldozatain segítsen. A vérfürdő borzalmas képeit, az áldozatok, a sebesültek fájdalmas arcát, a vigasztalásul nekik szánt szavakat az elmúlt ötvennégy esztendő sem tudta kitörölni a nővér emlékezetéből. A sanatórium megszűnése után az ország másik végébe, Orosházára került, ahol szintén tanult hivatását gyakorolta. Miután 1968-ban visszatért Győrbe, egy évtizedig a börcsi szeretetotthon vezetője volt. Nyugdíjba vonulása óta a győri szeretetházban él, itt, derűt és nyugalmat árasztó szobájában köszöntötték születésnapján verssel és virággal, énekkel és bibliai igékkel az intézmény munkatársai.

■ GÜLCH CSABA

Istentiszteleti rend • 2010. február 7.

Hatvanad vasárnapja. Liturgikus szín: zöld. Lekció: Lk 8,4–15; Ézs 55,6–11. Alapige: Zsid 4,12–13. Énekek: 279., 258.

I., Bécsi kapu tér de. 9. (úrv.) Jorsits Attila; de. 10. (német, úrv.) Johannes Erlbruch; de. 11. (úrv.) Bencéné Szabó Márta; du. 6. Bence Imre; II., Hűvösvölgyi út 193., Fébé de. 10. (úrv.) Veperdi Zoltán; II., Modori u. 6. de. 3/4 11. Sztójanovics András; Pesthidegkút, II., Ördögárok u. 9. de. fél 10. (úrv.) Sztójanovics András; Csillaghegy–Békásmegyér, III., Mező u. 12. de. 10. (úrv.) Donáth László; Óbuda, III., Dévai Bíró M. tér de. 10. (úrv.) Hokker Zolt; Újpest, IV., Lebstücsk M. u. 36–38. de. 10. (úrv.) Solymár Péter Tamás; Káposztásmegyér, IV. Tóth Aladár út 2–4. de. 9. (úrv.) Solymár Péter Tamás; V., Deák tér 4. de. 9. (úrv.) Smidélus Gábor; de. 11. (úrv., kantátás istentisztelet) Gáncs Péter; du. 6. Gerőfiné dr. Brebovszky Éva; VII., Városligeti fasor 17. de. 10. (családi) Pelikán András; de. 11. (úrv.) Aradi György; du. 6. (úrv., Tamás-mise) Kovács Viktor; VIII., Üllői út 24. de. fél 11. Szabó Bertalan; VIII., Rákóczi út 57/a de. 10. (szlovák, családi) Gulácsiné Fabulya Hilda; VIII., Karácsony S. u. 31–33. de. 9. (úrv.) Szabó Bertalan; IX., Haller u. 19–21., I. em. de. 11. (úrv., énekes liturgia) Koczor Tamás; Kőbánya, X., Kápolna u. 14. de. 10. (úrv.) Benkóczy Péter; Kerepesi út 69. de. 8. (úrv.) Tamásy Tamás; Kelenföld, XI., Bocskai út 10. de. 8. (úrv.) dr. Blázy Árpádné; de. fél 10. (úrv., családi) dr. Joób Máté; de. 11. (úrv.) dr. Blázy Árpádné; du. 6. (vespera) dr. Blázy Árpád; XI., Németvölgyi út 138. de. 9. dr. Blázy Árpád; Budagyöngye, XII., Szilágyi E. fasor 24. de. 9. (úrv.) Bencéné Szabó Márta; Budahegyvidék, XII., Kék Golyó u. 17. de. 10. (úrv.) Keczkó Pál; de. negyed 12. (úrv., családi) Keczkó Szilvia; XIII., Kassák Lajos u. 22. de. 10. Kende György; Zuglói, XIV., Lőcsei út 32. de. 11. (úrv.) Tamásy Tamás; XIV. Gyarmat u. 14. de. fél 10. (úrv.) Tamásy Tamás; Pestújhegy, XV., Templom tér de. 10. (úrv.) Szabó B. András; Rákospalota, XV., Juhos u. 28. (kistemplom) de. 10. (úrv.) Ponicás Erzsébet; Rákosszentmihály, XVI., Hősök tere 10–11. de. 10. (úrv., családi) Kőrmendy Petra Kornélia; Cinkota, XVI., Batthyány I. u. de. fél 11. (úrv.) Vető István; Mátyásföld, XVI., Prodám u. 24. de. 9. (úrv.) Vető István; Rákoshegy, XVII., Tessedik tér de. 9. (úrv.) Nagyné Szeker Éva; Rákoskeresztúr, XVII., Pesti út 111. de. 10. (úrv.) Nagyné Szeker Éva; Rákoscsuba, XVII., Péceli út 146. de. 9. (úrv.) Grendorf Péter; Rákosliget, XVII., Gózon Gy. u. de. 11. (úrv.) Grendorf Péter; Pestszentlőrinc, XVIII., Kossuth tér 3. de. 10. (úrv.) dr. Korányi András; Pestszentimre, XVIII., Rákóczi út 83. (református templom) de. 8. (úrv.) dr. Korányi András; Kispeszt, XIX., Templom tér 1. de. 10. Széll Bulcsú; XIX., Hungária út 37. de. 8. Széll Bulcsú; Pesterzsébet, XX., Ady E. u. 89. de. 10. (családi) Győri János Sámuel; Csepel, XXI., Deák tér de. fél 11. Zólyomi Mátyás; Budafoék, XXII., Játék u. 16. de. 10. Solymár Gábor; Budaörs, Szabadság út 75. de. 10. Endreffy Géza; Budakeszi, Fő út 155. (gyülekezeti terem) de. fél 10. dr. Lacknerné Puskás Sára.

Összeállította: BODA ZSUZSA

KIRÁNDULÓ GYŰLEKEZETEK FIGYELMÉBE

Bányából várba

► **Feledésbe talán még nem merült, de mindennapi életünkben – csak úgy, mint a választható szakmák közül – már kikopott a bányász-mesterség. Szomorúan egyszerű okból: szép sorban bezártak a mélyművelésű bányák Magyarországon. Ami nemcsak azt jelenti, hogy nem kerülnek már forgalomba hazai nyersanyagok, hanem azt is, hogy megszűnik ez az emberiséggel szinte egyidős foglalkozás s vele együtt a szakemberek képzése is. Nincsenek már csillékek, vajúrók, aknászok, mint ahogy nincsenek már bányamérnök-hallgatók sem. De köddé váltak a bányászgenerációk, bányászcsaládok is. Végképp elfelejteni azonban még nem kell ezt az egykor megbecsült, gazdag hagyományt és múltat őrző hivatást. Aki kíváncsi rá, sok mindent megtudhat róla, ha felkeresi Salgótarjánban az Európában is különlegességnek számító bányamúzeumot, hivatalos nevén a Nógrádi Történeti Múzeum Bányászati Kiállítóhelyét.**

Nem nehéz rálelni a ma már a város által bekebelezett területen található múzeumra. Budapestről gépkocsival Somoskőújfalú felé haladva, a piacnál kell balra letérni, s mindjárt az árusok háta mögött feltűnik a szerény, földszintes épület, az egykori iroda. Eltávolíthatatlan, hiszen kertjében a bányászat sajtóságos relikviái hívják föl magukra a figyelmet: csillék, föld alatt használatos mozdonyok és még jó néhány a bánya egykori gépészeti berendezései közül.

Klopacska hangjával hívogat a mélység

Kedvesen fogadnak az épületben, s mert még van egy kis idő a túra indulásáig, a múltat idéző múzeum szobáit járjuk végig. Fotókat, rajzokat, térképeket, bányászati eszközöket állítottak ki, de az is megtudhatjuk, mikor és hogyan alakult ki a barnaköszén.

Kevesen verődünk össze, de így is elindulunk a föld alatti kirándulásra. Leszállás előtt vezetőnk eligazít a biztonsági tudnivalókról, majd mielőtt felmennénk a kötelezően viselendő sisakokat, megszólaltatja a klopacskát, azt a felfüggesztett fadarabot, amelynek hangja messzire jelezte egykoron, ha új műszak indult a mélybe.

A József lejtakna 1951-ig volt termelő üzem, majd a hatvanas évek közepétől látogathatóvá tették a nagyközönség számára is az eredeti állapotban és épségben megmarad vágatrendszer egy rövid, felszín közeli részét.

Utunk első állomásán a bányamentők egykori „edzőtermét” nézhetjük meg, ahol negyven-ötven fokos melegben súlyozva kellett erőnléti felkészültségüket bizonyítaniuk, mielőtt megkezdhetnék a mentési gyakorlatokat. Nem messze innen a gyermekek kedvencének, Zsuzsinak az életnagyságú műanyag mása néz ránk. Az egykori bányaló a hagyomány szerint olyan értelmes volt, hogy a koppanásokat számolva megállapította a mögé akasztott csillék számát, és ha a megszokottnál nagyobb teher húzására akarták kényszeríteni, nem volt hajlandó elindulni.

Továbbmenve a szénfal fejtésének technológiájával ismerkedhetünk meg. A lengyel berendezés marótárcsa segítségével jövesztette az értékes kőzetet, amely ezután szállítószalagra kerülve megkezdte útját a napszint felé. Kicsit odébb pedig egy korábbi időkből való frontfejtésre érkezünk, ahol az egyik bányász feke, csakánnyal bontja a szénfalat, míg társa lapáttal rakja szállítóeszközbe az anyagot, miközben folyamatosan felügyel társára is. Ha ugyanis a felszabaduló metángáz mennyisége elérte a kritikus értéket, haladéktalanul el kellett hagyniuk a veszélyessé vált területet.

A bemutató helyszíneken mindenhol életnagyságú, fejlámpás, bányász-

ruhát viselő bábuk várják a látogatókat, mintha megállt volna az idő, mintha a bányászok abba se hagyták volna a kitermelést. Túravezetőnk valamennyit név szerint mutatja be, mielőtt elmondja, mit és hogyan csináltak egy-egy munkahelyen.

Megható, milyen szeretettel, tiszt-

A SZERZŐ FELVÉTELE

telettel beszél a bányászokról, mennyire emberközpontú az egész kiállítás. Hiszen azonkívül, hogy számtalan érdekes ismeret kaphatunk a fekete gyémántról – keletkezéséről a felszínre bukkanásáig, azután egy bányász üzem működéséről és a különleges technikai berendezésekről –, a központban mindvégig az ember marad. Az, aki egészségét nem kímélve, sőt néha életét kockáztatva végezte áldozatos munkáját nap mint nap. Így nem is meglepő, hogy mielőtt a kijárat felé indulnánk, megállunk egy főhajtásra a bányában elhunyt dolgozók emléktáblája előtt.

Helyére téve a sisakokat – szigorúan önbevallásos alapon – összeszámoljuk, hány koppanás hallatszott fejmagasságból, s bizony meg kell állapítanunk: indokolt, hogy kötelező viselni a védőeszközt. Túravezetőnk még szól pár szót a bejárat melletti egykori bányászokról – három-négy család is szétszűföldött a kis épületben –, majd elköszön tőlünk, hogy az érkező látogatókból újabb csoportot szervezve ismét elinduljon a mélybe, és ismét ugyanolyan szívesen, érdekesen és mérhetetlen szeretettel beszéljen a bánya egykori életéről, történetéről és munkásairól, mint az imént nekünk.

Vár a vár is

Hogy a nehéz gazdasági helyzet, az elkényelmesedés vagy valami más teszi, nem tudom, de mostanság ritkábban, kevesebbet mozdulunk ki otthonról. Ezért ha már erre járunk, úgy döntünk, nem hagyjuk ki a környék nevezetes látványát, a somoskői várát sem, amely Salgótarjától északra néhány kilométerre, de már Szlovákia területén fekszik.

Talán a diktatúra slendriánságának, netán ügyes idegenforgalmi szakemberek leleményességének a következményeként ez a műemlék

már az előző rendszerben is látogatható volt útlevél nélkül. Nem sok minden változott itt azóta, legfeljebb annyi, hogy már nem számít érdekességnek és izgalmas kalandnak útlevél nélkül átlépni az ország-határt.

A parkolóból a régi, letaposott kerítésen át néhány tíz méteres kaptatón juthatunk fel a vár bejáratához, ahol most egy kis bódé áll. Az ott tartózkodó – természetesen magyarul beszélő – fiatalember készségesen válaszol kérdéseimre a felújításról, látványokról, miközben pár száz magyar forintot kér a belépőért. Megéri az arát, a romos műemlékre érdemes felmászni!

Igaz, régen láttak karbantartást, felújítást ezek az ódon, robusztus falak, de a vár így, romjaiban is imponáns. S kezelőit dicséri, hogy gondoskodtak róla: biztonságos utakon lehessen bejárni az épületet. A bástyakilátót szakszerűen megépített, sta-

bil korlátok övezik, a toronyba ügyes kőművesek által épített lépcső vezet fel. A kilátás pedig: lélegzetelállító! A szlovák oldal hegyei, erdői, míg a magyar oldalon a lábunk alatt húzódó település látványa szinte kínálja a magyarázatot, miért volt vonzó, miért vállalták oly szívesen hajdanán a végvári vitézek könnyűnek cseppet sem nevezhető életét a fiatal legények. S hogy mi ihlethette Balassi Bálintot, amikor szép sorait papírra vetette erről.

Visszatérve s a kis bódétól másik irányba indulva még egy látványosságot tartogat a hely. Pár perc gyaloglással, egy szerpentin leereszkedve felkereshetjük a híres somoskői bazaltömlést. A világviszonylatban is ritkaságnak számító geológiai különlegesség a várhegy oldalában található, a mellette elhelyezett tábla pedig elégséges eligazítást ad a jelenség kialakulásáról, sajátosságairól és jelentőségéről.

Fiataloknak különösképpen ajánlható ez a kirándulás. Nemcsak hazánk jobb megismerése érdekében, de azért is, mert tanulmányaik során sokszor merülhetnek fel olyan kérdések, amelyek megértését elősegíthetik az itt megszerzhető ismeretek. De az idősebbek is sok újjal, érdekességgel találkozhatnak. Ráadásul nagyszerelem lehetőség, hogy mindkét célpont télen is felkereshető, így napsütéses téli napokon kifejezetten kellemes sétát, mozgást ígér a nógrádi természet.

A bányamúzeum keddtől vasárnapig fogadja a látogatókat. Nagyon fontosnak célszerű előzetesen bejelentkezni honlapjukon vagy a 32/420-258-as telefonszámon. A bányában kellemes, állandóan tíz fok körüli a hőmérséklet. A somoskői kiránduláshoz – különösen a csúszósabb időszakban – ajánlott az erős lábbeli, esetleg egy jó túrcipő.

■ GYARMATI GÁBOR

Püspöki szolgálat és teremtésvédelem

► **Gáncs Pétert, a Déli Egyházkerület püspökét a teremtésvédelem ügyének hazai felkarolásáról, a kezdeti lépésekről, a püspöki hivatali ügyintézés „környezetbarátosításának” lehetőségeiről és személyes életviteléről kérdeztük.**

– Püspök úr, Ön a teremtésvédelem munkáig „felelőse”, egyben az Ararát munkacsoport tagja. Hol találkozott szervezeti szinten a teremtésvédelem ügyével, és miért tartotta fontosnak ennek hazai felkarolását?

– Évek óta részt vehetek az Egyházak Világtanácsa és a Lutheránus Világszövetség munkájában, ahol állandó téma a teremtett világ megőrzésének egyre sürgetőbb feladata. Persze ennek felismeréséhez nem kell feltétlenül külföldi, nemzetközi konferenciákra járni. Immár hat éve élünk Budapest Belvárosában, ahol naponta tapasztaljuk a tiszta levegő, a csend, az élhető környezet hiányát... A józan ész, a természetes, egészséges életstílus is arra kell, hogy készítsen minket, hogy ne legyünk közömbösek és tétlenek saját környezetünk és gyermekeink környezetének jövője ügyében. Nem is szólva a magától a Teremtőtől kapott megtisztelő mandátumunkról, mely szerint művelői és őrizői lehetünk a ránk bízott világnak.

– A munkacsoport megalakulása előtt – még 2008 tavaszán – a Déli Egyházkerület teológiai és fotópályázatot hirdetett, ennek eredményeképpen jelent meg a teremtés ünnepe című kiadvány a Luther Kiadó gondozásában, majd még ugyanebben az évben, ősszel sor került a teremtés ünnepére. Milyenek

ÜZENET AZ ARARÁTRÓL

Rovatgazda: Jerabek-Cserepes Csilla

voltak az első tapasztalatok, a visszajelzések?

– Meglepett, hogy milyen sok értékes teológiai tanulmány és felelős gondolkodásra serkentő fotó érkezett erre a pályázatra gyülekezeti lelkésztől és tagoktól kezdve teológushallgatókig. Örülök, hogy a teremtés ünnepét istentiszteleti keretek között is megélhettük, először 2008-ban a Deák téren, majd pedig 2009 szeptemberében a zuglói evangélikus templomban. Ez utóbbi alkalmat a Magyar Televízió élőben közvetítette, így országos nyitó istentiszteletévé vált az első ízben meghirdetett teremtés hetének.

– Sikerül-e „egyházvezetői szinten” ökumenikusan is együttműködni ebben a kérdésben?

– Az említett teremtés hete ökumenikus akció volt. Egyházunk Ararát munkacsoportja több mint hetvenoldalas, igényes munkafüzetet állított össze a hétre, ami a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának kiadásában és terjesztésében, reménység szerint, eljutott a tag-egyházak gyülekezeteibe és intézményeibe. A jövőben szeretnénk ezt az együttműködést – az ökumenikus imahét mintájára – a katolikus egyházra is kiterjeszteni.

– Püspök úr szerint hogyan lehetne szélesebb körben megszólítani a gyülekezetek – amúgy is túlterhelt – vezetőit, tagjait, hogy minél több hasznos információt kapjanak a teremtett világ megőrzésének fontosságáról, a gyülekezeti életben alkalmazható lehetőségeiről?

– Örülök, hogy ebben az évben a teremtésvédelem ügye kidolgozandó téma – A teremtésünnepe krisztológiai összefüggései címmel – a lelkészi munkaközösségekben is. Fontos, hogy ne felszínesen, ne csak „divatból”, hanem biztos teológiai alapokon állva foglalkozzunk ezzel a kérdéssel.

– Tudom, hogy a hivatali munkatétel során is figyelmet fordítanak a környezettudatosságra. Mondana néhány példát?

– Igyekszünk takarékosan, környezetkímélően működni. A hivatali ügyintézés nagy része ma már elektronikus úton zajlik, a szükséges levelezés pedig újrahasznosított papíron történik. A tavalyi kerületi misszió napon, Kondoroson közel ezer vendégnek már „ehető tányérokban” (cipóban) kínáltuk a levest, és száműztük a műanyag flakonokat is. Egy ideje az előadók, vendégeknek szánt ajándékokat bevásárláskor is használható – a kerület logójával ellátott – vászontáskában adjuk át. Tudom, ezek csak apró jelzések, de reméljük, a jó példa is ragadós...

– Végezetül mi az, amit a személyes életviteléről fontosnak tart, mi az, amiben úgy érzi, változtatni szeretne?

– Örülök, hogy a *Heti Világgazdaság* című lap egyik korábbi írásában „BKV-s püspökként” mutattak be. Valóban igyekszem minél kevesebbet autóból a fővárosban. Próbálok egészségesebben, egyszerűbben és természetesebben étkezni, élni a hétköznapiakban. Sajnos ez a szándék gyakran ütközik a püspöki munkakör sajátosságaival: rengeteg munkaülés, ünnepek, „kötelező” reprezentáció...

■ JCSCs

EVÉL & LEVÉL

Összefüggés még egyszer

Tisztelt Szerkesztőség! A lap múlt heti (január 31-i) számában megjelent, *Hol az összefüggés?* című vezércikkkel kapcsolatban elismerem: az én hibám, hogy az irányadó terjedelmet, ha kevéssel is, de túlléptem. Emiatt került ki az elejéről a *Darwintól* származó idézet, aminek következtében az írás bevezetése nagyon suta lett. Aligha várható el a tisztelt olvasóktól, hogy az utalás alapján – a Bibliához vagy például a *Kis kátához* hasonlóan – kikeressék. Már előre örülök a lapszám internetes kiadásának, mert ott nyilván hiánytalanul olvasható lesz.

A megjelent első két bekezdés között az igen tanulságos idézet az *összefüggés*, benne, mint cseppben a tenger, Darwin egész élete és munkássága: „Tavaly ünnepelte a világ Charles Darwin, az evolúció fő tanítója születésének kétszázadik és fő műve megjelenésének százötvenedik évfordulóját. E lap hasábjain is már többször előkerült, hogy tanítását döntően a teodicea kérdése, az Isten jóságába, gondviselésébe vetett hit megkérdőjelezése, majd elvetése motiválta:

»Látok egy madarat, amelyet meg akarok enni, veszem a puskámat, és megölöm, ezt terveztem teszem. Egy ártatlan és jó ember áll egy fa alatt, és egy villámcsapás megöli. Azt hiszi (...), hogy Isten tervszerűen ölte meg ezt az embert? Sok vagy a legtöbb ember ezt hiszi, én nem, és nem tudom. Ha Ön így hiszi, akkor azt is hiszi, hogy amikor egy fecske elkap egy szúnyogot, akkor Isten úgy tervezte, hogy éppen az a fecske kapja el éppen azt a szúnyogot éppen abban a pillanatban? Úgy gondolom, hogy az ember és a szúnyog nyomorúsága ugyanaz. Ha sem az ember, sem a szúnyog halála nem eltervezett, akkor nem látom jó okát annak, hogy első születésük vagy előállításuk szükségszerűen tervezett lenne.« (Levél Asa Graynek, a Harvard botanikusának, 1860. július 3.)

Darwin soraiban ott az örök probléma: Isten mindentudása akarátát is jelenti? Vagy mivel nem foglalkozik teremtményeinek sorsával, már nem is teremto? Soha ne is keressünk magasabb szempontokat a természet történései mögött? (A félkövér kiemelés tőlem, most utólag. – Sz. P.)

Így már világos a folytatás, hogy Luther mint ellenpélda miért jut önkéntelenül is – villámgyorsan – eszünkbe.

Tisztelettel

SENTEPÉTERY PÉTER (Budapest)

Imahét Józsefvárosban

Az ökumenikus imahét történetében a 2010. év különös fontossággal bír. Hiszen éppen száz éve találkoztak egymással a skót fővárosban, Edinburghban az anglikán, az ortodox és protestáns egyházak és missziói egyesületek képviselői. Ezt a kerek születésnapot szerettük volna méltóképpen megünnepelni a Józsefvárosban is.

A főváros VIII. kerületének gyülekezetei – lelkipásztorai és hívei – nem csak a hagyományos, év eleji alkalmain találkoznak: havonta egyszer az ökumenikus bibliórán együtt tanulmányozzuk a Szentírást, közösen éneklünk, imádkozunk. 2008-ban egy tavaszi és egy őszi ünnepségsorozattal együtt ünnepeltük a Biblia évét. Jó újból és újból megtapasztalni a hívó embernek: Krisztusban eltűnnek a „válaszfalak”, az ő szeretete testvéreként köt össze minket.

Az idei imahét alkalmain is ezt tapasztaltuk meg. Mind a négy felekezet – római katolikus, református, baptista és evangélikus – templomában egyaránt az élő Krisztus élő igéje szólt. Január 23-án, szombaton a Rákóczi úti Szlovák Ajkú Evangélikus Egyházközösségben gyülekeztünk össze. *Bajzáth Ferenc* római katolikus plébános – akinek templomában minden hónap első vasárnapján szlovák nyelvű misén énekelhetnek, imádkozhatnak, és hallgathatják a Szentírás magyarázatát a hívek – hirdette Isten igéjét a zsúfoltság megtelt kis kápolnában.

A feltámadt Krisztus megjelent az emmausi tanítványoknak, megáldotta őket jelenlétével. Legyünk mi is „jelen” környezetünk életében: családjunkban, gyülekezeteinkben, kerületünkben. Engedjük, hogy rajtunk keresztül Krisztus megáldja közösségeinket! A feltámadt Jézus együtt evett a tanítványokkal. Tegyük róla bizonyosságot vendégszeretetünkkel! – mondta az igehirdető, és „tanúságot tett” róla, hogy a szlovák gyülekezet asszonytestvérei szeretettel készítették a jelenlevők számára „sztrapacska”, haluskát és süteményt.

A két nemzetünk között újból és újból jelentkező feszültség miatt is fontosnak tartom ezt az imaheti alkalmat. Hiszen jelenlétünkkel, énekeinkkel és imádságainkkal arról a Krisztusról és szeretetéről tehetünk bizonyosságot, aki és amely összeköt és testvérekké tesz minket.

A közös imádság alatt egy fiatalember így imádkozott: „Uram, köszönöm neked ezt a tele templomot. Szívesen állnék, Uram, máskor is, csak tele templomokat adnál kerületünkben. Ámen.”

GULÁCSINÉ FABULYA HILDA,
a Szlovák Ajkú Evangélikus Egyházközösség lelkésze

HIRDETÉS

„Az egyház elhívott munkásai” • Presbiteri konferencia Révfülöpön

A hagyományossá vált presbiter konferencia-továbbképzés idén is szeretettel várja az érdeklődőket az ország minden gyülekezetéből február 26., péntek estétől február 28., vasárnap délig.

- *Péntek* • Nyitóáhitat – Bozorády Zoltán • *Szolgálatunk forrása a Szentírás: Pál korinthusiaknak írt levelei* – Dr. Cserháti Sándor professor emeritus
- *Szombat* • Reggeli áhitat – Bozorády Zoltán • *Szolgálatunk helye: az egyház – „ekkleziológia” presbiterek számára* – Dr. Hafenscher Károly lelkész, Révfülöp • *Szolgálatunk mai kérdései – a gyülekezetépítés presbiteri feladatai* – Dr. Szabó Lajos professzor, Sztrócai Attila egyházmegyei felügyelő, dr. Vidovszky István budahegyvidéki másodfelügyelő • Révfülöp-i séta a 11. századi romtemplomhoz • *A jövő egyháza – lehetséges modellek* – Cselovszky Ferenc lelkész, Solymár Péter lelkész, Holger Manke teológus, Matusné Sényi Klára presbiter, Tölly Balázs iskolaigazgató • Megbeszélés • Fórum • Esti áhitat – Bozorády Zoltán
- *Vasárnap* • Reggeli imádság – Bozorády Zoltán • Istentisztelet – Cselovszky Ferenc

Részvételi díj 10 000 forint. Jelentkezni lehet a revfulop@lutheran.hu címen vagy postai úton a 8253 Révfülöp, Füredi út 1. címen. Érdeklődni lehet a flottás mobilszámon: 20/770-3829.

HIRDETÉS

Felvételi a Baptista Teológiai Akadémiára

A Baptista Teológiai Akadémia felvételt hirdet államilag finanszírozott képzéseire a 2010/2011-es tanévre. A képzések – az egész életen át tartó tanulás jegyében – minden korosztály előtt nyitottak.

Teológia alapképzési szak (BA). A képzés során három specializáció választható:

- *gyülekezeti lelkipásztor:* azoknak, akik élethivatásként szeretnék klasszikus lelkipásztori feladatokat ellátva szolgálni (igehirdetés, lelkigondozás, tanítás...);
- *missziói:* azoknak, akik szeretnék felkészülni a bibliakör-vezetői, ifjúságvezetői, evangélizációs munkatársi, misszionáriusi feladatok valamelyikére is;
- *szociális lelkigondozó:* azoknak, akik szakszerűen szeretnék segítséget nyújtani testi-lelki terhet hordozó embertársainknak.

A szakon teológus szakképzettség szerezhető. A képzés ideje 8 félév.

Teológia mesterképzési szak (MA). A képzésre elsősorban (de nem kizárólag!) azok jelentkezését várjuk, akik hittudományi alapképzési vagy főiskolai diplomával rendelkeznek. A szakon okleveles teológus (MA in Theology/Divinity) szakképzettség szerezhető. A képzés ideje 4 félév.

Kántor alapképzési szak (BA). Olyan érdeklődőket várunk, akik szakszerűen szeretnék részt venni az énekzenei szolgálatban. A szakon kántor szakképzettség szerezhető. A képzés ideje 6 félév. A szakon belül választható képzési irány: ifjúsági zene (gospel).

A jelentkezési lap letölthető intézményünk honlapjáról (www.bta.hu), vagy a tanulmányi hivaltól igényelhető (1068 Budapest, Benczúr u. 31.; tel.: 1/342-7534/129 vagy 20/886-0846; e-mail: tanulmanyi@bta.hu).

Dr. Almási Tibor rektor

HIRDETÉS

Déli gyülekezetvezetői konferencia Bonyhádon

Örömmel hívjuk a Déli Evangélikus Egyházkerület minden gyülekezetének 3–4 fős vezetőségét Bonyhádra, a március 5–6-án tartandó gyülekezetvezetői konferenciára, melynek fő témája: *Lelki hatalom és e világi bölcsesség.* A jelentkezéseket a lelkési hivatalokba megküldött jelentkezési lapon február 15-ig kérjük *Andorka Árpád* címére eljuttatni: 7100 Szekszárd, Ibolya u. 2. (20/824-5931)

Az egyházkerület elnöksége

HIRDETÉS

A farkasréti ökumenikus esték következő alkalmán, február 8-án, hétfőn 18.30-kor *Lázár Attila* közíró, evangélikus teológus *Együtt – a ránk bízott értékek védelmében* címmel tart előadást és vezet beszélgetést. (Evangélikus-református templom, Budapest XI., Némethölgyi út 138.) Sok szeretettel várunk minden érdeklődőt!

HÍREK, HIRDETÉSEK

A rákosszentmihály-sashalmi evangélikus gyülekezetben (1161 Budapest, Hősök tere 10–11.) minden hónap második keddjén, legközelebb február 9-én Taizé-ima és énekegyüttlét lesz. Minden alkalommal van igehirdetés is. Információ: <http://gyertyafeny.lutheran.hu>.

A Deák Téri Evangélikus Gimnázium szeretettel várja a 2010/2011-es tanévre nyolcosztályos és négyosztályos tagozatára a jó tanuló, keresztyén diákokat. Felhívjuk a figyelmet arra, hogy a jelentkezési lapok és a mellékletek beérkezési határideje az iskolába: 2010. február 19. Bővebb információt találnak honlapunkon: www.deg.sulinet.hu

HIRDETÉS

Útmutató – Az egyházak szerepe a magyar társadalomban címmel látható összeállítás február 7-én, vasárnap a Magyar Televízióban. A műsor az m1-en 11.05-kor, az m2-n 14.05-kor kezdődik. Közreműködik: *Tomka Miklós, Kamarás István, Fábri György és Tőkéczi László*. Szerkesztő: *Nagy László*, rendező: *Nemes Takách Ágnes*.

Az Evangélikus Belmissziói Baráti Egyesület (EBBE) első félévi programjának következő alkalmát február 11-én 17 órakor tartják az országos iroda utcáról nyíló termében (1085 Budapest, Üllői út 24.). Téma: *Jézus Krisztus személye (Jézus istensége és embersége)*. Előadással *Gáncs Péter* püspök, áhítattal *dr. Garádi Péter* szolgálg.

APRÓHIRDETÉS

Határon túli magyar gyülekezet számára keresek használt, elfekvő régi énekeskönyvet (*Dunántúli énekeskönyv*). Nagyobb példányszámért helyszínre megyek; egy-két példány is érdekel, melynek postaköltségét kifizetem. Telefonon (20/824-9884) és e-mailben (zizsogyope@t-online.hu) várom a felajánlásokat. – *Garádi Péter*

FIZESSEN ELŐ LAPUNKRA!

VASÁRNAPTÓL VASÁRNAPIG

Ajánló a rádió és a televízió műsoraiból február 7-étől február 14-éig

VASÁRNAP	HÉTFŐ	KEDD	SZERDA
22.25 / Duna Tv <i>Iszka utazása</i> (magyar filmdráma, 2007) (93') A film igen-igen kemény világról szól: Iszka a Déli-Kárpátok bányavidékén az utcán nő fel, viszontagságos gyerekkora után idő előtt felnőté érke, kereskedők hálójába kerül, miközben kalandos utazása során eljut a Fekete-tengerig. A film a 2007-es magyar filmszemlén megkapta a diákzsűri fődíját.	8.25 / Duna Tv <i>Isten kezében</i> Misszió és egység 13.55 / m2 <i>Másfél millió lépés Magyarországon</i> (magyar dokumentumfilm-sorozat, 1980) (36') 16.00 / PAX <i>Székesföldi vártemplomok</i> (dokumentumfilm-sorozat) (27') 19.42 / Kossuth rádió <i>Bach- és Händel-művek hárfán</i>. Előadja: Vigh Andrea 20.04 / Kossuth rádió <i>Az élet komédiásai</i> Jókai Mór regényének rádióváltozata 20.45 / Duna Tv <i>A fideszes zsidó, a nemzeti érzés nélküli anya és a mediáció</i> (magyar dokumentumfilm, 2008) (71')	9.00 / m2 <i>Vigyázz, kész, rajt!</i> Pályakezdő fiatalok portréműsora Szöke Gábor pap 11.05 / Kossuth rádió <i>A Hely</i> (riportműsor) 15.30 / Duna Tv <i>A Vatikán titkai</i> (lengyel dokumentumfilm-sorozat, 2005) (27') Kert a dombon 17.00 / PAX <i>Neked szabott fehér ruha – A cifra ruha</i> A Zákus Médiacentrum evangélicizációs műsora 20.00 / Duna Tv <i>Hippolyt</i> (magyar vígjáték, 1999) (93') 22.00 / Bartók rádió <i>Hang-fogó</i>. Muszorgszkij: Egy kiállítás képei	13.30 / Kossuth rádió <i>„Tebenned bíztunk eleitől fogva...”</i> A református egyház főlórája 14.00 / Bartók rádió <i>A hét zenészerzői: Lassus és Palestrina</i> Palestrina pápák szolgálatában 15.10 / PAX <i>Mit ér az ember, ha...</i> (portréfilm) (35') Levente Péter előadóművész 16.34 / M. Katolikus Rádió <i>Testvéregyházaink életéből</i> Jelentések a protestáns világból 19.42 / Kossuth rádió <i>Volt egyszer egy kis zsidó...</i> Népdalok Kányádi Sándor fordításában 20.00 / Duna Tv <i>Mediterraneo</i> (olasz vígjáték, 1991) (99')
CSÜTÖRTÖK	PÉNTEK	SZOMBAT	VASÁRNAP
5.20 / m1 <i>Hajnali gondolatok</i> 14.35 / Kossuth rádió <i>Tér-idő</i> A kézről 19.35 / Bartók rádió <i>Hangverseny-különlegességek</i> Benne: Bach–Busoni: Nun komm' der Heiden Heiland – korálélejték BWV. 659. 20.45 / PAX <i>Kerekpártúra egyháztörténeti utakon</i> (úti-film) Szórványvizsgálat üdülőövezetben, Oltárképek – életképek 21.00 / Duna Tv <i>A királynő és én</i> (svéd dokumentumfilm, 2008) (90') 23.20 / Duna Tv <i>A csapda</i> (szerb–német–magyar filmdráma, 2007) (106')	14.00 / Bartók rádió <i>A hét zenészerzői: Lassus és Palestrina</i> Misék és motetták 14.00 / Filmmúzeum <i>Pacsirta</i> (fekete-fehér magyar filmdráma, 1963) (93') 15.34 / M. Katolikus Rádió <i>Zenehíd</i> Vendég: Makám együttes 16.30 / m2 <i>Színházépítők</i> (magyar dokumentumfilm, 1999) (46') 19.35 / Bartók rádió <i>A Francia Nemzeti Zenekar hangversenye Edvard Grieg műveiből</i> 21.20 / Viasat3 <i>Viszlát, Bajnok!</i> (amerikai filmdráma, 2007) (111') 23.35 / Duna Tv <i>Kikötő</i> (kulturális magazin)	11.30 / m1 <i>Delta</i> (tudományos magazin) 12.05 / Bartók rádió <i>A Svéd Rádió Énekkara énekel</i> Benne: André Jolivet: Nászzene az Énekek éneke nyomán 12.05 / Duna Tv <i>Isten kezében</i>. A nagyenyedi református kollégium 13.30 / m1 <i>Téli olimpia 2010 Vancouver – nyitőünnepség</i> 17.00 / Bartók rádió <i>Klasszikus és jazz</i> Oláh Dezső (zongora, zeneszerző) hangversenye 21.00 / Duna II. Autonómia <i>Tejút</i> (magyar játékfilm, 2007) (75') 23.06 / Hír Tv <i>Kémekek a porfészekben</i> (magyar dokumentumfilm, 2009) (51')	8.30 / Kossuth rádió <i>Visszaszámlálás</i> A stúdióban: Jelenits István és Ritoók Zsigmond 10.04 / Kossuth rádió <i>Református istentisztelet közvetítése a székesfehérvári belvárosi református templomból</i>. Igét hirdet: Berze János lelkész 10.20 / m1 <i>Evangélikus magazin</i> 10.45 / m1 <i>Baptista ifjúsági műsor</i> 16.20 / m2 <i>Hitvallók és ügynökök</i> (magyar dokumentumfilm, 2009) (25') Kizártak 21.15 / Bartók rádió <i>Az emberi hang dicsérete</i> John Sheppard: The Second Service; Vaughan Williams: g-moll mise

Új nap – új kegyelem

Vasárnap

Ó, Isten! Megrendítetted, megrepszettetted a földet. Gyógyítsd be sebeit, mert megindult. Zsolt 60,4 (ApCsel 2,4; Lk 8,4–8/9–15; Zsid 4,12–13; Zsolt 119,81–88) A hatvanadik zoltár „háborús zoltár”, hiszen felirata szerint a csatatér árnyékában született. A mai igeverset olvasva nem lehet elvonatkoztatni attól a csatatértől, amely a Karib-térségben még sokáig tátongó sebként emlékeztet az ember törekénységére. Bizonyára az emberi nyomorúságnak ez a megrázó tapasztalata sokunkban lelki harcokat is előidéz, ez a földrengés megrendítette sokak istenképét is. Bár Haiti népe nem gyáva, hanem bátor, harcos nép (címerükben ágyúk és zászlók utalnak a vérell kivívott függetlenségre, és nemzeti jelmondatuk szerint „egységben az erő”), most mégis úgy tűnik, legyőztek. Mi talán vádlón azt kérdezzük, hogyan engedhetette mindezt az Isten. Olyan jó tudni, hogy ő mégis kész ott lenni életünk romjai között, hogy Lelke által újjáépítsen.

Hétfő

Ezután is csak én leszek! Nincs, aki kezemből kiragadjon, ha én cselekszem, ki másíthatja meg? Ézs 43,13 (Jel 4,8; 5Móz 32,44–47; 5Móz 11,13–32) Szeretjük kézben tartani a dolgainkat. Biztonságérzetet ad, ha úgy tűnik, hogy mi irányítunk, és így képesek vagyunk egyedül is megbirkózni a nehézségekkel. A látszat azonban csal: Münchausen báró a valóságban mégsem képes kihúzni saját magát a mocsárból. Külső segítség kell... És csak egy van, aki valóban kívül áll ezen az univerzumon: a teremtő Isten. Ő pedig nyújtja kezét, és kézbe vesz, megszabadít és megtart. Ha ő meg akar szabadítani, számára teljesen mindegy, hogy szerintünk milyen valószínűsége van a szabadítás sikerének.

Kedd

Krisztus mondja: „Amit csak kértek majd az én nevemben, megteszem, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban.” Jn 14,13 (4Móz 14,20; 2Móz 7,1–13; 5Móz 12,1–12) Milyen szempontok alapján kérek? Van-e kéréseimben helye és szerepe az Atya dicsőségének? Legtöbbször imádságaimat is áthatja a saját magam iránti rajongásom. Krisztus azonban nem a mesebeli jó tündért vagy Aladdin lámpáját ígérte tanítványainak. Ő teljes életváltozásra hívott, arra, hogy ezen a világon képviseljük az ő szempontjait. Valakinek a nevében kérni azt jelenti, hogy azt kérem, amit ő kérne, az én kérésem tulajdonképpen az övé. Ismerem-e ilyen közelről Mesterem szándékait, vagyok-e ilyen szoros közösségben vele?

Szerda

A jótékonyaságról és az adakozásról el ne feledkezzetek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten. Zsid 13,16 (Péld 21,3; Mk 6,1–6; 5Móz 15,1–11) Az Isten szerint való áldozat lényege nem abban áll, hogy hatalmas erőfeszítést követel, vagy irtózatosszerű szenvedést és önmegtartóztatást jelent. Tehát ha áldozatról beszélünk, akkor a kérdés az, hogy teszük-e az Istennek. Milyen sokan vállalnak hatalmas terheket, roskadoznak óriási súlyok alatt, mert azt gondolják, hogy saját áldozatuk áldozatává kell lenniük! Pedig Isten nem az önpusztítást értékeli, hanem azt, ha semmi viszonzást nem remélve megosztom másokkal, amit tőle kaptam.

Csütörtök

Az Úr vezet majd szüntelen, kopár földön is jól tart téged. Ézs 58,11 (Jn 6,11; Lk 6,43–49; 5Móz 15,12–18) Ézsaiás próféta ígérete igazi böjti ígéret. Olyan résznek a végén olvashatjuk a Szentírásban, ahol Isten a helyes böjtről tanítja a népet. Az ott elénk táruló kép teljesen idilli: jóllakásról, megerősödéssről, kivirágzásról, felvirágzásról beszél az isteni szó. Mi köze lehet mindennek a böjthez?! De nem tévedés: az Isten szerinti böjt gyümölcssei valóban ezek. Mert a böjt helyesen azt jelenti, hogy tudatosan törekszem eltávolítani az életemből mindent, ami valóban elválaszt Istentől. Aki pedig vele közösségbe kerül, az az élet forrását találja meg.

Péntek

Isten a mi szabadító Istenünk, az Úr, a mi Urunk kihoz a halálból is. Zsolt 68,21 (Róm 10,9; Jn 12,34–36/37–42; 5Móz 16,1–17) Isten az Urunk, akinek mi szolgálunk. Bizonyos értelemben azonban fordított a viszony. Mert a szolgálattól elvileg az következnék, hogy nekünk kellene kész lennünk bármikor és bármit vállalni érte – akár még a halált is –, de mégis ő az, aki még a halálba is utánunk jön, csak hogy megszabadíthasson. Mert ennek a furcsa, páratlan és szerető Úrnak mi személyesen ilyen fontosak vagyunk!

Szombat

Gedeon ezt mondta az Úr angyalának: Ha velünk van az Úr, miért ért benünket mindez? Bír 6,13 (Ef 5,17; Mt 13,31–35; 5Móz 16,18–20) Gedeon, az „erős vitéz” titokban és Midjántól felve egy prészában csépelet gabonát. Nem lepődik meg az angyal érkezésén, csak cinikusan visszavág a köszöntésre: „Velünk az Úr? Ha velünk van, miért ér mindez?” Ő csak a búzát akarta megmenteni, Isten azonban Izráel megmentésére küldi. Miért pont őt? Miért pont most? – akadékoskodik a kérésre. Mert Istennek úgy tetszik, hogy nagy csodái cselekvéséhez mindig gyenge, kicsiny, hétköznapi embereket használjon fel. Olyanokat, mint bármelyikünk. Olyanokat, akik magukban nem bízhának, hanem egyedül élesúlyú a győzelemre, hogy megteszik, amit Isten kér. Olyan csodálatos, hogy Istennek van türelme Gedeon bizonytalankodásához! „Ma, ha az ő hangját halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket!” (Zsid 3,15)

■ GYÓRI TAMÁS JÓZSEF

Evangélikus Élet – A Magyarországi Evangélikus Egyház hetilapja

E-mail: evelet@lutheran.hu • EvÉlet on-line: www.evelet.hu, www.evangelikusélet.hu

Hirdetésfelvétel: hirdetes@evelet.hu

Szerkesztőség: 1085 Budapest, Üllői út 24. Tel.: 1/317-1108; 20/824-5519, fax: 1/486-1195.

Szerkesztőségvezető: Boda Zsuzsa (zsuzsa.boda@lutheran.hu). Szerkesztőségi titkár (előfizetési és hirdetési ügyek referense): Vítális Judit (judit.vitalis@lutheran.hu).

Főszerkesztő: T. Pintér Károly (karoly.pinter@lutheran.hu).

Olvasószerkesztő: Dobsonyi Sándor (sandor.dobsonyi@lutheran.hu). Korrektor: Sinkáné Zombory Katalin (katalin.zombory@lutheran.hu). Tervezőszerkesztő / EvÉlet on-line: Nagy Bence (bence.nagy@gmail.com).

Rovatvezetők: Kende K. Péter – Oratio oecumenica (peter.kende@lutheran.hu), Kóháti Dorottya – Új nap – új kegyelem (dora.kohati@lutheran.hu), Véghegyi Antal – A vasárnap igéje (antal.veghegyi@lutheran.hu).

Kiadja a Luther Kiadó (kiado@lutheran.hu) 1085 Budapest, Üllői út 24. Tel.: 1/317-5478, 1/486-1228; 20/824-5518;

fax: 1/486-1229. Felelős kiadó: Kende K. Péter (peter.kende@lutheran.hu).

Nyomdai előállítás: Konsilio Kft. (1022 Budapest, Tapolcsányi u. 6.). Felelős vezető: Nagy Zoltán.

Árusítja a kiadó és a Magyar Posta Rt. (ÜLK) INDEX 25 211, ISSN 0133-1302

Előfizethető közvetlenül a kiadónál vagy postautalványon. Az előfizetési díj beföldön (illetve Románia és Szlovákia területén) negyed évre 3250 Ft, fél évre 6500 Ft, egy évre 13 000 Ft, európai országba egy évre 43 800 Ft (168 euró), egyéb külföldi országba egy évre 51 200 Ft (196 euró). Csak a minden hónap 15-ig beérkező lemondásokat tudjuk az azt követő hónap elsőjével törölni, ellenkező esetben még egy hónapig jár az újság. Beküldött kéziratokat nem örzünk meg és nem küldünk vissza. Az adott lapszámba szánt kéziratokat a megelőző hét csütörtökéig kérjük leadni! A hétfő delutáni lapzártakor kizárólag a hétvégi eseményekkel összefüggő (és a szerkesztőséggel előzetesen egyeztetett) írásokat tudjuk figyelembe venni. Az e-mailben küldendő kéziratokat az evelet@lutheran.hu, a hirdetéseket a hirdetes@evelet.hu címre várjuk.

